erotika

erotika

broj 7
godina II
siječanj 1986.

cijena 250 d
DM 3,80

Na našim stranicama:

Autori:
Charles Bukowski
Tito Bilopavlović
Louis Licorne
Alojz Majetić
Riccardo Mannelli
Vladimir Matek
Claudia Riess

Zvijezde:
Brigitte Bardot
Julio Iglesias
Christine Kaufmann
Marilyn Monroe
Dunja Rajter
Diana Ross
Lordan Zafranović

Stripovi:
Aspenix
Korsar

Osmijeh ispod krune: miss Mađarske Andrea Molnár-Csilla

Stručnjak za izbor misica među svojim kandidatkinjama

misomanija

Naše lijepe susjede

Na izboru za miss Mađarske dvije tisuće prekrasnih djevojaka nadale se svojoj velikoj šansi. Ipak, samo jedna, najljepša, ide u Ameriku – sedamnaestogodišnja Andrea Molnár-Csilla.

Erich Reindl, profesionalni organizator izbora za miss, kaže: »Poslije otvaranja kasina u Budimpešti i produžavanja lanca internacionalnih hotela mislio sam da je vrijeme za jedan takav izbor. To više što u Mađarskoj ima zaista mnogo lijepih djevojaka!«

I imao je pravo. Strpljivo se prihvatio posla i u godinu dana procijenio oko dvije tisuće djevojaka. Djevojaka s istim željama, snovima i čežnjama kakve imaju i njihove lijepe vršnjakinje na Zapadu. A neke su se i rasplakale, jer ih je samo dvadeset pet moglo sudjelovati.

Izbor se održao u rasprodanom Kongresnom centru u Budimpešti, pred dvije tisuće i petsto gledalaca i vrlo strogim sucima. Jedan od sudaca bio je, dakako, Erich Reindl.

Pobjednica Andrea Molnár-Csilla visoka je 176 cm i ima idealne proporcije tijela – 90 – 60 – 90. Ni prva pratilja Judith Kruppa (19) nimalo ne zaostaje: 89 – 57 – 86 cm.

Ali dvadeset trogodišnja Zita Kálmár postigla je pravi pogodak. Zauzela je »tek« peto mjesto i uz nagradu od oko pet tisuća njemačkih maraka dobila nešto na čemu joj sve natjecateljice najviše zavide: jednogodišnji ugovor kao foto-model u SAD!

Erich Reindl je uvjeren da je uspjeli spektakl u Budimpešti samo početak. Već se okreće prema drugim istočnoevropskim zemljama. Prema Jugoslaviji, na primjer, zatim Čehoslovačkoj ili Njemačkoj DR. Jer i tamo ima mnogo divnih mladih djevojaka koje sanjare. ●

Ne stidi se ljepote – osamnaestogodišnja Kati Koner

Judit Marjai nije među prve tri, ali njezin stas privlači pažnju

Gdje je što:

erotika

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik poslovodnog odbora VJEKOSLAV KOPRIVNJAK) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n.sol.o. (direktor MILAN BEKIĆ) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n.sol.o. (direktor SEAD SARAČEVIĆ). Uredio uređivački kolegij redakcije »Romani i stripovi«.
Predsjedavajući savjeta: prof. ADOLF DRAGIČEVIĆ
Grafički urednik i kreacija omota: BERISLAV GRABUŠNIK.
Tisak: Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n.sol.o. Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. tel. (041) 515-555, telex 21 121 YU VSK
Oslobođeno plaćanje osnovnog poreza na promet mišljenjem Sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SR Hrvatske broj K-1747/1-85. od 24. 5. 1985.

IDUĆI BROJ IZLAZI U VELJAČI

ODJECI

Magazin »Erotika«, 41000 Zagreb
Avenija bratstva i jedinstva 4

Dragi čitatelji!

Trudimo se da pročitamo što više vaših pisama, ali je to sve teže i teže. Dolaze iz svih krajeva Jugoslavije. Na žalost, još ih je poprilično nepotpisanih, a takva pisma nećemo objavljivati. Rekosmo već, vaš ćemo identitet sačuvati, podaci će ostati u redakciji, a pod pismo ćemo vas potpisati kako sami želite. Ali, morate nam poslati pismo koje je potpisano pravim imenom i prezimenom.

OGLASI

Čitatelj M. I. iz Beograda (podaci u redakciji) među ostalim piše: »Pozdravljam vaš časopis, jer smatram da nam je potrebna i takva erotska razonoda, a ona je neopravdano prognana iz javnih glasila. Naravno, valja voditi računa o tome da se ne pređe granica koja razdvaja ukus od neukusa, a sve ostalo je samo stvar ličnog opredelenja svakog pojedinca u slobodnom društvu. Dakle, popunite tu prazninu i trudite se da zadržite određeni nivo... Dopao mi se prilog o grupnom seksu pa mi se čini da bi vaš mesečnik mogao da stavi u svoj sadržaj i oglase tog tipa...

● U redakciji razmišljamo o oglasima, ali još nismo profilirali tu rubriku, a ni odredili cijene. Prateći reviju, doznat ćete i o tim planovima.

POSTERI

Dragan iz Titovog Vrbasa, koji nam se inače potpisao pod pismo punim imenom i prezimenom, piše da »Erotiku« čita od prvog broja. »Zasad ne bih imao nekih većih primjedbi«, kaže »osim loše kvalitete papira i samim tim i — fotografija. Raznovrsnost i obimnost dvije su velike odlike časopisa. Imao bih i jedan prijedlog: trebalo bi da štampate u svakom broju i poseban poster na kvalitetnom papiru, koji biste ulagali. Po fotografijama koje objavljujete vidim da biste imali materijala za postere.

● Pred vama je tek sedmi broj i, naravno, da moramo o mnogočemu još razmišljati, pa tako i o vašoj ideji. Zanima nas što drugi čitatelji misle o posterima.

GDJE SU MUŠKARCI?

Čitateljica I. D. iz Makarske (podaci u redakciji) pita kad ćemo napokon objavljivati i više fotografija nagih muškaraca. Čitateljica I. D. nije jedina. Vrlo je mnogo takvih pisama, a posebno je zanimljivo što nam se javljaju i muškarci koji bi se rado fotografirali za našu reviju.

● Svim čitateljicama moramo odgovoriti da budu strpljive. Rekosmo, teže je nabaviti takve fotografije, ali u idućem broju već će biti zadovoljnije. Što se pak tiče čitatelja koji bi nam željeli pomoći, molimo ih da svoje želje pokušaju ostvariti u dogovoru s foto-reporterima koji se takvim poslom bave. Redakcija zasad ne planira ulaziti u takve i slične aranžmane.

STRIPOVI

»Student sam i redovni čitalac vešeg lista, koji je veoma kvalitetan, iako mislim da svi prilozi nisu baš prva svjetska klasa. Veoma mi se sviđaju stripovi Čedna Slađana, te Zizi i Peter Panpan.« Tako piše D. K. iz Ljubljane (adresa u redakciji), te nastavlja: »Nadam se da ćete objaviti još kvalitetnih stripova. I sam se neko vrijeme bavim stripom i šaljem vam svoj rad na ogled. Nadam se da odgovara po žanru vašoj reviji. Šaljem za početak foto-kopije, a ako vam se strip dopada poslat ću vam i originale.«

● Strip nam se sviđa i hitno ga pošaljite. Ne moraju to biti originali, već su dovoljne foto-kopije, ali mnogo kvalitetnije no što su one koje ste nam poslali. Što se pak tiče vrhunskog stripa, njega će i dalje biti na našim stranicama, iako neki čitatelji misle da mu nije mjesto u reviji. Upravo pripremamo neke nove stvari od čuvenog Guida Crepaxa.

PRIJEDLOZI

Zagrepčanin V. R. (podaci poznati redakciji) poslao nam je opširno pismo s nekoliko primjedaba, ali i prijedlozima. Primjedbe se odnose na to da ne bismo trebali objavljivati razne »tračeve« o popularnima, jer ih objavljuju i drugi listovi, te da iz broja u broj gubimo ženske čitaoce jer vrlo malo i sramežljivo objavljujemo gole muškarce. Čitatelj V. R. zato predlaže:

— Pozovite u pomoć nas, vaše čitatelje, koji vam možemo pomoći ako nemate nekih materijala, a ovaj put je riječ o fotografijama muškaraca.

— Predlažem da uvedete rubriku u kojoj biste ili odgovarali na pitanja čitatelja vezana za seksualne probleme, ili još bolje u kojoj biste radili na seksualnom odgoju.

Možda biste mogli uvesti i neku nagradnu igru, jer naš narod uopće voli nagradne igre. To bi po mom sudu mogle biti neke zagonetne priče, nešto vezano uz domišljatost, snalažljivost.

● Na kraju opširnog pisma bila je i čestitka za uspješnu 1986. godinu. Bilo je još nekoliko stotina takvih i sličnih čestitaka, pa se na njima toplo zahvaljujemo i želimo i svima vama, našim dragim čitateljima, najugodnije trenutke, zdravlje i uspješnu godinu koja je pred vama.

Inače, druže V. R. prihvaćamo vaš prijedlog da nam čitatelji pomognu. Izvolite, čekamo vaše priloge. Ako kod kuće posjedujete nešto što mislite da je zanimljivo za »Erotiku«, pošaljite na adresu redakcije, a mi ćemo, ako se odlučimo na objavljivanje, prilog lijepo honorirati. Dakako, poziv je upućen svim našim čitateljima koji mogu i žele pomoći da »Erotika« bude još zanimljivija. A u pogledu savjeta i nagradnog natječaja u redakciji o tome razmišljamo i zasad možemo reći da vam pripremamo veliko iznenađenje.

POSKUPLJENJE

Na kraju, sad kad više niste možda toliko ljutiti, riječ — dvije i o višoj cijeni. Jednostavno, troškovi skaču iz dana u dan, kao uostalom i na drugim proizvodima. Papir, boja, filmovi, agencijske usluge breme su koje je moguće rasteretiti jedino višom cijenom. Mogli smo se odreći boje, broja stranica, ali to vam se zacijelo ne bi svidjelo.

SVIM ČITAOCIMA I SURADNICIMA ŽELIMO SRETNU I USPJEŠNU 1986. GODINU!

Fotografije na naslovnoj i posljednjoj stranici posredstvom »MEYERPRESS«, Salzburg

INTERVJU

Sputan čovjek ne može biti erotičan

U poratnim godinama, za vrijeme racionirane trgovine i točkica, jadranske su plaže bile gotovo prazne. Ali sudeći po malobrojnom svijetu koji se na njima pojavljivao nikako se nije moglo zaključiti da se oskudijevalo u tekstilu. Ženski jednodjelni kostimi i muške gaćice tada zvane »sindikalke« brižljivo su cenzurirale svaki znatiželjni pogled koji bi zastao na kupačima.

Takav je tada bio i naš film. Nigdje erotske scene, nigdje ni vjetar da zadigne neku suknju. Na ekra-

nu mogao se vidjeti tek poneki poljubac uz pratnju pokojeg uzdaha. Ali nije to trajalo dugo. Početkom pedesetih godina moda hlača »trofrtaljki« otkrila je listove ženskih nogu i najavila skidanje svih velova predrasuda s ljudskog tijela i obaranje svih mitova građenih na tim predrasudama.

I onda su novine u nas počele pisati o tome kako se u nekim zemljama djeca seksualno odgajaju u školama, na stranicama naših listova stale su se pojavljivati fotografije razgolićenih žena i muškaraca i sve »slobodniji« tekstovi o erotskoj strani života. Film je vrlo vjerno odražavao te promjene i posljednjeg desetljeća poskidao s ekrana sve tabue. Među filmskim stvaraocima koji su u tome prednjačili svakako je Lordan Zafranović. Stoga smo ga i smatrali vrlo pogodnim za jedan razgovor o erotici na našem filmu i u svakidašnjem životu.

● Profesorski rečeno, pod erotikom valja podrazumijevati odraze spolnog nagona, dakle, sve ono što postoji od tjelesne požude do sublimnih oblika »duhovne« ljubavi. Što je za vas erotika?

— Mi smo sredina koja je dugo, posebno u umjetnosti, bila opterećena tabuom što ga je najbolje bilo i ne spominjati.To je erotika. Dakle, komponenta tjelesnosti, igre spolova, vrlo se sporo otkrivala, i tako jedna vrlo vitalna čovjekova potreba nije nalazila pore kroz koje bi izašla iz zatočeništva, doživjela svoje ostvarenje. Kad govorim o erotici, ja uvijek mislim na život, na njegovu cjelovitost. Bez ljubavi, seksa, intime, život je nezamisliv. Mislim na život dostojan čovjeka. Stoga se ni umjetnost ne može zamisliti bez erotike, jer se bez nje ne može dočarati kompleksnost života.

● U svim vašim filmovima osjeća se da ste uvijek zaokupljeni tom temom. Uvijek nađete mjesta i prostora i za gološave junake, scene požude i ljubavne igre kojima bi vjerojatno zapljeskao i sam bog Eros, sin Afroditin. Odakle vam to?

— Ima više razloga što me uvijek zanima ta tema. Prije svega prošao sam specifični filmski put. Počeo sam kao amater, a to znači da sam na startu stvarao bez stega nečijeg autoriteta. Zatim, ja sam iz Dalmacije, iz kraja u kojem se pod utjecajem crkve erotika uporno, već dvije tisuće godina, potiskuje. Zatvorena je zapravo između četiri zida, i to je u meni izazvalo pobunu.Želio sam, koliko mogu, rasklimati te zidove. mijenjati gledanja. Ako je u nekim mojim filmovima erotika bila prenaglašena, to sam učinio samo zato da bi ona što prije dobila pravo da javno i slobodno živi. Napokon, kao stvaraocu bliski su mi mediteranski uzori. Pogledajte talijanske, španjolske, francuske, grčke, filmove i lako ćete zapaziti da njihove kamere neprestano ulaze u najintimnije živote. U umjetnosti, od davnina, postoji tradicija mediteranske neposrednosti.

● Ali u svim tim zemljama još žive stara shvaćanja i utjecaji, pa stvaraoci koji se ne ustručavaju okretati kamere prema ljudskim intimnostima, imaju često i neprilika. Nije li tako?

— Jasno. Čak i neka sjajna filmska djela našla su se na indeksu samo zato što su u ponekoj sceni razodjenula ljudsko tijelo ili što su trenutke sjedinjenja muškarca i žene pokazala bez licemjernih zastora i okolišanja.

● Smatrate li da se i u erotici, kao i u svemu drugome, može govoriti o primitivizmu i višoj razini?

— Ako govorimo o erotskim filmovima, moram odmah reći da ih ima vrlo lijepih. Ali čak i kad su loši, pornići za mene imaju neku dokumentarnu vrijednost. Snimaju trenutke života, govore o nama. Slušam neki dan na Omladinskom radiju, emitirali su nešto s kazeta koje su na neki čudan način snimane i zatim prodavane našim radnicima po Njemačkoj. Na te kazete sručile su se riječi najteže kritike. Prostačenje do užasa, smatraju kritičari. Slušao sam to i pomalo se smiješio. Dobro, to što je ponuđeno našim ljudima u Njemačkoj, zaista nije nježno. Ali ni zgražanja nisu baš na mjestu. Ako ništa drugo, te nam kazete pružaju uvid u stanje duha i potreba. I onda još nešto: glavno je da se oslobađamo, da odbacujemo predrasudu, pa makar povremeno zapali i u neki plićak koji pojedince toliko iznervira da odmah govore o kataklizmi ukusa.

● Ne vjerujete mnogo kritičarima kojima očito smeta sve veća udomaćenost erotike u javnom životu?

— Kako da im vjerujem kad znam kakvi su? Ti ljudi su u stanju zvoniti na uzbunu kad se u filmu, u kazalištu, knjizi ili na slikarskom platnu sretnu s trzajima ljudskog tijela u trenucima orgazma. Njima je to odmah srozavanje umjetnosti. A kad izbliza upoznate njihove živote, kad uđete u njihov svijet, postaje vam jasno da oni duboko gaze u erotici i da je čak srozavaju. Na njih se zato ne obazirem. I ponavljam: nesputana erotika u umjetnosti i javnosti općenito je dio našeg oslobađanja.

● Postoje ipak i u toj javnoj erotici, ako je tako možemo nazvati, kojekakve degradacije.

— Ne bih rekao da ima baš mnogo degradacija. Još smo dovoljno daleko od toga. Čujte, mi smo zdrav svijet. Ne treba vam valjda objašnjavati da i mene smetaju sve ludosti, sve perverzije koje poživotinjuju ljudsku erotičnost.

● Sve što je ljudsko nije vam, dakle, strano.

— Baš tako.

● Može li se iz toga zaključiti kako smatrate da se sloboda na području takozvane čiste erotike ne može i ne smije ničim ograničavati?

— U to sam potpuno uvjeren. Zbog nekih erotskih primitivizama, o kojima smo malo prije govorili, neki se odmah uzbude. Kao da primitivizma nema i u svemu drugome. Stoga ja ne vjerujem u korisnost tih povremenih uzbuna i galama. Takvim povišenim tonovima javnog razgovora i zabranama postiže se samo to da erotska literatura krene ilegalnim kanalima i tad je u pravilu ispod podnošljive razine. Kome su potrebni ti drugi kanali? I zašto tako osjetljivu djelatnost prepuštati podzemlju?

● Niste ni za doziranja slobode?

— Nipošto. Sloboda se ni u čemu ne može dozirati. Na nekim područjima ona se samo može usmjeravati prema nečemu. U erotici, međutim, ne može se ni usmjeravati. Ne može, jer i sami ste rekli da je erotika psihički odraz jednoga nagona... Čovjek može biti erotičan samo ako je nesputan.

● Upravo završavate novi film. Hoće li i u tom vašem najnovijem djelu biti erotike?

— U tom pogledu on je kao i svi moji dosadašnji filmovi. Nisam bježao od erotike. Film se bavi sudbinom jednog čovjeka u vrlo kontradiktornom i burnom vremenu (posrijedi je razdoblje od 1928. do 1948). On je zapravo ljuska od oraha na pobješnjelome moru, na

valovima ondašnjih događanja. Želio sam se latiti takve drame: jedan čovjek želi biti slobodan, svoj, u burama koje sve oko njega slamaju i brišu. Taj moj junak je kompleksna ličnost i ima svoj erotski život u punom smislu riječi. S posebnom sam pažnjom radio upravo neke erotske scene, jer s njima želim naglasiti ličnost tog lika, njegovu ideju o slobodi.

● Zašto ste rekli da je »u tom pogledu«,dakle, erotskom vaš novi film nastavak dosadašnjih? Znači li to da je on u drugim svojim sadržajima nov, drugačiji?

— Meni se čini da smo moja ekipa i ja prvi put uspjeli napraviti takozvanu intimističku priču, dočarati sudbinu jednog čovjeka koji je živo biće zanjihano poput slamke i šibano svim tim vjetrovima vremena. Taj čovjek je uz revoluciju, ali često nešto prekorači, pogriješi. Za razliku od »Okupacije« i drugih filmova stvorili smo kompleksan lik čovjeka i njegovom sudbinom govorimo o vremenu, a ne obrnuto.

● Nismo ništa govorili o nasilju u erotici. Svjesno ili nesvjesno, filmski stvaraoci »propuštaju« na ekran mnogo baš takvog nasilja. Jedan humorist je rekao da će jugoslavenski film baš po tome lako prepoznati u stotinama drugih.

— Sve te stvari treba javno ocjenjivati i analizirati, ali bez nekakvih uzrujavanja i užasavanja. Treba voditi i takve diskusije, ali posve otvoreno i konkretno. Memamo ništa od kritike kojoj je »ispod časti« da izgovori ono što kritizira. Kažem: mirno, analitički, bez sablažnjavanja...

● Ljubav, ona »duhovna«, katkad je uvod u erotiku, a katkad njena posljedica. U svakom slučaju erotika u ljubavi ili ljubav u erotici najsuptilnije su ljudske igre.Smatrate li da je Harun Al-Rašid imao pravo kad je napisao: »Vidim: moć ljubavi je veća od svake druge vlasti, pa čak i od vlasti kraljeva«?

— To je sjajno rečeno. Kada tako govorimo, mi zapravo govorimo o erotici u širem smislu, zar ne? I dodao bih još samo ovo: erotika, a to znači i ljubav, čovjeku uvijek otvaraju nove i nove vidike, bude njegovu nadu u nove doživljaje nečega lijepog. A ta nada je opet neizrecivo bitna za smisao života. ●

Stanko Dravić

Švercanje »tvrde« pornografije kao jedan od važnijih razloga za odlazak u Trst!

Raj prljave mašte

Stid pred javnim pokazivanjem privatnih krevetskih užitaka nastaje brzinom svjetlosti

Pornografski centar koji je našim ljubiteljima takvog »materijala« najbliži, dakle nadohvat ruke, jest umilni, trgovački Trst. Treba znati da naš narod ne hrli u taj ubavi i naizgled pospani austro-ugarski grad(ić) samo zato da bi nabavljao traperice na »Ponte Rosso«, a oni imućniji da bi se opskrbljivali u luksuznim buticima, nego podjednako i zato da se ospkrbe »robom« koja inače potpada pod (naš) krivični zakonik. Trst može biti punkt velikoga šver-

ca i biznisa, može biti ključno mjesto transporta droge i informacija — kao što je nekada davno bio križište na tzv. jantarskome putu, koji je vodio iz Evrope na Daleki istok — ali on je za ove naše i za još dalje južne i istočne susjede danas neobično važan porno-grad. U nabavku više ili manje skupih, odnosno više ili manje perverznih rafiniranih porno-svezaka tamo odlaze i filmski režiseri i panonski seljaci, šverceri urama i đinđuvama, kao i novinari... Ovi posljednji imaju, štoviše jedan vrlo snažan, a koliko-toliko i uvjerljiv izgovor za tu nabavku, u slučaju da ih na granici uhvate carinici ili da im žene kod kuće uzapte tu nepristojnu »robu«: tä, zaboga, to je »materijal« koji im je potreban u njihovu poslu, jer sve to oni kupuju isključivo iz profesionalnih interesa! Ostali se snalaze kako znaju, mucajući pred carinicima i crveneći se pred ženama (a o ženskom odnosu prema pornografiji još će jednom posebno biti govora).

DVA ZAKONA PORNOGRAFIJE

Kako bilo da bilo, ali našom zemljom struji golema količina porno-robe najrazličitijega profila. Ne kažem da je Trst jedini izvor toga kod nas cenzuriranoga »materijala«, ali taj je izvor najbliži i najlakše dostupan, pa je dakle dobro opskrbljen za masovni izvoz. No o kakvom je »materijalu« riječ? Oni koji još brkaju pojmove erotike i pornografije možda će htjeti čuti da je kod ove posljednje riječi o prikazu kopulacije iliti spolnoga akta — a na ovome mjestu slobodno se može reći tucanja iliti fukanja — takvome prikazu, međutim, u kojemu se »vidi ama baš sve«. Što je to »sve«, također je lako objasniti: ona golišava revija, koja pretendira na dični ili niski naziv pornografije, mora snimiti i prikazivati erigirani penis (dakle, nadignuti pimpek iliti pimpač) i finalnu ejakulaciju, tj. svršavanje. To su dva neumitna pravila za čitavu bjelosvjetsku pornografiju, s time da je izbacivaje sjemena, iliti ejakulacija, imperativna u porno-tehnici. Dakle, nije dovoljno da se vidi erekcija i razni načini sjedinjavanja ljudskih tjelesa (muških i ženskih, u svim zamišljivim varijantama, ali i u homoseksualnim, pa i sodomijskim, dakle sa životinjama), već je apsolutno obavezno da se vidi »svršavanje vani«, tj. da ištrcak pokazuje kako je muškarac doista obavio to što je radio. Po mome mišljenju, muškarci su u pornografiji zaista »jebenija stranka« od žena, premda se već desetljećima tvrdi obrnuto. Naime, prosječno mnijenje, a naročito feministkinje godinama trube i protestiraju protiv zloupotrebe žena »kao objekata« u pornografskoj industriji. Na žalost, ili na sreću, »upotrijebljena« žena za novac ili pod ucjenom, drogirana ili radodajka vesele naravi — može, ili to u pravilu radi, fingirati odnosno hiniti zadovoljstvo, tj. orgazam. Ona jednostavno odrađuje svoj dio posla, ali se muški partner mora zapravo uživjeti u svoju ulogu i ma koliko da je on na kraju zadovoljan — što se potvrđuje ejakulacijom — on je uistinu zloupotrijebljen. No to je već posebna tema, koja će ovdje biti drugi put razrađena.

»TVRDA« i »MEKA« PORNOGRAFIJA

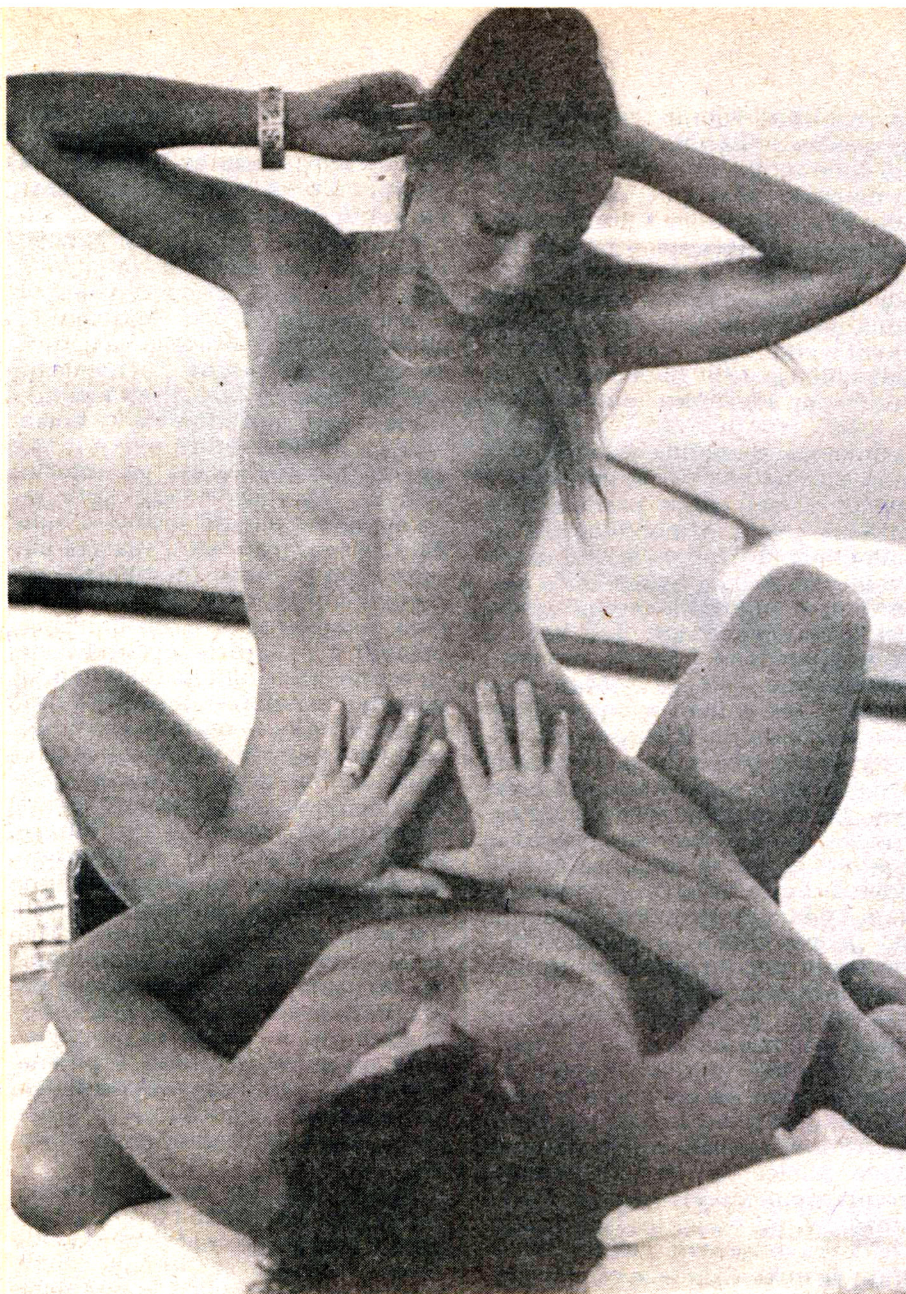
Važno je ovo: tajna trgovina pornografijom, odnosno trampa iliti zamjena koja se obavlja u lancu što naprosto opasuje cijelu zemlju, posljedica je činjenice što kod nas nije dozvoljena tzv. hard core pornografija, nego samo tzv. soft core. Prva označava pornografiju u pravom smislu riječi, dakle onu otvorenu, koja »sve prikazuje«, koja je žestoka ili »tvrda« (u doslovnom značenju), a druga je nježna iliti »mekana«, pa i to u doslovnom značenju. Moguće je prikazivati muškarce i žene u ljubavnom zagrljaju, ali tako da se u pozama sve fingira, da nema erekcije, ni penetracije, pa je čak dopušteno da se stidljivo vidi penis, ali u labavom stanju. Logično je, onda, da se ono što nije javno dopušteno traži ispod klupe, na crnoj berzi pornografije. Revije i filmovi, video kazete i spolna pomagala (umjetni penisi i vagine, vibratori i afrodizijaci, lutke i kreme, prašci i sado-mazohistička oprema), sve se to krčmi u općoj pomami za nadraživanjem, za otkrivanjem novih, sanjanih, možda neslućenih užitaka. Onaj koji nije sanjao o perverzijama, taj neka se prvi baci kamenom u ovo podzemlje! Jer, pornografija zaista predstavlja niže katove ljudskoga duha, a svatko se na vlastitu odgovornost u nju upušta, odobrava je i traži. No kako ovdje nije riječ o moralističkom pristupu porno-industriji, već samo o opisivanju stanovitih činjenica koje se ne mogu izbjeći (premda je svaki opis već stimulativan i krije u sebi nešto pornografsko, što bi dobro objasnili psihijatri!), trebalo bi već jednom progovoriti otvorenije o sudbini pornografije na našem tlu.

BORDELSKE FOTOGRAFIJE

Nećemo se vraćati do starih Grka i Rimljana, glasovitih perverznjaka, koji su i na našem tlu valjda radili sve ono o čemu su svijetu ostavili lascivna likovna svjedočanstva. O povijesti pornografije napisane su brojne studije, koje su same po sebi prvorazredni pornografski materijal, ali i takve su knjige kod nas teško dostupne. Uopće, poslijeratna zatvorenost našega društva prema svijetu — zatvorenost koja, na sreću, nije dugo trajala —za dobrih je nekoliko desetljeća unazadila našu porno-imaginaciju, mada ljudima u tim stvarima nisu potrebne osobite poduke. Porno-imaginacija označava onaj stupanj društvene permisivnosti iliti raskalašenosti (u kojoj je sve dopušteno), koji ide pod ruku s oslobađanjem mašte na ostalim područjima ljudskoga duha (u literaturi i na filmu, na primjer). Tako, govoreći iz osobnoga iskustva, dok su u prvim poratnim godinama preko granica slobodnije prelazili samo naši pomorci i sportaši — dakle dok još nije bilo masovnoga turizma u oba smjera, od nas i k nama — pornografija je bila prvorazredna senzacija, do koje se teško i skupo dolazilo. K nama su, u početku, stizale najčešće otrcane bordelske fotografije najmračnijega tipa, prokrijumčarene od mornara, nogometaša i vaterpolista, pa je posjedovanje nekoga takvoga špila bilo neprocjenjivo blago, za koje se u zamjenu moglo dobiti što vam drago.

PRLJAVOST UZBUĐUJE

Stvar je u tome da u poraću pornografija ni u svijetu nije cvjetala kao danas, jer još nije bila ozakonjena. Tih godina nije se ni u skandinavskim zemljama, a kamoli u Italiji ili u Francuskoj ili Njemačkoj, moglo slobodno kupiti porno-revije ili filmove. Takav je materijal na evropskoj crnoj burzi bio izuzetno skup, pa su jedino bludilišta iliti bordeli bili, nekakav izvor za nabavku »prljavih« fotografija. Prljavost je bila u tome što su tada samo najružnije ili možda najočajnije osobe pristajale na to da budu snimljene u raznim otvorenim, slobodnim krevetskim pozama. Jadne, otrcane kurve i izmoždeni, isluženi, ružni i prljavi muškarci, svi s društvenoga dna, ugrožavani i progonjeni, bili su prvi objekti toga podzemnoga carstva koje je postepeno narastalo. Muškarci i žene koji su se dali fotografirati za te bordelske razglednice — praktički jedine dokaze da ste uistinu posjetili slična mjesta — svojim su izgledom odavali krajnji očaj svog položaja.

Muškarci su gotovo odreda izgledali kao strani radnici (u onim danima početka »gastarbajterstva«), a gotovo je svaki drugi bio crnac ili mulat, a žene su bile otrombobljene, islužene prostitutke, kojima očito više ništa nije preostajalo. Pa, svejedno, za ranu djčačku pubertetsku maštu te ofucane sličice, razgledavane po školskim zahodima, ostajale su kao najupečatljivija iskustva, kojima je bila obilježena mašta za cijeli život. Prljavost uzbuđuje, to je činjenica, a pogotovu u ono davno vrijeme kad ženska moda nije ništa otkrivala, kad su filmovi bili stidljivi, bez trunka ženske golotinje, kad se o nudizmu moglo samo sanjati...

GDJE SU DLAKE?

Nakon »čiste prljavštine« slijedi i kod nas uvezena moda ulaštene erotske pornografije, skrivene pod firmom umjetnosti. Takozvani »umjetnički aktovi« postali su moda koja je punila evropske revije, ali i opet s jednim ograničavajućim pravilom: nisu se smjele vidjeti, bruce' iliti dlake na Venerinom brežuljku. Sve je bilo pomno retuširano, bedra su bila strogo stisnuta, pa naivni dječaci nisu mogli pogoditi gdje se krije ta žuđena pukotina, da ne kažem pica. To je također bio krijumčareni »materijal«, koji je u golemim količinama napajao maštu odraslih i neodraslih muških onanista, ali bolje i to nego — ništa! Danas bi se i najmlađi pubertetlije od srca nasmijali kad bi vidjeli što je nekad hranilo maštu njihovih očeva, ali tako je bilo vrijeme obnove, kad je puka golotinja (da ne govorimo o erotskoj fotografiji, a sačuvaj nas bože od pornografije), bila smatrana za najgori otrov. Pornografija potkopava moral, a on mora biti čvrst u teškim vremenima.

NOVI EROTSKI ŠTIMUNG

Nakon uglancane epohe »umjetničkoga akta« uslijedila je revolucija koju je sredinom pedesetih godina izazvao Hefnerov »Playboy«, prva elitna »revija za muškarce«. Sličnih je pokušaja bilo i ranije bezbroj, ali nitko se nije bio dosjetio da spoji izvanredne tekstualne priloge s fotografijama ljepotica koje nisu baš najprostije kurve! Luksuzna oprema, prvorazredna suradnja, izvanredan marketing, »image« muškarčine, a usred svega ljepotice iz snova — mada uvijek predstavljene kao »djevojke iz susjedstva« — sve je to revolucionarno erotski štimung svijeta. Upravo tako: »Playboy« je zacijelo jedan od najvećih pridonesaka SAD planetarnoj kulturi, jer je strahovito mnogo značio u promjeni moralnih estetskih standarda. Erotska fotografija više nije bila »prljava« premda smo mi tad još mogli samo sanjati o uvozu sličnih revija ili o tome da i mi sami napravimo nešto slično. Prvoga desetljeća i »Playboy« se držao nepisanoga pravila da ne pokazuje dlake oko spolovila, a poze su bile decentne. No ljepotice koje je ta revija uspijevala domamiti, bile su neslućeno visoke kategorije, jer su na snimanja pristajale ne samo tajnice i studentice nego i filmske zvjezdice, pa i afirmirane zvijezde. Stid pred golotinjom počeo je u javnosti iščezavati brzinom svjetlosti, samo je još trebalo da se i kod nas podignu neke moralističke zavjese pa da se uključimo u trend planetarnoga voajerizma. Hoću reći, kad su prvi prokrijumčareni primjerci »Playboya« stigli u ruke tadašnjih gimnazijalaca (sredinom pedesetih godina), nazor na se erotiku i pornografiju posve se izmijenio. Kasnije, a to je već bilo jučer, »Playboy« je počeo otvoreno prikazivati dlake oko pičića, zatim je svoje modele posjeo tako da raširе noge, pa su uslijedile prave poze s ginekološkoga stola, ali i to je već druga priča. Jasno, »Playboy« nije ni bio niti jeste pornografija, ali je u moralnim mijenama kod nas mnogo značio. Kad se još slučilo da ama baš svaka evropska zemlja lansira svoju verziju te američke revije — koje su k nama stale ubrzo stizati — nije bilo predvidljivo kamo ćemo stići. No stigli smo dotle da smo i sami proizveli naše inačice »revija za muškarce«, oslobađajući barem erotsku maštu naših naroda i narodnosti, u stilu koji je dopušten, dakle u »soft core« stilu!

MORALNA OBRANA

Paralelno cvjeta evropska pornografija, koja nam je dostupnija od one koja će se razbuktati na američkome tlu. K nama počinje stizati skandinavska pornografija u sveščićima, a njihova je kvaliteta još prilično niska. San o švedskom seksualnom raju zavladao je imaginacijom svih frustriranih Evropljana, a o Balkancima da i ne govorimo. Zamišljalo se skandinavske zemlje kao nepregledni bordel, u kojemu se plavokose i bujne ljepotice podaju na prvi pogled. U tim je krajevima zaista počela prva moralna obrana pornografije, s dokaznim materijalom koji i danas stoji. Na primjer, možda je marljivim poznavateljima dotične »materije« poznata ona serija sličica s kojima su proizvođači pornografije dokazivali svoje pravo na postojanje. Usporedno su bile objavljene slike, recimo, djeteta koje umire od gladi negdje u Africi, fotografije iz koncentracionih logora, snimke bombardiranja u drugom svjetskom ratu i fotosi muškaraca i žene prilikom jebačine... Ispod te serije stajalo je pitanje: što je ovdje pornografija? Zar su glad, rat i ubojstva nešto moralnije od prikaza ljudskih tjelesa u ljubavnome zagrljaju? Po čemu je eksplicitna kopulacija negativnija od užasa umiranja, patnji i mrcvarenja? Reklo bi se da je takvu logiku teško probijati, ali kontrarazlozi smjerali su na nešto drugo. Postavljena je teza da je pornografija štetna za mlade ljude, da im kvari odgoj i razvoj, da ona općenito podriva društveni moral, da vodi u raskalašenost, nerad, prostituciju i slično. O tim kampanjama za i protiv pornografije moglo bi se — i trebat će — govoriti opširno, ali nas ovdje zanima odjek evropske pornografije na balkanezerski mentalitet.

TUCANJE PO STANISLAVSKOM

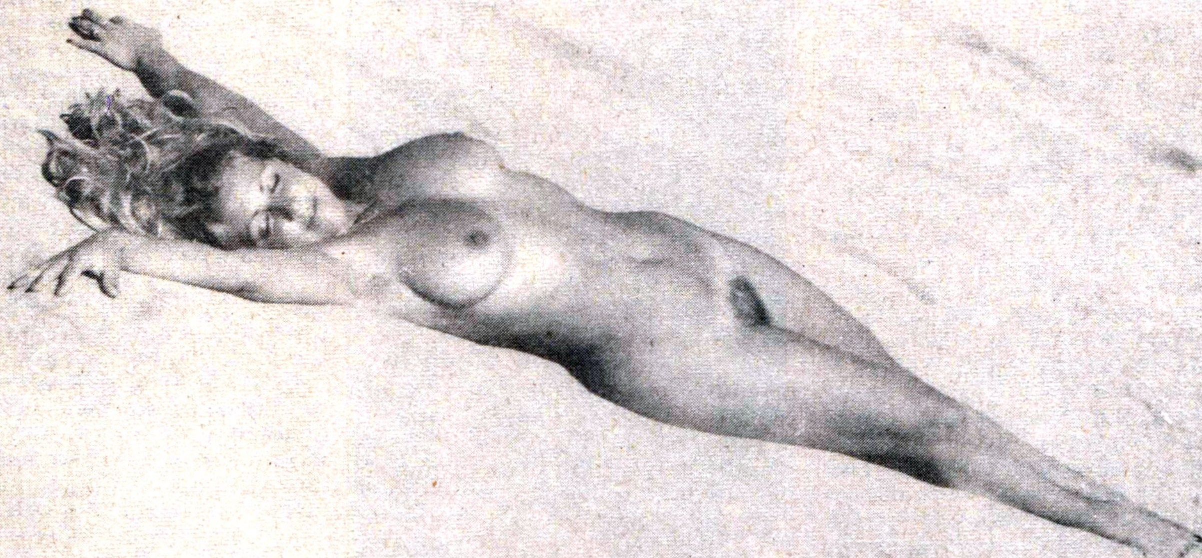
Šverc skandinavske pornografije pao je u vrijeme otvaranja naših granica kad je pasoška kontrola popustila, dopuštajući ama baš svakome da se šeće uzduž i poprijeko svijeta. To je logično dovelo do tajnog ali masovnoga uvoza pornografije, takvoga uvoza koji se nikako nije mogao zaustaviti. Nakon Skandinavije i druge su evropske zemlje počele s proizvodnjom pornografije, ali još pod udarom zakona dok je ona u skandinavskim zemljama već bila legalizirana. Sramna proizvodnja prljavih sveščica po evropskim zemljama dala je u početku prilično tužne rezultate. Naime, regrutiranje »glumaca« — kao što smo rekli, samo žene mogu »glumiti«, dok jadni muškarci moraju igrati po metodu Stanislavskoga, s punim uživljavanjem u uživanje — to regrutiranje obavljalo se po nižim slojevima raspoložive radne snage. Prve talijanske revije, koje se moglo nabaviti ispod tezge, bile su zaista ispod svake kritike. Rađene s malim budžetom, s jeftinim »glumicama« — očito prostitutkama i stranim radnicima — snimljene ofrlje, bez logike, pune perverzija bez ikakve mašte, te su revije predstavljale mračnu stranu oslobođene porno-imaginacije. Trebalo je da protekmu godine dok i u Evropi opća permisivnost nije u porno-industriju privukla nove snage. Tek kad su se javile mlađe i ljepše ženske i muškarčine koje se ničega nisu sramile, tek je tad i ova pornografija stekla stanovit status. Na primjer, jedna Italija, koja u cijelome svijetu nosi epitet »katoličke zemlje«, danas malone prednjači u pornografskom podzemlju. Nekad se znalo u kojim se talijanskim gradovima može nabaviti pornografiju, a kojima je apsurdno tražiti je, što je sve ovisilo o političkom i vjerskom pečatu gradske uprave. Paradoksalno je da su neke »crvene« općine imale iste stroge moralne kriterije kao i neke »katoličke«, odnosno demokršćanske, ali te su granice danas posve izbrisane. Tako se u vatikanskome Rimu na jednome kiosku mogu nabaviti svete sličice, a na susjednome prvorazredna pornografija. Što se može, svi su oblici ljudske imaginacije ravnopravni... samo što se kod nas neki malo teže afirmiraju.

SAM SVOJ PORNOGRAF

Sad smo opet na početku, kod uvoza onoga materijala kojim oskudijevamo, a to je roba iz Trsta koju neki nabacuju na sebe, odnosno ona »roba« koja im je potrebna za svojevrsno nadraživanje. Opći standardi pornografije — koja kod nas struji tajnim kanalima, ali samo što se već otvoreno ne prodaje na Hreljiću iliti na »buvljacima« po drugim gradovima — ti su standardi doživjeli nevjerojatan procvat. Kakva kopulacija, kakvo puko tucanje, kakav oralni seks, kakvo naguzivanje...!? Sve je to »dječja bolest« pornografije u kojoj mašta ne poznaje granica: praktički, gotovo je nemoguće opisati — a kamoli kod nas i na ovome mjestu ilustrirati — što se sve ne proizvodi na tome području. Sadomazohizam i pedofilija, fetišizam i koprofagija, uriniranje i autoretizam... sve cvjeta kao »tisuće cvjetova«. Kad spominjemo »autoerotizam«, onda se ne misli na onaniju iliti na masturbaciju, nego na javno izlaganje neprofesionalnih »modela« i »glumaca«. Naime, najnovija pornografija više nije stvar koja stoji samo u rukama profesionalnih proizvođača već su čitatelji postali autori. Nije riječ samo o tome da se u porno-revije pošalju fotosi vlastitih žena ili djevojaka — to je, naime, tóliko blaga erotika da je se može naći i u našim revijama kao što su »Start«, »Duga«, »Erotika« — već i snimljene domaće jebačine! Muževi i žene daju se fotografirati u raznim eksplicitnim pozama, otvorenima do najveće vulgarnosti, pa onda te setove fotografija s ponosom daju objaviti u nekom časopisu. Slične su revije pune oglasa u kojima se požudne ženske — neprofesionalne prostitutke — nude u punoj raščepljenoj nagosti, voljne da se prodaju onome koga izaberu. Muškarci u te revije šalju svoje fotose s nadignutim karom, fascinirani njegovom veličinom i uvjereni da će hipnotizirati potencijalne pohotljivice. Što se zapravo događa s tim ponudama i razvratnim oglasima — za sve moguće kombinacije, od lezbijskih i pederskih, do grupnih, sadomazohističkih, sodomijskih i sl. — zasad se ne objavljuje, ali samo je pitanje vremena kad će se i ti (ne) uspjesi početi javno rangirati i okrunjavati zvijezdicama, kao u kulinarskim časopisima.

Dakle, dok na našim ulicama susrećemo ljepotane i ljepojke okićene »perjem« nabavljenim u Trstu, možemo se također pitati kad će se i neki naši predstavnici, radnici i »glumice« pojaviti u (talijanskim) porno-revijama. Šuškalo se često da su neke naše starlete zaista sudjelovale u porno filmovima i da su se raščepljivale u nekim revijama, ali mnogo toga nije dokazano. No danas je sve to svejedno, i ne bismo morali sumnjati da smo zaostali od drugih na tome području. Nisu bitne starlete — tko ih šljivi — važno je da razvrat ostvarimo u stilu »sam svoj majstor«. Kad smo već »gastarbajteri« po bijelome svijetu, zašto ne bismo i naše erotske snage pridružili onima u svjetskoj porno-kulturi? Trst nas zove ne samo zato da kupimo traperice nego i da svijetu pokažemo naše seksualne aparate i mogućnosti. Preko Trsta u porno-rajeve, jer nije ni raja nesposobna da se pojebe pred kamerama. ●

Igor Mandić

Alojz Majetić

Svjetlost u tajgi

Zlatko iz Zagreba i Angel iz Skoplja prvi put su se upoznali u zgradi beogradskog aerodroma čekajući u redu za čekiranje avionskih karata pred šalterom leta za Moskvu. I prije nego što se »njihov« tupoljev vinuo do putne visine, Angel je predložio da prijeđu na »per tu« — ionako im je suđeno da petnaestak dana provedu kao suputnici u jednom prilično nesvakidašnjem putešestviju na kojem će dijeliti dobro i zlo, a osim toga njih su dvojica gotovo vršnjaci: Zlatko je u trideset petoj, a Angel u trideset sedmoj godini života, u godinama, dakle, kad je iza njih već i drugi muški pubertet, kad su stekli određen, vrlo sličan društveni status, obiteljska im je situacija također slična, a i profesija im je ista. Vezalo ih je sad i to što će njih dvojica predstavljati Jugoslaviju u Sovjetskom Savezu, malu žilavu zemlju pred licem svjetske velesile.

— Znaš, Zlatko, ja se nikad nisam bavio politikom, a ne znam baš ni govorancije držati; mislim da bi ti morao biti vođa delegacije — predloži Angel negdje iznad Kijeva.

— Ma nemoj! Kao da ne znaš da je najstariji u delegaciji uvijek vođa delegacije; stariji si od mene dobrih sedamsto dana, stari moj, činjenice su takve...

— Pusti sad činjenice. Uostalom, neka sam stariji, ali sam sigurno luđi za pičkom od tebe.

— Oho! I kakve to veze ima s politikom?

— Ima! Kad vidim pičku, ne mogu se koncentrirati ni na što drugo. Mene su izbacili iz prosvjete zbog toga. Rozbiraš?

— Rozbiram! — potvrdi Zlatko, a onda su ga razvezli do Moskve o vječnoj muškoj temi: gdje rastu ženske kojima kurac viri iz očiju. O Ruskinjama su obojica imali vrlo optimističke prognoze. Odmah su jedan drugome priznali da u kovčezima nose teško naoružanje: ženske gaćice, grudnjake, najlonske čarape i kozmetiku. Oružje efikasnije od raketa s atomskom glavom! Nataše, Olje, Valentine, Nadežde, Pelagije, Tamare, Jekaterine, Lidočke, Aleksandre, Tatjane i Zinaide padat će u snopovima!

Muški snovi nemaju granica. Kao što su podijelili svijet, jednako tako muškarci su podijelili i žene: po državama, po vjerama, po klimatskim područjima, po profesijama... Sortirali su i klasirali žene i stoljećima traže znanstveno utemeljenu odgonetku koja bi ih brzo i sigurno dovela do cilja. A žene pak na taj golemi muški trud odgovaraju svojom šašavošću. Svako pravilo pretvaraju u izuzetak, pa se ne zna čega je više: pravila ili izuzetaka. Muškarcima je preostalo da izmišljaju legende; i da čvrsto, muški čvrsto vjeruju u te svoje izmišljotine!

»Tako mlada, a već Slovenka!« — kaže jedna od brojnih muških legendi.

Jadranski turizam prije rata sav je u znaku Čehinja, koje su, drogirane mirisom mora i romansko-dinaroidnom ljepotom naših Dalmoša, ljetovanje očito provodile u ležnom položaju, i na kopnu i u mo-

ru, pa je pravo čudo da u današnjoj Čehoslovačkoj pola stanovništva po praškim i ostalim kantunima ne izvikuje šije-šete. Sada tu slavu uživaju Njemice, samo što besplatnim opojnostima Mediterana treba pridodati koju litru crnjaka, dva-tri listića pršuta i porciju girica. Njemicama konkuriraju Nizozemke, koje valjda zbog niskog horizonta vodoravni položaj smatraju jedinim prirodnim položajem inače dvonožno uspravljene ljudske vrste. Možda je taj ravničarski kriterij doveo i do teze da Mađarice imaju krvcu vrelu kao fiš-paprikaš iz kotlića netom skinutog s vatre, pa muške lijenčine koje ne mogu ševiti u čardaš-tempu barem četrdeset pet minuta i ne treba da prelaze Dravu. Naslušali ste se, naravno, i priča o Skandinavkama koje muškarce upotrebljavaju umjesto termofora i koje su prve ponijele zastavu seksualne revolucije: lijepe su, pametne su, ali ne pretjerano, radodajke su — odmah s njima ovamo, stvorene su za Balkanca! Koja šteta što i one nisu tako blizu kao Mađarice! Kad su posrijedi američki mufovi,tu se već stvari kompliciraju. O njima niste toliko slušali, koliko ste gledali; o njima ste spoznaje crpili uglavnom iz filmova. Zbunjuje što su Amerikanke jednako i čedne i raskalašene. Ne bi se tome trebalo previše čuditi, riječ je tu ipak o cijelom jednom kontinentu kad im pridodamo jednako zbunjujuće Kanađanke. Sigurno je da su skupe, ne samo zbog reganomike, jer će poslije Reagana biti još skuplje, skupe su jednostavno zbog toga što se na teritoriju SAD rat nije vodio 120 godina, pa je vitalna muška masa znatno manje uništavana nego, na primjer, u Njemačkoj ili SSSR-u. Amerikanke su posredstvom muževa podizale vrijednost dolara, a ovi opet posredstvom dolara vrijednost žena. Od tog vrzina kola mogao bi ih spasiti samo komunizam, ali oni toga nisu svjesni pa je veliko pitanje kad će američki muf biti dostupan prosječnom Jugoviću. Tako one ostaju samo za ukras, iza neprobojnog stakla, osigurane elektronskim uređajima kao da su im mindže draguljarnice. Načuli ste nešto i o ne tako dalekim Francuskinjama. Kako, recimo, udana Francuskinja, kada treba da pojača kućni budžet, ode jednostavno na ulicu, dovede frajera u svoj stan, poševi se, a muž inkasira lovu. Francuska pička nije sapun, nasuprot našoj! Za Hrvate je, međutim, problem u tome što Francuskinje preferiraju Srbe. I to ne samo u seksu (afera Marković) nego i u slikarstvu, pa čak i u literaturi. No da se ne gubimo u detaljima, prepustit ćemo raspravu o toj temi Predragu Matvejeviću, a mi ćemo se još ukratko zadržati na globalnom planu. Tu odmah preko puta; iza Sežane, nalaze se žene koje su nam dalje od Tahićanki. Njih čuvaju ruski hrtovi i papa Woytila, i nema mrdanja. Jedino u ono čarobno vrijeme kad je »Jadran-film« naveliko snimao s Talijanima koprodukcijske filmove naši kaskaderi su tu i tamo uspijevali smotati talijanske epizodistice, a Milko Škofić je smotao ni manje ni više nego samu Ginu Lolobrigidu. Talijani su poslije to obilno naplatili gånjajući po našim lovištima srndaće, fazane, studentice romanistike i manekenke koje su sanjale o karijeri u Cinecitta. Slušali ste o japanskim gejšama, čuli ste nešto i o predivnim dugovratim Senegalkama... O Hantijkama niste čuli ni slova. O njima ništa nije čuo ni Angel, a kamo li Zlatko.

Njihove osvajačke snove prekinuo je nimalo nježan dodir s pistom aerodroma Šeremetjevo. Pilot je valjda mislio da je pista desetak metara niže pa se tupoljev nabio tako silovito da je tek nakon tri-četiri jača skoka po pisti smirio trupinu. Kad mu se ledena kugla u želucu otopila, Zlatko pomisli na JAT-ove pilote, koji slijeću kao da su piste od pamuka.Koliko god Jugovići bili prvaci svijeta u automobilskim nesrećama, toliko je istina da su oni nenadmašni u upravljanju avionima. Zlatko se poslije, putujući Sovjetskim Savezom, uvjerio da se tamo avion tretira kao osnovno prijevozno sredstvo, kao auto u Jugi. I zbog toga Rusi voze avione kao da su to fiće ili stojadini.

Na izlazu za strance dočekao ih je domaćin, koji je carinicima pokazao nekakvu tajanstvenu iskaznicu, carinici su salutirali i odmah dali znak za prolaz: gaćice i kozmetika elegantno su prešli prvu prepreku na putu prema konačnom cilju. Jednako elegantno prešli su Zlatko i Angel i pasošku kontrolu. Vani ih je čekala »čajka«, rolls-royce među sovjetskim automobilima, i Irina — žena koja će im biti tumač, prevodilac i stalna pratnja za sve vrijeme njihova boravka u SSSR-u.

Irina! Prvo, pa — muško!

Irina! Možda je i bila žensko negdje do pete svoje godine!

Irina! Fircigerica s dioptrijama oko minus deset, šiljata, rožnatog tena, sa stotinjak vlasi mišje boje na glavi! Od ženstvenosti preostala joj je jedino neprekidna ustreptalost, jungferski strah od muškaraca.

— Svašta sam već nataknuo na kurac, ali Irinu neću! — gotovo vičući jadao se Angel dok su raspremali prtljagu u hotelu »Rosija«. Irina je čekala dolje u holu. — Ali neka! Služit će mi kao vodić do onih pravih. Ti si vidio kakav je moj temperament. Prepusti meni da Irinu pripremim za zadatke koji je očekuju.

Za večerom Angel je brže-bolje otvorio karte. Tek što su sjeli za stol, njegova se ruka našla na njenoj: Irina se trgla kao ofurena.

— Iročka! Čega se plašiš?! — nježno će Angel probijajući se kroz debela stakla njenih naočala u dubine Irininih zjenica.

— Mene su angažirali jer je Valja bolesna. Ja sam prvi put u ovakvoj ulozi. A čula sam da ste vi iz Jugoslavije... — nije imala petlje da završi misao. Spustila je ruke u krilo i zagledala se u rub stola.

— Jesmo, Irina, dobro si čula, mi smo iz Jugoslavije jako smo pojebljivi — izvali Angel, a kroz rožnatu put Irininih obraza nazre se rumenilo.

— A kamo mi to zapravo putujemo — ubaci se Zlatko da bi rastjerao gradonosne oblake što su se nadvili ponad očerupane Irine.

— U Tjumensku oblast — tiho prozbori Irina.

— Sad sam puno pametniji — prokomentira Zlatko.

Iznenađujući glasno Irina reče, naglašavajući svaku riječ:

— Tjumenska oblast je 1967. godine odlikovana ordenom Lenjina!

— To je već podatak. Samo da mi je još znati gdje je to — ustrajao je Zlatko.

— Iza Urala, u sjevernom Sibiru. Tjumenska je oblast velika kao Francuska i Engleska zajedno. Tamo je 1966. godine otkriveno najveće nalazište zemnog plina na svijetu. Otkrivene su goleme zalihe nafte. To je područje jedno od najvećih gradilišta Sovjetskog Saveza... — raspričala se Iročka.

— A pičke? Kakve su tamo pičke? — živne Angel.

Irina naglo padne u depresiju i opet stade proučavati rub stola. Ni mukajet.

— Čini se da naš prevodilac ne zna tu riječ — zabrine se Angel.

— Pripazi malo kako se izražavaš — opomene ga Zlatko. — Iročka, naš je prijatelj htio pitati kakve su djevojke u tom toliko značajnom kraju.

— Hrabre! — tiho se javi Irina.

— Vrlo hrabre! — nastavi živahnije. — To su žene iz svih krajeva naše zemlje, žene koje su shvatile važnost nafte za razvoj našeg soci-

jalističkog društva i bore se ravnopravno s muškarcima za svaki metar naftovoda, za svaku bušotinu.

— To,to! S bušotinama u vezi, pričaj malo o tome — nestrpljivo će Angel.

— Uvjeti su izuzetno teški; ljeti je tamo teren teško prohodan zbog močvara, a zimi, zna se, led okiva zemljinu koru — nastavi Irina, očito ne shvaćajući Angelov pravi interes oko bušotina. — Ali s njima su i drugarice iz bivših tamošnjih plemena Hanta, Mansijac, Ostjaka, Zirjana, Vogula, hrabre žene čiji preci do velike oktobarske revolucije nisu znali čitati ništa drugo osim tragova zvijeri, a danas su svi pismeni, tako da među njima ima inženjera geologije, pjesnikinja, opernih pjevačica, liječnica, direktora, brodskih i lučkih kapetana...

— Kaj,kaj? Tamo ima neko more? — uznemiri se Zlatko.

— Nije more, ali su rijeke Irtiš i Ob... Plovit ćemo tim rijekama motornim brodom »Černiševski«, poklonom bratskog njemačkog naroda...

Angel nije mogao izdržati:

— Iročka, hajde da se dogovorimo, da ne pričamo o politici. Ti si shvatila što mene zanima. Pi... djevojke, žene, mufovi...

— Sad je ljeto i naše žene ne nose mufove — ozbiljnim ga tonom obavijesti Irina.

— Drugarica misli na krznene mufove za zaštitu ruku, na odjevni predmet, na obuću za ruke, ako baš hoćeš — elaborirao je Zlatko da ne bi bilo kakve zabune.

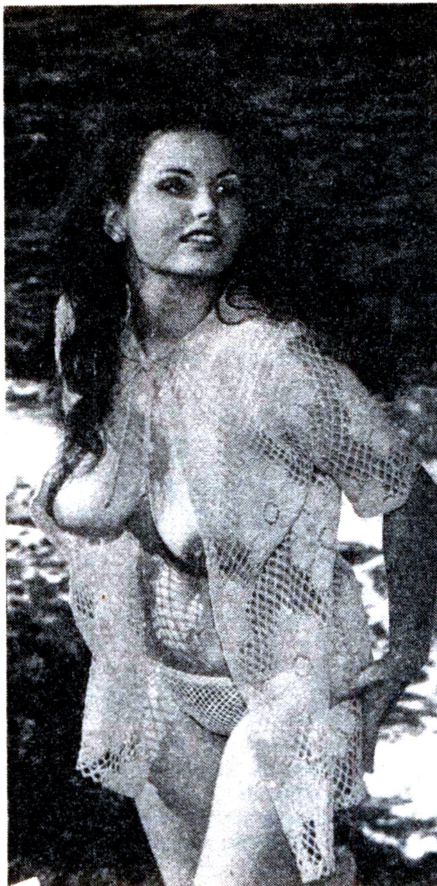
— Da, a što je Angel mislio? U rječniku mufa može biti muf i može bit naglavak — proradi u Irini profesionalna prevodilačka radoznalost.

— Pa, postoje i mufovi sa centralnim grijenjem, s termoregulatorom koji održava stalnu temperaturu od 36,6 stupnjeva Celzija...

— Vrlo zanimljivo, vrlo zanimljivo — uzbudi se Irina.

— S time što im se temperatura malo podigne za vrijeme ovulacije — ukrasi ga do kraja Angel.

Shvatila je! Za nju, odgojenu na poeziji Puškina i Jesenjina, ovo sad je zaista prevršilo svaku mjeru. Žurno je nož i viljušku položila paralelno preko tanjura, ne može jesti, prisjelo joj! S kime ona to sjedi? Pruhvatila se ovog posla jer joj je rečeno da su u grupi samo dvojica, smatrala je da je to idealna brojka, jedan može biti opasan, ako ih je više, uvijek je strka oko prikupljanja, vječita je opasnost od zakašnjavanja, a dvojica, bolje

poželjeti ne možeš. Bilo koja dvojica. Sve osim ovakvih kakvi su je, koje li nesreće, zapali. Međutim, uzmaka nema! Kako bi šefici objasnila razloge zbog kolih želi odustati? Ova bi joj kratko odbrusila: »Pogledaj se u ogledalo«!.

Irina se ispriča, ode u toaletu i pogleda se u zrcalo.

Sutradan su njih troje sletjeli na tjumenski aerodrom.

Tu je još više požalila što se prihvatila vjerojatno najtežeg posla u svom životu. Izgubila ih je. A to je neoprostivo.

Kad su pred hotel »Zora« došli autobusom da odvezu sudionike manifestacije u Obkom, gdje ih je sekretar Oblasnog komiteta trebao upoznati s radnim pobjedama tjumenskih trudbenika, Irina je shvatila da dvojice Jugoslavena jednostavno nema, a da autobusi i sekretar neće čekati. Što da se radi? Da čeka pred hotelom, pa ako Jugoslaveni osvanu, da odjure taksijima? Ne dolazi u obzir. Irina je dobro znala da se u Obkom može ući samo organizirano. Nikakvi pojedinačni upadi nisu mogući. Odlučila je da uđe u autobus koji je već bio pun i čekao znak za pokret. Na njen užas, to se sljedećeg trenutka i dogodilo. Tješila ju je pomisao da su možda, umjesto da se odmaraju u hotelskoj sobi, njeni nesretnici odšetali do Obkoma i tamo je čekaju. Naravno, nisu bili pred Obkomom. Poslušno je morala ući s grupom od pedesetak ljudi u zgradu. Tek kad je sjela i posljednji put pogledala prema vratima koja su se zatvarala, shvatila je: nije ih upozorila da su leteći od Moskve do Tjumena prešli dvije vremenske zone. U Moskvi i na satovima dvojica Jugoslavena vrijeme se nije poklapalo s vremenom na tjumenskim satovima. »Da imam kod sebe muf« — pomisli Irina kad ju je glavni, organizator prostrijelio upitnim pogledom — »nabila bih ga preko lica da me nitko ne vidi i da nikog ne čujem«! Sjeti se zatim što ta riječ znači Angelu i krv joj udari u glavu. To joj je možda spasilo život.

Šetkajući s noge na nogu, Zlatko i Angel našli su se opet u predvorju i bili pomalo iznenađeni što su zatekli pustoš. Samo su dvije Ruskinje nešto raspravljale s recepcionarkom. Prišli su i oni recepciji. Dok su strpljivo čekali da razgovor završi, Zlatko, koji je dobro znao ruski, shvati da su dvije Ruskinje također sudionice iste manifestacije, da traže od recepcionarke da pozove taksi, da žure u Obkom, da već kasne...

Recepcionarka je odlučno odbijala da Ruskinjama pozove taksi, jer da bi tada za njihovo zakašnjenje ona bila odgovorna, a ona ni u snu ne bi mogla zakasniti na tako važan sastanak, i ona takvu nedisciplinu ničim ne želi opravdati. I ne samo da ona neće zvati nego im neće dopustiti da zovu s hotelskog telefona, jer je ona odgovorna za upotrebu tog telefona...

Angel je u međuvremenu mijenjao rakurse i šacao ženske sa svih strana, dok Zlatko naposljetku nije odlučio prekinuti natezanje.

— Moj kolega i ja također smo zakasnili u Obkom. Zlatko Horvat, Jugoslavija — reče i pruži ruku Ruskinji koja je prva uputila pogled u njegovu smjeru.

Judita Gibavičius, Litva — reče »Ruskinja« seleći njegov dobrohotni osmijeh na svoje usne.

— Rimma Goliševa, Rusija, Moskva — prihvati ruku, ali ne i osmijeh, energičnija dama, i opet se obrati repcionarki: — Znači, nećete pozvati taksi. Posvjedočite to pred drugovima iz inozemstva. Drugovi su naši gosti i pozvani su u Obkom KPSS-a.

Taksi je ipak pozvan, taksi ipak nije stigao ni nakon dva sata. Čekali su u hotelskom restoranu i po neiskorjenjivom običaju Jugovića navalili su sa čašćavanjem. Na njihovo veliko iznanađenje, kod treće runde Goliševa im je zabranila da oni dalje časte dok ne izravnaju broj rundi koje će sad njih dvije

zvati. Gotovo da su ih uvrijedili kad su navaljivali da oni plaćaju.

— Mi smo ravnopravene s muškarcima i potpuno samostalne — naglasila je Goliševa, koja je očito bila vođa dueta. — I nemojte misliti da nas možete kupiti!

Te večeri zaista nisu ništa napravili. Irina se iz Obkoma vratila u komi. Zahtijevala je da se za vrijeme svečane večere ne miču od nje i da budu maksimalno disciplinirani. Još jedan incident i gotovo je s njenim živcima, kao i poslom. Raspored za stolom izrežirala je tako da je kraj Angela sjedio ćelavi akademik iz Tadžikistana, a kraj Zlatka direktor surgutske tvornice kavijara. Poslije večere pospremila ih je na spavanje, a dežurnu na hotelskom katu zamolila da je odmah obavijesti ako opazi išta sumnjivo. Pristali su da budu poslušni.

Ujutro se cijela ekipa ukrcala na motorni riječni brod »Černiševski« i rijekom Irtiš krenula prema sjeveru, a onda rijekom Ob na istok. Osim prvog dana, poslije se plovilo noću, da bi se danju pristajalo svaki put u drugom gradu: i tu bi — posjećujući škole, tvornice i obavezno naftna postrojenja — dva hrabra Jugovića došla na svoje, jer su svuda sretali zaista lijep broj hrabrih sovjetskih žena. Ali oni su već bili oženjeni i neprekidno pod prismotrom. Prve noći na brodu Judita se preselila u mušku kabinu i sa Zlatkom formirala par koji se strogo držao bračnih pravila ponašanja, a Angel je preselio u žensku kabinu i s Rimmom formirao drugi bračni par. Momcima se to u početku svidjelo, jebali su sve u šesnaest, dok su drugi još lutali po palubama broda ne bi li se dočepali pičke. Pokazalo se osim toga da su njih dvojica čopili najbolje pice u ekipi. No uskoro je, osim bračne stege, Zlatku počelo smetati što se Judita za vrijeme ševe uspuše kao parna lokomotiva, a Angela što je Rimma neprekidno recitirala ruske pjesnike, ubacujući vlastiti tekst samo dok bi svršavala: »Angeljčik, Angeljuška, ti sumašedšij«! Nisu ih puštale ni za doručkom koji je najčešće bio u brodskom restoranu, ni na ručkovima, ni na banketima, ni na prijemima širom prostrane Tjumenske oblasti. Prilika da zbrišu pružila se desetog dana, kad su uplovili u luku grada Hanti-Mansijsk. Glavni organizator odvojio je grupu od petnaestak ljudi određenu da posjeti Rešetnikovljev zverosovhoz u malom lovačkom selu Ugut. Njih dvojica bila su određena za tu grupu, pa su tog dana Judita i Rimma, na svoju veliku žalost, ostale bez jebača.

Na rubu Uguta, izgubljenog u sibirskim močvarama, sletjeli su helikopterom, jer kopnenih putova tamo i nije bilo. Skladne drvene kuće bile su podignute na stupovima poput sojenica, a iz svake je u centar sela vodio isto tako na stupovima podignut put od drvenih dasaka. Dočekale su ih malo vesele ženice čiji su muževi bili razbacani po lovištima na prostoru kao dvije-tri naše Slavonije i koji su se vraćali iz svojih lovačkih koliba tek zimi, kad se močvare zamrznu. Vraćali su se na saonicama krcatim krznima. Ljeti je jedina veza održavana radiom, uglavnom ako bi se dogodila nezgoda ili bi lovac obolio. Opasnost da muž iznebuha bane bila je isključena.

Sa ženicama bila su i dječica. A na umjetno podignutom brdašcu uređen je pionirski park. U parku je na svakoj desetoj brezi bio postavljen zvučnik — breze su svirale Čajkovskog, a uokolo su bili aranižirani prizori iz ruskih bajki, nešto kao sovjetski Disneyland. Među svima dominirala je Vasilisa-krasavica, ljepotica iz bajki. Osmjehivala se neobičnoj grupi posjetilaca poklanjajući svakome po jednu jabuku.

Zlatko je jedini poljubio jabuku gledajući Vasilisu u velike plave oči.

— Ne volim previše lijepe žene — prokomentirao je Angel. — Ne daju sve od sebe. Ova ti je samo za gledanje.

Pošto su vesele ženice odigrale folklorno-lovački program, gosti su bili raspoređeni po manjim grupicama u kuće, gdje su obilno bili počašćeni najraznovrsnijim jelima od ribe i divljači. Zlatko i Angel bili su gosti kod Maginur, Ajas, Iki i Aj.

I prelijepe Vasilise.

Tihe, skromne i nasmiješene Vasilise.

Ajas i Aj su se za vrijeme jela gurkale i smješkale pogledajući Angela, što je on odmah ukapirao. I čim se Ajas digla i izašla iz prostorije, Angel je pošao za njom. Vesele Hantijke zapjevušile u pjesmicu »Na rogovima jelen je donio dan« i taman kad je pjesmica pianissimo završavala opis svitanja, grune pucanj iz nekakve pušketine, koja je zacijelo imala kalibar manjeg topa. Zlatko pretrne, siguran da se dogodila nesreća njegovu dragom prijatelju. Jasno je vidio kako Angelova prosvirana glava pada na Ajas i krvlju joj zastire razrogačene oči, a lovac raskrećen stoji i gura novi metak u pušketinu.

Ajas i tvoj prijatelj ubili su divlju patku — reče veselo Iki i pljesne ručicama. — Idem pogledati...

Mala Iki otrči, a ženice nastave pjesmu u slavu velikog dana.

Vasilisa nije pjevala. Zlatko se premjesti na mjesto gdje je maloprije sjedila Iki; pokraj Vasilise.

Grunula su dva pucnja, jedan za drugim. Kod Zlatka strah je ovaj put izostao, ali sumnja je ipak tinjala sve dok Maginur nije rekla:

— Tvoj prijatelj dobro pogađa. Ajas, Iki i on ubili su srebrnu lisicu. Idem pogledati...

Aj se zanijela u pjesmu, Vasilisa je pjesmu dopunjavala svojom tihom ljepotom.

Zlatko joj dotakne ruku i upita:

— Vasilisa hoćeš li i ti u lov?

— Ne ja sam ovdje posuđena, ne spadam u ovdašnje običaje.

— O kakvu je običaju riječ?

— O ljubavi i pohoti. Pričat će ti tvoj prijatelj o tome...

— Uskoro ćemo ostati sami?

— Da, ostat ćemo sami, ti i ja... Dugo, sve dok ne padne noć.

Noć je u ovo doba godine ovdje padala tek oko jedanaest navečer. Zlatku se zamagli pred očima. Jedva da je i čuo tri gromovita pucnja i Aj kako plješće ručicama i govori »Ubili su medvjedicu!« Čuo je tek tišinu kad su ostali sami. I bilo kako mu tuče u vratnim žilama.

Vasilisa ga je mirno promatrala svojim sanjarskim očima. Njena je ljepota toliko zračila da se ispod toga nisu mogli probiti ni povoljni ni nepovoljni signali koji bi nešto govorili o njenim osjećajima. Vasilisina zračenja kao da su izazvala polarnu svjetlost u prostoriji pa je unutra bilo svjetlije nego vani u selu.

Zlatko je kleknuo pred nju, prinio usne njenoj ruci i ovlaš je poljubio. Nije se opirala. Razmaknuo joj je kažiprst od srednjaka i poljubio je u taj osjetljiviji prostor, a zatim ga liznuo jezikom. Uzdrhtao je znajući da je došao do presudne granice: ili će ga sada odbiti, ili će mu dopustiti da ide do kraja. Nije se opirala.

— Vasilisa , volim te! — prošapće i podigne joj suknju da bi prislonio obraz na njeno razgolićeno koljeno.

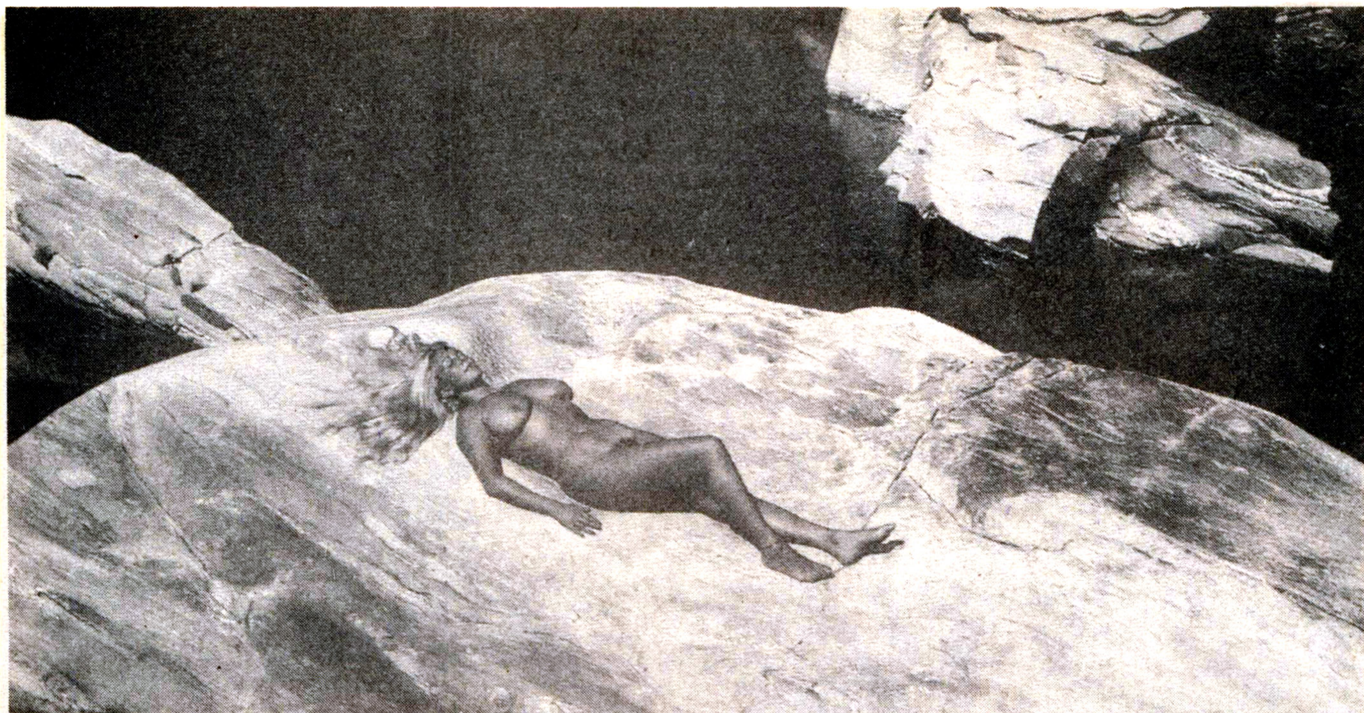
— Znam — reče Vasilisa, i dalje posve mirna.

Zadigao joj je suknju do pola bedara i uronio u toplu mekoću puteljka koji vodi u raj.

— Mirišeš na tajgu, Vasilisa — šapne Zlatko.

— Znam — jednako mirno reče Vasilisa.

Ošamućen, Zlatko se uspravi i zagleda joj se u oči. Nije spuštala

pogled. Ljubeći je, otkopča joj haljinu, smakne je s njenih mliječnobijelih ramena. Haljina padajući zapne o njene bokove, on je lagano povuče nadolje; nije imala grudnjaka i gaćica. Stajala je pred njim potpuno gola, potpuno mirna, naslikana, uramljena u vlastitu nježnu kožu. Bojeći se da ga njena ljepota jednostavno ne presiječe u koljenima. Zlatko smogne snage da je podigne u naručje, prenese do kreveta i položi na pokrivač sašiven od krzna srebrnastih lisica.

— Vasilisa, volim te od noći kad sam prije dvadeset i pet godina pročitao prvu rusku bajku koja govori o tebi i tvojoj ljepoti — reče Zlatko svlačeći košulju i skidajući hlače.

— Da, sjećam se — potvrdi Vasilisa tiho.

— Od tada te tražim, cijeli te svoj život tražim, i sada sam te našao.

— Da, našao si me — potvrdi opet Vasilisa. Nju ništa nije moglo izbaciti iz njenog dubokog mira, njene tajanstvene smirenosti. Aura koja je i dalje obasjavala prostoriju u Zlatko je izazivala dojam da su pred njim dvije Vasilise: jedna stvarna, sibirska, ugutska, i druga nestvarna, iz fantastičnog svijeta bajki. Ova druga neprobojnim je a nevidljivim oklopom štitila prvu. Kurac mu se, međutim , digao na obje Vasilise.

Legao je pored nje, zagnjurio nos pod njen pazuh i pod jezikom osjetio dlačice. Mirisala je na proljetni, slatkasti brezov sok. Kara, pritisnuta o njeno bedro, orosila se, ali Vasilisa se nije odmicala, kao što se nije ni primicala. On koji nikad nije volio žuriti prekrši svoje pravilo i prstom potraži nervni centar čarobnog pičiča ne bi li naposljetku utvrdio što se sa stvarnom/nestvarnom ljepoticom događa. Bio je zadovoljan, pičić je pokazivao prve znakove života. Ljubio je njene tvrde djevojačke sisice, grickao polutke savršenog dupenca, glačao jezikom biserne zube, selio se na pičić i vraćao prema ustima ne zaobilazeći pupak, dlanove, vrat, kičmeni kanal, stopala, listove, ušne školjke. Uzeo je njenu ruku i stavio je na svoj staklastom tekućinom lakirani kurac. U blaženom ushićenju više nije opažao da Vasilisa jednako mirno diše, da je njena ruka tamo gdje ju je stavio ostala bez ijedne jedine kretnje, da jezikom nije prešla prag njegovih usana. No pičkica je radila svoj posao: već je bila vrela i izdašna kao gejzir. Obeznanjen, ni sam nije znao kako se našao u njoj. Zabio ga je do balčaka i odmah shvatio da njoj to ništa ne znači. Ležala je potpuno mirno, gledala ga i dalje svojim velikim, plavim jezerima što su se ljeskala ispod njena mramorna čela, ruku opuštenih pored tijela. Ostane u njoj ne mičući se, čekajući da se ona bar nalo promeškolji. Osjećao je kako kurac svaki put zabubnja kad puls utisne svježu krv u njegova ionako nabrekla spremišta. Čuje li ona te talambase? Svladavao se da se ne prepusti žestini kojom bi joj mogao raznijeti zdjelicu.

— Čuješ li bubnjeve u svojoj slatkoj pičkici? — zapita je promuklim glasom, sve joj opraštajući ozračivan golemom energijom najčišćeg koncentrata ljepote.

— Da, čujem — odgovorila je kratko i tiho.

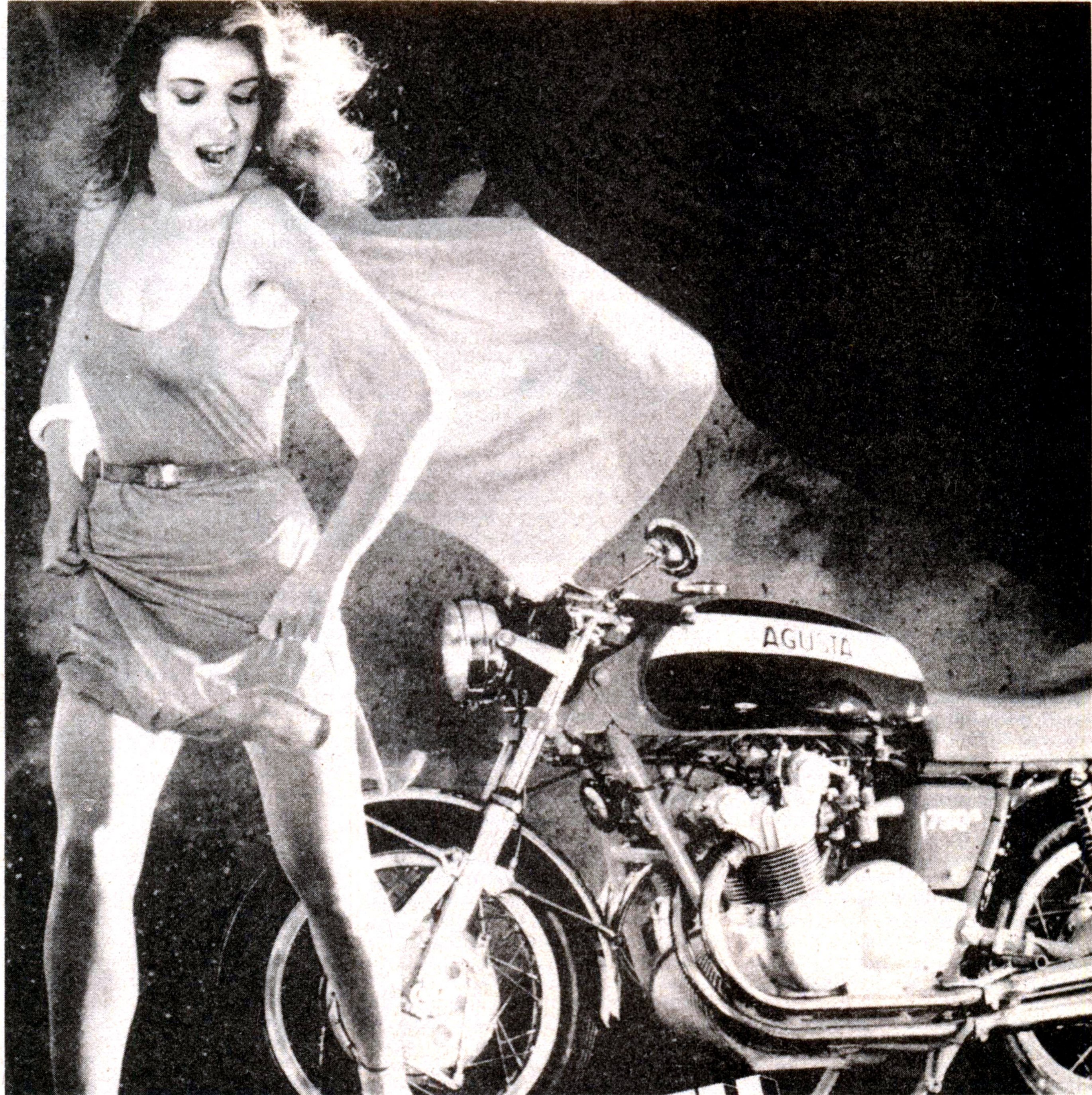
Glas joj je bio toliko ženstven, čedan i jebozovan, da mu se od tog kratkog »da, čujem« kara počela širiti i dužiti: jaja mu se tope i prelijevaju u kurčevo tkivo.

— Vasilisa, pjevaj!

Ljepotica je zapjevala. Zvijeri u tajgi utihnule su. Lišće na brezama prestalo je treperiti. Erotičnost njenog glasa nadimala mu je kurac, a on sam obamro je i bio sada jednako nepokretan i opušten kao i Vasilisa. Tiktakanje njegove kare i meduzasto stezanje njenog pičića bili su jedino gibanje u krznima obloženoj ugutskoj kući od borovine. Svršavali su beskrajno dugo, dugo kao ljetni sibirski dan. Grčevi Vasilisina pičića vratili su mu spermu natrag u jaja. Noć i nije pala. Vasilisina ljepota obasjavala je tajgu sve do sljedećeg jutra. Znao je da bi umro da mu se Vasilisa predala čitavim svojim tijelom, čitavom svojom ljepotom. Čuvala mu je život i dala mu je samo malim djelićem neobuhvatnog zvjezdanog prostranstva.

* * *

Helikopter se spuštao na hanti-mansijski helidrom. Nisu mnogo govorili o onome što im se dogodilo u ugutskim močvarama. Znali su da neće vjerovati jedan drugome, a znali su i da im nitko drugi neće vjerovati. S ruba helidromskog kruga mahale su zabrinuta Irina, stroga Judita i još stroža Rimma. Oklijevali su jedan trenutak, a onda su hrabri jugoslavenski momci iskoračili iz tuponosne letjelice. Elisa helikoptera polako se smirivala i naposljetku potpuno zaustavila, ali u njihovim glavama neki se kurac i dalje nezaustavljivo vrtio. ●

Louis Licorne

Strasne igrice na motociklu

Dugonogu Ilonu, crvenkastosmeđe grive i čarobnih sisa, njene su kolegice, pripadnice najstarijeg zanata, oduvijek smatrale curom sposobnom za svakakve nove zamisli. Uostalom, upravo je ona smjestila u svoj stan supermoderan vodeni krevet kako bi mušteri je što više uživale. Taj je krevet bio u upućenim krugovima prava senzacija ... dok jedan klipan nije u ljubavnom žaru zaboravio još upaljen opušak i progorio njime krevet tako da je voda poplavila cijeli stan. Dabome, u tren oka je nestala divna čarolija.

Ali ta mala nezgoda nije ugasila u Iloni težnju za novim načinima tucanja. Ubrzo je nabavila originalnu sijamsku ljuljačku za ševu, čija se zanimljiva tajna sastojala u tome što bi Ilona i njezin cijenjeni partner sjeli svatko na svoju stranu njihaljke, snažno se zanjihali i nakon posljednjeg se zaleta vrlo upečatljivo sjedinili. Podsjećalo je to poprilično na točku na trapezu,

i svi su opet smatrali taj doživljaj velikom senzacijom ... dok nije jednog dana, pri vrlo smionom zaletu, Ilona uganula obje noge, a mušterija ozlijedila jedan još mnogo osjetljiviji ud. Nakon toga je Ilona poklonila zanimljivu njihaljku nekom staretinaru ... ali joj se uskoro rodila u glavi već nova neobična zamisao.

Jedne ju je lijepe večeri potkraj proljeća i ostvarila. Nije se pojavila na štajgu u opelu kao inače, već se, raširenih bedara i poduzetno njišući dojkama, dovezla na snažnom motociklu harley-davidson. Kolegice su se smjesta radoznalo okupile oko nje.

— Odsad ću raditi ono na upaljenom motoru — povjeri im Ilona. — Ovo ludo lupanje klipova nesumnjivo će uzbuđivati muškarce još više, a i ja ću se pri tome zabaviti!

— Ako se prevrneš? — upita je plaho jedna od okupljenih droca.

Ilona se samo nasmije.

— Ovaj je motor stabilan i čvrst — odgovori — kao budža onog kamiondžije koji te svake subote pumpa do besvijesti!

Nakon toga nije bilo više nikakvih pitanja, pa je počelo čekanje prvog pokusa na snažnoj motorčini.

Kandidat za prvi nastup pojavio se uskoro, u liku mlađeg momka koji se zvao Hubert Mäuslein. Dobivši prošlog tjedna petsto maraka na kladionici na konjskim trkama, odlučio je da potroši te pare na uživanje. Stoga je nekoliko puta obišao sastajalište lakih žena; naposljetku se živahno zaputio prema Iloni i njezinu motociklu.

— Vrlo dobar motor — započne on razgovor.

— I još bolja maca na njemu! — napomene mu poslovno Ilona. — Daj pare, pa se možemo provozati.

Razumije se, Hubert nije dugo oklijevao. Rasna mu se Ilona, s gromoglasnim strojem između čvrstih butina, uvelike svidjela na prvi pogled. Dok mu je pod trapericama već bujalo ustreptalo meso, smiono je zajahao motocikl i smjestio se između njezinih guzova i prtljažnika.

Motor zaurla kad je Ilona jurnula prema najbližoj tihoj šumici.

Uključivši ondje prazan hod, ona prebaci dugu nogu preko upravljača kako bi se bez većih teškoća mogla izvući iz vrlo uskih kožnatih hlača, potpuno pripijenih uz kožu.

I Hubert se za to vrijeme oslobađao traperica. Kad je Ilona potom raskopčala bluzu i pustila bujne dojke na svježi noćni zrak, mogao je postepeno ugurati svoj klip odostraga u njezin cilindar, pri čemu je, kao što je i zamislila, ostala sjediti na harley-davidsonu dok je motor muklo brujio.

Naslonivši se želucem na rezervoar, Ilona susretljivo podigne napetu stražnjicu. Divno joj se isturi natrag, pa je Hubert bez ikakvih teškoća namjestio svoj klip kako valja i potom ga progurao kroz prsten na ulazu. Kad je ušao u Iloninu dobro podmazanu školjku, neprekidno brundanje i podrhtavanje motora od 1200 kubika potpomoglo je ševu, tako reći, na savršen način. Hubert je fukao kao najbolji rasplodni zec u kunićnjaku njegova pokojnog djeda i još nikad nije uživao kao na sjedalu tog motocikla. Nasladi je pridonijela i okolnost što je u tom neobičnom položaju mogao uhvatiti odostraga Ilonine divne sise, od kojih je svaka bila teška najmanje kilogram.

No i Ilona je sve više zaboravljala čvrsto pravilo svog zanimanja, koje zabranjuje prostitutkama da u poslu uživaju. Hubertovi naleti i podrhtavanje motocikla najednom su, udruživši se, bili preveliko iskušenje za Ilonu i njenu macu. Pokazalo se da je i ona od krvi i mesa.

Najprije je počela čulno stenjati, zatim je odvojila ruku od upravljača i počela njome trljati dražicu, a naposljetku se čak napola uspravila, kako bi joj Hubertov buzdovan mogao još malo dublje prodrijeti u uzavrelu pukotinu. Hubert ju je pak tucao još mahnitije i istodobno joj gnječio dojke tako znalački da se činilo da će se bradavice na njima raspuknuti.

U tom je trenu osjetila kako je najednom zapljuskuje čudnovato snažan orgazam, koji ju je lišio i posljednjih ostataka razuma. Opijena slašću, grčevito se uhvati za upravljač, krikne od miline ... a u idućem trenutku od užasa ...

Nesposobna za sabrano razmišljanje, nehotice je dodirnula spojku i potom, strasno se koprcajući, ubacila i mjenjač u brzinu, te je sad motocikl jurnuo kao razjaren bik šumskim puteljkom.

Ilona je, kao što rekosmo, užasnuto kriknula, ali Hubert se toliko posvetio svojoj raboti da nije ni zapazio kakva se katastrofa priprema. Naprotiv, počeo je još žešće prašiti djevojku pred sobom.

To je izazvalo u Iloni još veći konflikt. S jedne je strane očajnički željela zaustaviti poludjeli motocikl, a s druge, iz pukotine joj se već širio opet takav val slasti da je ponovo postupila pogrešno. Naime, dala je gas, pa je motocikl jurnuo još brže ... i to ravno prema obližnjoj cesti.

Stigavši do nje, Ilona uspije još okrenuti upravljač, a onda doživi već idući orgazam, jer je Hubert još bio u njoj kao da se zalijepio. Nastavio ju je ševiti i dalje.

Nije ga se jednostavno mogla osloboditi; samo zahvaljujući dugogodišnjem iskustvu u tom poslu, uspjela se koliko-toliko posvetiti vožnji. Jurili su sada već najmanje osamdeset kilometara na sat. No nije opazila policijsku patrolu koja se približavala s leđa. Uostalom, nešto takvo se i nije moglo tražiti od nje.

Opazila je policajce tek kad se tik kraj nje oglasila sirena. U istom se trenu rasplinuo zanos što joj ga je priuštio Hubert. Vrisnula je i zgrčila se.

Grč je djelovao osobito pogubno u onom dijelu tijela koji je Hubert, ne obazirući se na policiju, još obrađivao svojim klipom. Ukratko, Iloni se stegnuo otvor rodnice tako da se više nije moglo ni u nju, niti iz nje.

Hubert najednom jaukne i počne zapomagati, osjetivši da je u groznoj klopci. U tren oka svjestan svog jadnog položaja, pokušavao je pošto-poto nagovoriti Ilonu da se zaustavi. To su pokušavali i policajci. Ali sve je bilo uzalud. Ilona se nije mogla osloboditi grča; čvrsto je stezala u sebi Hubertova ljepotana i isto je tako čvrsto držala ručicu gasa. Na umu joj je bila samo jedna misao ... i naposljetku ju je ostvarila ...

Za četvrt je sata dojurio teški motocikl, praćen policijskim automobilom, u dvorište gradske bolnice i zaustavio se tik pred vratima. Tek tu je Ilona pritisnula kočnicu.

Vukući za sobom poplavjelog Huberta, koji se još nije mogao izvući iz stisnute brazde, Ilona se zaputi prema nosilima što su se tu našla kao naručena i počne iz svega glasa dozivati liječnika. On ih, na veselje cijele bolnice, uskoro razdvoji.

Suđenje se održalo bez javnosti. Završilo je senzacijom. Naime, Ilona je dirljivim riječima zahvalila sucu zbog toga što joj je oduzeo vozačku dozvolu. Nakon ružnog se doživljaja ionako već zaklela sebi da će ubuduće biti objema guzovima samo na krevetu ili na podu ... ●

Preveo Volvije Švedić

iskustva

Bik Jan otvara vrata blaženstva

Kineska škola ljubavi u kojoj se posve mlade djevojke pripremaju za ljubav

Mjesecima i godinama može se živjeti u Hongkongu, a da se ništa ne dozna o osobitoj školi Bik Jan. Kinezi skrivaju svoje tajne i potajne radosti iza krinke vječitog tajanstvenog smiješka. Kao što neće Evropljanina pozvati u kuću, još će mu manje povjeriti nešto o velikom tabuu, o načinima njihove ljubavi. Sretnim sam slučajem doznala za Bik Jan, donekle i protiv volje, a Pao Yu, stari trgovac starinama, najradije bi pregrizao jezik od ljutine što je izlanuo njezino ime.

Dok sam prevrtala erotske kipiće i čudila se pojedinostima izrezbarenima s toliko ljubavi, smješkao se stari Pao Yu:

— Znate li kako je stari bludnik Wang Shi Sheng nazvao ovo što ovo dvoje upravo radi? »Zmaj ulazi u spilju« — objasnio mi je starac te dohvatio drugi kip s police, ovaj put je žena muškarcu okrenula stražnjicu, i lukavo mi namignuo dok joj je dizao suknju: — Ovo je umjetnost koju danas proučava samo Bik Jan.

— Bik Jan? Tko je to?

Starčevo se lice odmah skamenilo. Uske oči gotovo nestadoše ispod nabora, a ugasio se i njegov kao uklesani smiješak.

— Ah, tako... — rekao je gotovo preplašeno. — Vi ne znate... Naravno... kako glupo... — Odlučnom kretnjom uzeo mi je kipove iz ruku i odveo me u prednji dio trgovine. — Zaboravite sve to.

Dakako, nisam dopustila da me se tako lako otrese.

Je li slučaj što Bik Jan u prijevodu znači »čista nevinost«? Ili je to ime neka slutnja? Ili se možda u njemu krije kineski smisao za šalu, da takvim imenom nazove ženu koja je očito znala o ljubavi više od svih ostalih?!

Zato sam svakog Kineza, kojeg sam upoznala pitala za Bik Jan.

Odgovori su bili samo odrečni. Šutnja, odbijajući pogled, kamena lica.

Često su mi govorili da djevojku odgaja majka, da joj ona kaže sve što treba znati o braku i ljubavi. Ali ne strankinji! Kakva zamisao! No tad sam upoznala Kineskinju koja nije šutke stresla glavom kad sam spomenula Bik Jan.

— Gospođa Jan? O, da, poznajem je. I ja sam bila njena učenica. — Nasmijala se u neprilici: — Bilo je to doba puno uzbudljivih iskustava. Ako uistinu želite nešto doznati o Kineskinji, morate otići do nje. Ali... to neće ići. Gospođa Jan još nikad nije primila Evropljanku. A osim toga njenu školu pohađaju samo nevine djevojke. — Zbunjena, sa zarumenjenim obrazima, izgledala je vrlo ljupko. — Djevojke koje dolaze gospođi Jan još ništa ne znaju o ljubavi. Nitko im ništa nije govorio, ni majka ni sestra. U Kini se o tomu ne govori. Zato djevojke prije vjenčanja ili prije prvog ljubavnog iskustva odlaze k njoj. — Pogledala me. — Mogu vam dati adresu. Ali ne znam što će ona reći.

Još sam istog dana nazvala Bik Jan. Bio je to krajnje zapleten razgovor i stajalo me mnogo truda, dok nakon duga oklijevanja Bik Jan napokon nije rekla:

— Dobro, dođite sutra na doručak. Moram vas najprije vidjeti da bih znala mogu li se pouzdati u vas.

Idućeg jutra probijala sam se kroz beskrajnu hongkonšku vrevu. U spletu bezimenih uličica četvrti Yan-Ma-Ti guralo me mnoštvo užurbanih Kineza. Prolazila sam pokraj krčmica, gdje su se u užarenim kotlovima dimili rezanci, gdje su dobro odjeveni muškarci srkali rižinu juhu; pokraj daščara sa šarenim američkim dječjim igračkama, pokraj zagušljivih garaža u kojima se nabijalo i varilo; pokraj prodavaonica s tkaninama u kojima su do stropa bili nagomilani svici najfinije svile iz Šantunga i šareni brokati. Na škrinjama od mandarina ležala su brda traperica, komad po šesnaest dolara, koje su nesumnjivo negdje ukradene; psi lutalice koji su onjuškivali pregažene štakore; žene koje su s beskrajnim strpljenjem između stotina crvenih jabuka izabirale četiri najljepše; mlade djevojke, koje su svoju djecu okruglih obraza poput svežnja nosile na leđima.

Pustila sam da me gomila nosi te neprestano bespomoćno pokazivala cedulju s adresom gospođe Jan; vidjela sam samo ledena, odbojna lica, neki bi slijegali ramenima, dok bi mi drugi šutke okretali leđa.

Neka djevojčica već me nekoliko puta povukla za rukav, smiješila se i, pokazujući na cedulju, mahnula mi da je slijedim. Odjednom me ostavila na nekom stubištu, između škrinja s pilećim nogama, koje su iz »Wienerwalda« (lanac restauracija, gdje se pretežno poslužuju pilići, op. prev.) bili izvezeni u Hongkong.

S ulice se čulo bijesno trubljenje vozača kamiona, zujanje šivaćeg stroja iz prvoga kata, dječji plač. Na stepenicama mi je u susret došao dječak, izvodeći u šetnju patku, koja se nalazila u mreži. Neka žena stajala je na odmorištu i šutke gledala za mnom; popela sam se na drugi kat i prije nego što sam pokucala, crveno lakirana vrata su se otvorila.

Ugledala sam sitnu Kineskinju u žutoj haljini, koja joj je prianjala uz tijelo, tako da se nitko ni trenutka nije mogao dvoumiti o građi njena tijela.

Bik Jan je zaista ljepotica, s plosnatim, jasnim licem, na kojem se bademaste oči doimaju kao rukom

naslikane; u sitnim resicama ušiju biseri; prekrižila je malene, bijele, dječje ruke preko grudi i sagnula glavu.

— Dođite — rekla je engleskim jezikom, koji je zvučao kineski, tako da sam ga tek postepeno mogla razumijevati. — Htjela bih vam nešto pokazati još prije doručka. Na balkonu.

Maleni je hodnik bio isprekidan poput staze za slalom, bambusovi štapići neprestano su zveckali; prolazili smo kroz prostoriju prekrivenu prostirkama od ratana, zatim kroz sobu sa žutim svilenim tapetama, koja se nalazila u polutami i gdje sam nazirala staro crno kinesko pokućstvo, te onda kroz modru sobu, gdje je na povišenu mjestu stajao široki krevet, sa crvenim izrezbarenim drvenim potpornjima, nemarno prebačenim brokatnim prekrivačem. Svuda se po stanu osjećao miris narančinih cvjetova; o noge mi se stala umiljavati mačka, a onda se odjednom nađosmo na balkonu opkoljenom rešetkama od kovana željeza. Najlonska uzica, na kojoj se sušilo svileno rublje breskvine boje, skup četaka s drščima od slonovače i umecima iz sedefa. Pokraj toga nagomilana limena vjedra, mačji zahod — i ptice. Posvuda maleni kavezi od bambusa, sa zelenim, modrim, žutim pticama; odzvanjalo je cvrkutanje i lepršanje, neprekidno se krila jedne ptičice zapletala među uske rešetke kaveza, druga je pala na tlo, dok je treća dolepršala do posudice s vodom.

— Gledajte ih — rekla je Bik Jan, neprestano me promatrajući — gledajte ove ptice. Još nikad nisu upoznale nešto drugo osim ovih uskih kaveza. O tome bih željela razgovarati s vama.

— Zacijelo je posrijedi neka zabuna — odgovorila sam brzo. — Ne razumijem baš ništa o pticama A mislila sam...

Bik Jan se uspravila u svoj svojoj visini od 148 centimetara. Pogledala me sijevajućih očiju, očiju poput crne svile iz Šantunga sa zvjezdicama boje meda, koju sam nedavno vidjela u nekoj prodavaonici. Ovako uzbuđena, bila je vrlo lijepa, široke su joj se jagodice zarumenjele, a brada zadrhtala.

— To je tipično za vas iz Evrope — rekla je vatreno — nikad ne shvaćate kad se izražavamo slikovito. Ove ptice ovdje, one su poput djevojaka iz starih kineskih obitelji, shvaćate li? Oni žele ljupke ptičice, koje cvrkuću i pjevaju, ali im nikada ne dopuštaju ono o čemu one sanjaju čitav život — ne puštaju ih da lete. — Naglo se okrenula i mahnula mi: — Idite — rekla je mrzovoljno — gladna sam.

U dva sata poslije podne trebala sam se opet naći tamo. Točno u dva stajala sam pred crvenim vratima. Povukla sam dugačko uže, koje je visilo pokraj vrata, i iznutra se začula igra zvonaca. Očekivala sam da ću vidjeti Bik Jan, ali se pojavila neka Filipinka, ljepša od bilo koje djevojke koje su se ikada smiješile s reklamnog oglasa.

Njena haljina od crvene svile bila je izvezena bijelim cvjetovima lotosa i rasporena do bokova. U do ramena dugu kosu uplela je svijetlocrvene cvjetove breskve; umjesto pozdrava stavila je ruku na grudi i rekla pjevuckajućim glasom:

— Dobro došli, gospođice. Donijet ću vam čaja. Gospođa Jan čeka. Zovem se Lok Ivee.

Prostorija koju se moglo prijeći s deset koraka bila je u polumraku. Na prozore su bile navučene bambusove rebrenice i sunce je bacalo svijetle pruge na Bik Jan, koja je poput gurua (vjeroučitelj u hinduizmu, op. prev.) sjedila, prekriženih nogu, na podu ispred svojih učenica.

Sve su djevojke bile čedno umotane u svilene haljine, što me, da budem iskrena, — razočaralo. Jedino je Bik Jan, vjerojatno da svemu dade frivolnu crtu, otkopčala kopče svoje haljine, osim jedne, tako da su joj bujne grudi bile otkrivene. Između njih visjeli su nizovi bisera i bacali mekani sjaj na kožu.

Njena sićušna stopala bila su bosa, između prstiju nogu imala je iste onakve cvjetove kakve je Lok Ivee nosila u kosi. Kad je jednolična, neprestano ista glazba kineskih gusala doprla do moje svijesti, osjetila sam da se ovdje ljubav slavi poput svete radnje.

Tad ugledah tapete na zidovima prostorije. Rukom oslikane tapete od svilenog lika, koje su se doimale poput pergamena. Bile su prekrivene crtežima tušem u svijetlim bojama, i tek pri drugom pogledu vidjela sam ono što su prikazivali: bile su to za evropske pojmove neobično besramne, pohotne slike ljubavnih prizora, naslikane prema povijesnim predlošcima iz vremena kad smo mi poklonice ljubavi spaljivali kao vještice.

Gole djevojke, koje se međusobno hrane malim slatkim plodovima, dok iz male pagode viri znatiželjni muškarac; djevojke koje počivaju na tratini, a između raširenih bedara rastu dugoprste biljke, koje kao da se penju po njihovim tijelima; muškarac koji kleči iznad djevojke i gole joj noge veže crvenim vrpcama o račvastu granu drveta, dok ona prema njemu pruža ruke: djevojka koja je stopala stavila muškarcu među noge, te mu, dok on u zanosu sklapa oči, trlja krilo. I još mnoge slike bosih djevojaka.

— Želju u muškarca raspalit ćemo samo tada — reče Bik Jan — ako je najprije raspalimo kod sebe. Ne možemo očekivati da će ljubiti naša tijela ako ne znamo kako ih treba ljubiti. Ako zmaj želi ući u spilju, mora se spilja prirediti za doček, mora se ukrasiti za zmajev posjet. Ovaj prvi čin zovemo »zrele šljive daju slatke plodove«.

Bik Jan se lijeno digla te, ne ispuštajući iz vida djevojke, otvorila i posljednju kopču svoje haljine i pustila je da klizne niz ramena, s jednakom neusiljenošću s kojom Marlena Dietrieh pušta svoj kaput od bijelog nerca da padne na pozornicu. Bik Jan nije žena koja mnogo okoliša kad želi doći do cilja. Ispod haljine nosi još samo vlastitu kožu. Kožu koja blista poput ulaštene bjelokosti. Teške dojke podrhtavaju, i to se podrhtavanje prenosi na nizove biserja.

Otvorila je kopču niza bisera i pustila ga da klizi sve dok nije dotakao gusto modrocrno runo, koje se protezalo kao ravnalom povučeni trokut do pupka.

Djevojke sjede kao začarane, jedva se usuđuju disati. Pokušavam shvatiti što one osjećaju, jer ni vlastitu majku nisu vidjele ovako nagu. A sada ta Bik Jan, sa svojom raskošnom ljepotom, u koje svaka kretnja, svako spuštanje i dizanje grudi djeluje kao izazov, kao bestidna zamisao.

Kada je Chei Wah, nježna, mlada djevojka, koja je sjedila desno od prozora, odjednom glasno stenjajući, spustila glavu, Bik Jan joj je prišla.

— Imaš lijepe, velike dojke, Chei Wah — rekla je sa smiješkom. — Prekrasne mekane dojke. Nikad se ne bi smjela stidjeti da ih pokažeš draganu. Neka ti šivaju haljine koje ih neće tako sramežljivo skrivati.

Chei Wah odjednom zahihoće.

— Moja bi majka umrla od zaprepaštenja kad bih obukla izrezanu haljinu. Rekla bi da se vladam poput onih suvremenih, zapadnih Kineskinja, koje su u Hong Kongu prevrnule sve dobre običaje.

— Upravo sam govorila — nastavila je Bik Jan, osvrćući se na sve djevojke — o velikim dojkama. Ja sama imam velike i znam kako na njih reagiraju muškarci. Ali ne trebate se bojati da će vas muškarci zbog malih dojki manje poželjeti. Koliko ja znam, evropski muškarci vole žene s malim grudima.

— Mislim — javila sam se oprezno — da je kod nas u Evropi jednako kao ovdje. Zapravo muškarci vole i jedno i drugo. Žele dojke, koje pristaju uz njihovo raspoloženje. Mekane, majčinske dojke za sentimentalne ljubavne noći, a male čvrste, kad bi htjeli zamišljati da posjeduju nevinu, sasvim mladu djevojku. Mislim da su sve dojke privlačne, bez obzira na oblik.

Bik Jan kimne glavom.

— Da, i ja tako mislim. Muškarac će voljeti baš takve dojke, kakve ima žena koja mu pruža najveću sreću. Zato neka vas ne zbunjuju priče nekih djevojaka. Bitna je koža. Mora imati boju zdravog *liči* ploda, mutni sjaj unutrašnjosti vlažne školjke. Reći ću vam što treba raditi, a sad idite iza zastora i skinite haljine.

Bez riječi djevojke ustadoše, bez riječi odoše iza zastora; osjećalo se da se boje i da su nesigurne; neopisivo je bilo dirljivo kako su izlazile i kako su pokušavale rukama sakriti i krilo i dojke, te kako se nisu usuđivale jedna drugu pogledati kako su im se zarumenjela lica od nemira i znatiželje.

Bik Jan se nasmiješila te krenula od jedne djevojke do druge, noseći u naručju bijelu mačku i prelazeći prstima kroz mačkino svilenkasto krzno, dok je rep ritmičkim kretanjima udarao o njene bokove.

Zamišljeno je promatrala djevojke, koje su stajale kao prije prozivke u djevojačkom internatu. Bik Jan je spustila mačku i stavila ruke na ramena prve djevojke, koja je imala kratku, moderno podšišanu kosu, a u ušima male bisere.

— Vrlo si lijepa, Mui Kwai — rekla je blago Bik Jan. — Tvoj će se zaručnik ponositi tobom. Je li te već vidio ovakvu?

Mui Kwai u neprilici strese glavom.

— Samo je jednom dodirnuo moje grudi — tiho je rekla — ali bojala sam se, jer smo bili u parku, pa sam mislila da će nas netko vidjeti.

Koža Mui Kwai bila je tamnija od kože ostalih djevojaka; tko zna možda je njena prabaka u Kantonu ili u otmjenoj četvrti vila u Sečuanu imala slugu koji je došao s Filipina. Njene bademaste oči nisu bili kosi prorezi kao u ostalih djevojaka, bile su gotovo okrugle.

Tijelo joj je imalo ravnomjernu boju, a to je značilo da se još nikad u životu nije sunčala u kupaćem kostimu. Kad je digla ruke, pazuha su bila posve glatka i sjajna; kao da dlačice nisu ni izrasle. Modrocrvene stidne dlake tvorile su skroman vijenac oko njene vulve. Mui Kwai imala je stas posve mlade, možda četrnaestogodišnje djevojke.

Lok Ivee ušla je tako tiho da nisam ni opazila, sve dok me nije dodirnula po ramenu i pružila mi, sretan dječiji osmijeh, dva oslikana porculanska vrčića puna neke masti.

— Vrlo dobro — promrmljala je — ti ćeš vrlo dobro, vrlo dobro...

Bik Jan je pričekala dok Lok Ivee nije izašla iz sobe. — Sad ćemo svaka od nas uzeti po jednu svilenu maramu i rasprostrti je po podu. Donesite jastuke da njima poduprete glavu.

Dobila sam komad modrocrvene svile, na kojoj su kistom bili nacrtani grmovi mimoze u cvatu. Tkanine, veličine ručnika, raširili smo po podu kao prostirke i stavile pod glave jastuke.

Takvo nešto još nikad nisam doživjela. Istodobno mi je bilo neugodno i zabavljala sam se; sve mi se trenutačno činilo poput igre koju je Bik Jan izmislila sebi za zabavu: nage, nedirnute djevojke nudile su se ovoj ženi, koja je svakom kretnjom odavala svoje iskustvo i svoje uživanje...

Razgledala je djevojke, njihove čvrste, plosnate trbuhe, koji su se dizali i spuštali zbog nervozna disanja; promatrala je dojke Lan Ganine, koje su bile široko postavlje-

trzanje same od sebe; pokušajte pri tome napeti mišiće; vaša spilja ima otvor koji po volji možete smanjivati ili povećavati; zmaj voli takve kretnje koje ga sve dublje uvlače u spilju. Dobro je ako su vam i usta i ptičica namazani istim uljem, jer muškarac ne želi da ga zbunjuju dva različita mirisa. Nauljene usne dodatni su užitak za muškarca, ali i za vas, vidjet ćete same koliko su pohlepnija nauljena usta od suhih.

Bik Jan stane nadgledati mazanje i trljanje, što su djevojke izvodile sa sve većim užitkom; mala Shei Wah zatvorila je oči, možda je već mislila na zmaja koji vreba pred ulazom...

Već sad su se opažali različiti osjećaji djevojaka. Ovako kako se ovdje ponašaju, reagirat će poslije i pred svojim draganom, pomislila sam.

Lan Jan je, na primjer oklijevala samo trenutak prije negoli je po prstima prolila ružino ulje. Kao začarana zurila je u dva podginuta prsta, kažiprst i srednji prst, po kojima je curila slatkasta, prozirna tekućina. Zatim je ruku stavila između raširenih nogu i stala se, zatvorenih očiju, mirnim kretnjama opipavati. Usne su joj bile napola otvorene, tijelo joj je ostalo potpuno mirno i opušteno, osim blagih kretnji desne ruke.

Shei Wah odjednom je počela teško disati. Lice joj je oblilo tamno rumenilo, glavu je nagnula na stranu, gledala je pospanim, odsutnim pogledom kroz prozor. Možda je i ona čeznutljivo pomišljala na zmaja koji vreba pred ulazom u spilju...

Bik Jan se sagnula nad mene.

— Nisu li ljupke? — upitala me blistavih očiju. — Osjećate li kako uživaju? Šljive su već dugo zrele, a one to znaju. Samo, dosad im to nitko nije priznao. Kako vam se sviđa ulje?

— Vrlo je glatko — odgovorila sam. Zapravo šapnula, kao da je među nama nastala neka zavjera, kao što se osjećaju djeca kad rade nešto zabranjeno, a znaju da su roditelji u susjednoj sobi. — Ima prodoran miris.

— Morale biste piti slatko bademovo mlijeko — objasnila je Bik Jan. — Stara kineska mudrost kaže da slatke riječi dolaze samo iz usta koja su prije toga pila nešto slatko. A muškarac voli slušati slatke riječi — Nasmiješila se tajanstveno, kao da je ova mudrost potekla iz njena iskustva. — Igramo igru »guske lete na leđima«. Ta je igra najstarija i najpoznatija i treba naučiti dići raširene noge uvis, ali pri tom ne treba glavu na-

ne, i nježno poravnala koljena Cheri Wah.

— Ima jedno jelo koje svaka djevojka treba da pojede prije prvog ljubavnog susreta, a to je juha od peraja morskog psa. Obratite pažnju na to da peraje budu duge, lijepe, bijele, koje klize niz grlo poput malih, skliskih jegulja; jedite juhe koliko god možete i vidjet ćete što će se dogodit s vašim tjelima. Kažem vam, pravo je čudo, kako osjećate živce u nožnom palcima i jagodicama prstiju, kako vam se bradavice napinju od želje i usne pod lastavičjim gnjezdom...

Bik Jan je nježnim prstima prešla preko stidnih dlaka, tako sjajnih kao da ih je uređivao pariški frizer, te nastavila:

— Kad usne oteknu i povećaju se, u vašim glavama više neće biti mjesta za misli, nego samo za osjećaje — to je trenutak kad se vaša spilja počinje ukrašavati.

Djevojke se nisu usudile pogledati jedna drugu kad se Bik Jan nagnula nad njih, letimično im dodirnula trbuh ili grudi, nježno rastavila grčevito stisnuta bedra Mui Kwai, te palcem desne noge stala izvoditi kružne pokrete oko pupka Jan Lan.

— Sad ćemo ružinim uljem trljati usne i ptičicu u lastavičjem gnijezdu — rekla je. — To treba raditi uvijek prije ljubavne noći, jer to čini kožu glatkom i krv kroz nju brže teče. Osjećat ćete kucanje i

gnuti na stranu, nego je malo podići, da bi se usnama mogla dotaći usta muškarca. Zmaj voli ovaj položaj kad se prvi put digne, on je najudobniji ali ne i najljepši. Poslije to same morate iskušavati.

Ona dohvati cvjetove breskve koji su bili među njenim nožnim prstima te ih stavi djevojkama u lastavičja gnjezda.

— Žena se mora ukrasiti kad se sprema za ljubav. Ne skupim, blistavim nakitom, ne, mirisavo cvijeće djeluje mnogo bolje. Sad ćemo odigrati igru »Jan Ku Fei spava u proljeće«. Moramo zamisliti da svaki zmaj nije divlji i silovit, da ima i umornih i tromih zmajeva, koje moramo oživjeti svojim umijećem. I za to postoji jelo, koje izvodi prava čuda ako se pojede dan prije ljubavne noći. To su spolni organi pijetla. Najprije ih treba pirjati, zatim moraju dva dana stajati u soli, a onda ih treba preliti salamurom od soje i peći u tavi na vrćem ulju. Sličan učinak imaju i malene, glatke jegulje, koje se gutaju cijele, zajedno s kožom i kostima. Zatim treba prirediti krevet za ljubavnu noć, posuti ga lotosovim sjemenkama i laticama bademova cvijeta. Neke žene misle da se zmaj razbjesni ako na podnožju kreveta gore svijeće, ali ima mnogo žena koje vole razbješnjele zmajeve. Spretna žena može zmaja nadražiti i time da ga trlja nožim prstima, dok mu ustima šapuće slatke riječu u uho. Cilj je postignut kad zmaju kane prva suza. Mi to nazivamo »biserjem koje teče preko šljiva«.

Sunce je najprije poput velike crvene lopte svijetlilo iza bambusovih roleta, zatim su se na nj spustili bijeli velovi i napokon je uronilo u more.

U sobi je gotovo bilo mračno. Bik Jan je krenula od jedne djevojke do druge, gladila im grudi i prstima lagano prešla između nogu.

— Dobro je — promrmljala je svaki put — vrlo dobro. Mui Kwai, možeš zamisliti kako će to biti prve noći?

Mui Kwai je kimnula. Toliko ju je bila zaokupila igra da je neprekidno, začuđena izražaja lica, stavljala ruke na lastavičje gnijezdo, ne bi li osjetila ptičicu. Osjećala je kao da je daleko od Hong Konga, daleko od tog razuzdanog, zaposlenoga grada, na nekom od mnogih malenih otoka u Rakovoj obratnici, gdje prži tropsko sunce i šušti palmino lišće, dok valovi poput malenih jezika palucaju preko njena tijela i izazivaju drhtaj za drhtajem.

Uto je ušla Lok Ivee te svakoj djevojci pružila vrući ručnik od spužvaste tkanine, koji je mirisao na jasmin.

— Stavite ručnike na lice i zatvorite oči — rekla je Bik Jan. — I ne zaboravite ono što sam vam govorila. Sjetite se svega kada dođe čas da primite zmaja. Htjela bih se ponositi vama. Htjela bih da ste poput prezrelih šljiva u jesen, iz kojih curi sok čim se samo nježno dirnu rukom. Nakon prve noći na lotosovu krevetu — nastavila je — vratite se ovamo, te ćemo razgovarati o vašim iskustvima. Tad me možete pitati sve ono što vam je danas još nepoznato.

Kad smo odlazile iz stana Bik Jan i jedna se za drugom spuštale niz uske stepenice, opazila sam kroz odškrinuta vrata gostionice znatiželjno lice Chian Chenga. Za svakom je djevojkom gledao požudno, dok je u pozadini klepetala njegova žena i naposlijetku ga odvukla od vrata i zalupila ih glasnim treskom.

Ona zacijelo nikad nije ukrasila svoju spilju za doček zmaja●

Prevela Neda Omčikus

»Vruća« pariška razglednica za hladne zimske večeri

Najunosniji komadić asfalta na svijetu

Na samo nekoliko stotina metara pariške ulice Saint-Denis radi ukupno 2000 prostitutki, oko njih se godišnje obrće oko tri milijarde franaka ● Hoće li predsjednik općine 2. pariškog okruga Alain Dumait uspjeti u onome što nije uspjelo ni Karlu Velikome, ni Louisu IX zvanome Louis Sveti, ni ikojoj vlasti nakon njih?

Godine 1852, godinu dana pošto je državnim udarom došao na vlast, Napoleon III povjerio je prefektu Seine barunu Hausmannu zadatak do od staroga Pariza napravi velegrad širokih avenija i veličanstvenih spomenika. Novac se pri tome nije štedio: za prvu fazu bila su namijenjena 272 milijuna , za drugu 410, a za treću još 300 milijuna ondašnjih franaka. Tolike svote nisu bile nužne samo za gradnju — radi proboja velikih avenija i gradnje reprezentativnih zgrada rušile su se čitave starinske četvrti.

Zbog povijesnih okolnosti, zbog nedostatka novca ili naprosto zato što su se našle po strani od glavnih pravaca Hausmannovih urba-

nističkih zahvata, neke su od njih ipak izbjegle rušenju. Međutim njima i predio između crkve Svetoga Eustahija i Bulevara Bonne nouvelle. Izuzmemo li blještavi kulturni centar Beaubourg, trgovačke galerije koje su na prostoru ispred crkve Svetoga Eustahija zamijenile nekadašnji »trbuh Pariza«, poznatu veletržnicu »Les Halles«, nekoliko modernih stambenih zgrada oko nje i široki Bulevar Sebastopol, ta je četvrt i danas onakva kakva je spontano nastajala stoljećima burne pariške povijesti: uske vijugave uličice, pomalo već neherene kuće, većinom iz 17. stoljeća, iako ima i starijih, zapušteni prozorski okviri i vrata, vlažne mrlje na zidovima. Gradske statistike kažu da je to po stambenome standardu najsiromašniji dio grada: najveći je dio stanova bez kupaonica, mnogi nemaju ni zahoda, pa ni tekuće vode, nego se njihovi stanari još koriste zajedničkim instalacijama smještenim u hodnicima ili čak u mračnim dvorištima.

Nikakvo čudo, dakle, što je svatko komu se pružila i najmanja prilika da nađe neki bolji stan gledao da što prije ode odatle, pa je nekoć prenapučena četvrt, koja je još početkom ovoga stoljeća imala 80.000 stanovnika, sada spala na samo 20.000. A i među njima prilično je malo onih starih Parižana. U zgradama koje su oni pomalo napuštali stanove su zbog niskih cijena počeli kupovati razni mešetari, računajući da će s njima dvostruko zaraditi: naplaćujući odštetu kad grad napokon odluči da i taj dio zamijeni novim zgradama, a do tada iznajmljujući stanove stranim radnicima koji si nešto bolje ne mogu priuštiti, ili pak sitnim obrtnicima, uglavnom krojačima, koji rade za velike konfekcijske marke i koji se njima koriste kao skladištima i radionicama.

Danju su stoga uličice zakrčene kamionima koji dovoze bale tekstila ili odvoze kutije s gotovom robom, na koje će poznate ili manje poznate modne kuće zatim sao prišiti svoje oznake, i tezgama arapskih ili domaćih trgovčića koji su za male pare uzeli u zakup lokale u prizemlju i pokušavaju preživjeti prodavajući tim novim stanovnicima četvrti hranu, kućne potrepštine i jeftinu odjeću koja drugdje nije mogla naći kupca.

Oko 18 sati slika se stubokom mijenja: čim trgovci i obrtnici navuku metalne kapke ili rešetke na izloge i vrata, na pločnike se iznose oglasne ploče oko 200 »sex-shopova« što oglašavaju prodaju pornografskih revija ili filmova i svih mogućih pomagala, među kojima su gumene lutke za napuhavanje, koje — tvrde oglasi — »u svemu mogu nadomjestiti partnericu«, možda još i najbezazleniji artikl. Agresivnije postaju i reklame raznih lokala u kojima radoznalci mogu u pojedinačnim kabinama gledati »video-pornografiju«, a nakon toga, uz nadoplatu, prijeći u drugu kabinu, kroz čiji se prozorčić vidi mala pozornica, pratiti i tzv. »peep-show«, žešću verziju striptiza, koju sve češće zamjenjuje i »live-sex show«, s nastupom parova, u kojem fantazme gledalaca zamjenjuju pravi seksualni atletičari.

Na pločnicima, držeći se blizine kućnih veža, kako bi se, ako naiđe policija, brže mogle skloniti s »javne površine«, pojavljuju se istodobno sve brojnije prostitutke. Ako se za dana možda i moglo sumnjati u to čime se bave brojne djevojke i mlade žene koje na izgled besposleno stoje u kućnim vratima nastojeći uhvatiti pogled muških prolaznika, sada sumnje više nema. Pogledi i kretnje usana, pa i neka riječ, više prošaptana nego izgovorena, dovoljno su rječiti. Drukčija je i odjeća: suknje su i haljine kraće, izrezi dublji, boje izazovnije. Mnoge od njih i danju nastoje uhvatiti poneku mušteriju, ali su tada većinom odjevene vrlo čedno i malo ih je koje se vanjskim izgledom razlikuju od domaćica, radnica, službenica, učenica ili studentica koje se muvaju Parizom.

Razloge tomu ne treba dugo tražiti: zakon nikomu ne brani da zarađuje prodajom vlastitoga tijela, ali strogo kažnjava »napadno vabljenje mušterija i narušavanje javnoga morala«. Kako procjena u tomu što je javna sablazan ili agresivno »faćkanje« ovisi isključivo o policajcima u uniformi ili civilu, koji ih drže na oku i često im naplaćuju ne baš male kazne, prevelika je upadljivost opasna.

Noću je posve drukčije. I policija je nešto blaža prema djevojkama, jer zna da je mnoštvo prolaznika koji se Ulicom Saint-Denis spuštaju od Bulevar Bonne nouvelle ili dolaze iz pravca nekadašnjega »Trbuha Pariza« onamo stiglo zbog njih. Tko iz puke radoznalosti, tko tražeći makar plaćenu ljubav. Jer silni turisti ne propuštaju da vide i to čudo koje bi im trebalo potvrditi da je Pariz zaista onaj grad čulnih uzbuđenja o kojem su toliko čitali, ali ne treba zaboraviti da se polovica pariških domaćinstava sastoji od samaca, a da tisuće prolaznika i stranaca koji su još osamljeniji nisu bile zahvaćene popisom stanovništva iz kojega je proizišao taj podatak. I da se, unatoč »seksualnoj revoluciji« posljednjih desetljeća, »ljubav« čak ni u tako velikome gradu ne može naći na svakom koraku. Ili pak stoji mnogo skuplje nego i najljepša od djevojaka iz Ulice Saint-Denis: ne samo zato što se nikad ne zna koliko će na kraju takvi slučajni susreti stajati nego i zbog prijevara.

Tko još nije čuo za učestala suđenja raznim varalicama koje iskorištavaju osamljenost muškaraca da bi ih oderale do gole kože: nepoznata ljepotica zavede osamljena muškarca i navede ga da pije dok posve ne izgubi razum, pa plaćajući karticom njenome ortaku ugostitelju potpiše i mnogostruko veći ceh negoli je zapravo potrošio i od kojega će mu poslije prisjesti ljubav. Tko još nije čuo za gužvu koju je izazvalo svojedobno otkriće da sekta zvana »božja djeca«, čije su vođe svoje mlade članice uvjerili da liježući s nepoznatim muškarcima čine bogu ugodno djelo, zarađuje na njima dvostruko: prvi put kad bi mlada ljepotica naplaćivala svoju uslugu, a zatim kad bi pomoću snimaka ucjenjivali njihove partnere.

Svega toga u Ulici Saint-Denis nema: i cijena i sadržaj »usluge« znaju se unaprijed: deset minuta »ljubavi« — put do sobe i pranje uračunani su u to vrijeme — stoji oko 200 franaka. Ostalo po posebnom dogovoru, pa nema neugodnih iznenađenja, kakva su inače moguća (npr. da se naleti na travestita pa se umjesto ljubavi dobiju batine).

Čak je i rizik da se dobije neka spolna bolest manji. Otkako se pojavila sida i otkako se otkrilo da je ne prenose samo homoseksualci, nego da su joj podložne i prostitutke (njihovi učestali a katkad i grublji odnosi uzrokuju sitnije ozljede, čime im uzročnik iz muškarčeve sperme može izravno ući u krv), nijedna djevojka iz te ulice ne prihvaća odnos bez prezervativa.

Do proljeća 1985. godine nikome nije ni padalo na um da Ulici Saint-Denis posvećuje posebnu pažnju. Ona je bila tek jedna od atrakcija noćnoga Pariza, onaj neizbježivi dio velegradskoga folklora pred kojim brojni turisti širom otvaraju oči, dok ih domaćini manje ili više zatvaraju.

No i oni su ih širom otvorili kad su 27. ožujka 1985. prostitutke stupile u štrajk i organizirale ulične demonstracije. Sakrivajući lica, njih je stotinjak čak krenulo u po-

Alain Dumait, predsjednik općine drugoga pariškog okruga

Dvije demonstrantice

hod na Palaču Matignon, zahtijevajući da njihove žalbe sasluša osobno predsjednik vlade Laurent Fabius. No žandarmerija je kolonu demonstrantica zaustavila već na Trgu Concorde, prije negoli su prešle Seinu, tako da je do Palače Matignon dospjela samo njihova tročlana delegacija. Dakako, nije ih primio premijer, ali već i to što su dospjele do jednoga od njegovih savjetnika bilo je jednako uspjehu: ta je neobična manifestacija potakla medije da se pozabave još neobičnijim ratom koji se, daleko od očiju javnosti, već mjesecima vodio u toj ulici.

Pozivajući se na pritužbe »stanovnika« te četvrti u kojoj je, jasno, u tri sata ujutro življe nego u tri poslije podne, predsjednik općine drugoga pariškoga okruga Alain Dumait odlučio je naime da u Ulici Saint-Denis uvede »red i mir«. Svoju je odluku i počeo provoditi na prilično neuobičajen način: zaposlio je nekoliko zidara da u pratnji općinskih službenika i policajaca zazidavaju vrata stanova u koje prostitutke odvode svoje mušterije.

No čim bi se zidari maknuli, one su kidale pečate i ponovo otvarale vrata, dokazujući kako je općinska akcija protuzakonita. One su, tvrdile su, legalni stanari koji uredno plaćaju najamninu, ili su čak i vlasnici stanova, i to što rade u svoja četiri zida nikoga se ne tiče: zakon ne zabranjuje prodaju vlastitoga tijela, nego samo napadno privlačenje mušterija na javnim mjestima i svodništvo.

U pomoć su djevojke iz Ulice Saint-Denis pozvale i slavnu Cathiju, koja je 1975. kao vođa »okupacije« jedne crkve u Grenobleu — što je bio vrhunac protesta prostitutki zbog usvajanja zakonske odredbe o zatvaranju »hotela na sat« — stekla veliko iskustvo u komuniciranju s javnošću, a ove je godine bila i francuski delegat na prvome međunarodnom kongresu »prodavačica ljubavi« u Amsterdamu.

Svjesni da je »povreda privatnoga vlasništva ili stana«, zbog čega su ih, prema Cahtyjinim savjetima, optuživale prostitutke, zaista prekršaj, općinari su svoje akcije opravdavali istim tim zakonskim argumentom: oni prihvaćaju da tu klasičnoga svodništva, kako to tvrde predstavnice »djevojaka iz Ulice Saint-Denis«, možda i nema (iako sumnjaju u to), ali zakon iz 1975. jednim oblikom svodništva »smatra i iznajmljivanje ili davanje na korištenje stanova ili drugih prostora osobama koje se bave prostitucijom« i nalaže »da se takvi prostori zatvore«.

Kako se, tvrdili su oni, gotovo svakim od tih 250 stanova koliko ih u Ulici Saint-Denis služi najstarijem zanatu koristi i po nekoliko prostitutki, onda bi one koje se kao stanarke ili vlasnice proglašavaju žrtvama »općinskog bezakonja« zapravo »morale biti sretne što su im samo zazidali ulazna vrata — mogli su ih strpati i iza rešetaka«.

No »o tomu može odlučivati samo sud, a ne i općina«, odgovaraju prostitutke i dodaju : »Ne može se tek tako, jednim potezom pera, odlučivati o sudbini 2000 žena kojima je to jedini izvor prihoda.«

»Dosta je te hipokrizije — goleme svote koje plaćamo za porez kao svaka slobodna profesija ne smetaju im, a mi im smetamo«, uzvikuju njihove predstavnice, upozoravajući tako na još jedan apsurd suvremenoga društva i optužujući predsjednika općine da im zazidava stanove ne zato što bi mu bilo do reda i morala, nego zato što ima političkih ambicija (mnogi su predsjednici općina pariških okruga i poslanici u parlamentu), pa preko njihovih leđa želi doći do glasova, a općina do novca.

Oni bi, tvrde prostitutke, željeli malo-pomalo isprazniti cijelu tu četvrt, ne bi li u dosluhu s trgovcima nekretnina i građevinarima otvorili prostore za nove investicije koje će napuniti općinsku blagajnu.

Prostitutke osporavaju i tvrdnje općinara da je njihova prisutnost

na ulicama i u kućnim vežama povećala nesigurnost stanovnika. Stanje je, tvrde, upravo obrnuto: u tome je dijelu grada manje nasilništva, pljački i provala nego igdje drugdje, jer se kriminalci ne usuđuju operirati pred tolikim očima i nadomak čvrstih šaka čuvara, unajmljenih da priskoče u pomoć ako neka mušterija bude previše agresivna i koji se brinu da u ulici ne bude nikakvih gužvi, jer bi to »cure« moglo uvaliti u neprilike ili im pak umanjiti zaradu.

Policija potvrđuje te njihove tvrdnje: kriminala je u Ulici Sain-Denis zaista manje nego drugdje. Iz statistika na koje se pozivaju općinari može se zaista steći drugačiji dojam, ali to je, kažu policajci, samo zbog toga što se u njima ne pravi razlika između kriminala i onoga što su zapravo sitni prekršaji koji spadaju u narušavanje javnoga reda, kao što su noćne svađe među djevojkama koje se bore za »svoj« komadić pločnika ili globe koje im naplaćuju kad u vabljenju mušterija prekorače određene granice.

A to što ima toliko takvih prekršaja zapravo je posljedica promjena što se događaju na tržištu »plaćene ljubavi«, ističe policija, dodajući kako su prošla vremena prikazana u nezaboravnome filmu »Slatka Irma«, kad su makroi sjedili u obližnjem bistrou i čekali da im njihove »štićenice«, koje su se šetale na suprotnome pločniku, donesu zaradu, održavajući samom svojom prisutnošću red na ulici. I podzemlje sad radi na drugačiji način: ulažući u stanove i naplaćujući svoj dio od djevojaka putem visokih najamnina ili fiktivnih ugovora o kupoprodaji, kojima neke od njih postaju vlasnici (iako ima i onih koje to zaista jesu). Osim toga ima tu mnogo i novih lica: naivaca što su uložili novac u stanove i u očekivanju rušenja koje namjeravaju naplatiti prepustili upravljanje sumnjivim agencijama što služe za pokriće onima koji stanove zatim daju na korištenje djevojkama za 1500 do 2000 franaka tjedno (ako ih se stanom u tri smjene koristi desetak, lako je izračunati kolika je zarada), ali i oni ih koji točno znaju u što su se upustili.

Nedavno je policija, prema odredbi na koju se poziva i predsjednik općine Dumait, uhapsila jednu »slavnu« ličnost Ulice Saint-Denis: iza rešetaka je zbog toga što je u svome dvosobnom stanu na broju 194 izrabljivala dvadeset doseljenica iz Gane, od kojih mnoge nisu imale ni pravo boravka u Francuskoj, završila famozna »ljudožderka«, nazvana tako po jednoj velikoj tučnjavi u kojoj je, dok je još sama bila na pločniku, jednoj suparnici odgrizla uho. No dokaze koji tu novu vrstu svodnika mogu otjerati u zatvor nije lako skupiti. Osim toga, policija se bavi samo onim najdrastičnijim slučajevima, a one manje značajne čak je, reklo bi se, spremna i tolerirati.

Kad su 1946. pod pritiskom Marthe Richard i njenoga pokreta zabranjene javne kuće, a zatim su 1975. pod udar zakona dospjeli i »hoteli na sat«, nitko od policajaca nije vjerovao da se time može doskočiti prostituciji. »Ti su propisi — iako su prostitucija iz zatvorenih prostora u kojima se mogla kontrolirati zapravo bacili na ulicu — ipak imali jednu korisnu posljedicu: natjerali su svodnike da ulažu u stanove. Time smo im blokirali dio novca i spriječili ih da ga ulažu u druge poslove, kao što su krijumčarenje droge ili drugi oblici kriminala, a ujedno smo ih učinili ranjivima«, kaže komesar Morin, koji priznaje da ne vidi načina kako se može doskočiti prostituciji.

»Što god poduzimali, život će učiniti svoje. Otjerajmo je odavde, prostitucija će se pojaviti na drugome mjestu. I dok ne budu ponovno otvorene javne kuće ili nešto slično, stvarat će teškoće svojim susjedima«, kaže jedan drugi policajac u listu »Le Matin«, koji je, kao i druge francuske novine, tom problemu posvetio mnogo prostora.

Primjer Ulice Saint-Denis to možda najbolje i potvrđuje. Njena je »vruća povijest« stara već dobro tisućljeće. Još je Karlo Veliki (742-814) pokušavao u taj dio grada uvesti malo reda. Bogobojazni Louis IX, zvan i Louis Sveti, koji je vladao od 1226. do 1270. i kojega je put u dvor nužno vodio tim pravcem, uvijek se iznova zgražao što mora prolaziti kroz »špalir bludnica« i na kraju odlučio da te »žene prokletoga tijela« preseli izvan gradskih zidina. Jedino je postigao to što je time pridonio nastanku bordela: izbačene iz svojih dotadašnjih stanova, bludnice su sagradile daščare koje su klijenti nazvali »bordes« (jer su se tako u ono vrijeme nazivale daske), a njihove domaćice »bordelieres«. Ubrzo ih je bilo toliko da ih je Karlo V, proširujući gradske zidine, naprosto morao obuhvatiti. Imena koja su stoljećima nosile — npr. Ulica Beauborug, Ulica Dussoubs ili Ulica Marije Stuart — »Put kurvi«, »Ulica izgrebanih stražnjica« ili »Ulica napetih krvavica« — ne ostavljaju nikakve sumnje u aktivnost koje su se u njima odvijale.

Kad je u susjedstvu izrasla još i pariška veletržnica »Les Halles«, čitava je četvrt postala carstvom one svima dostupne plaćene ljubavi (»coll gerle« i njima slične ne rade za manje od 5 do 10 tisuća franaka za noć) i ostala to do danas. Ali nitko se nije bunio. Zašto onda predsjednik općine Alain Dumait sad pokušava ono što nije uspjelo čak ni kraljevima koji su imali mnogo više vlasti od njega?

Problem je upravo u onome pred čime su svi dosad zatvarali oči. U vrijeme javnih kuća tu ih je bilo nekoliko, ali se pazilo na diskreciju. Kada su zatvorene, na pločnicima je ostalo oko 200 prostitutki, ali su radeći u »hotelima na sat« ostajale gotovo nezapažene. No kad je prije dvadeset godina srušen »trbuh Pariza« i kad su nove zgrade oko blještavoga trgovačkog centra počele onaj stari Pariz potiskivati dublje i unutrašnjost same četvrti, broj djevojaka koje su došle na pločnike Ulice Saint-Denis naglo se povećao: 1975. bilo ih je već 500. Kad su te godine zatvoreni »hoteli« a istodobno su gradske vlasti počele rušiti neke druge stare gradske dijelove u kojima je bilo »vrućih četvrti«, djevojke su se masovno preselile ovamo i sad ih je oko dvije tisuće, a rade u oko 250 stanova, koji su manje ili više ravnomjerno raspoređeni uzduž cijele ulice. Kako unatoč smanjivanju broja stanovnika u tim zgradama još ima i drugih stanara, to je počelo stvarati neprilike: kad se više djevojaka koristi istim stanom, katkad se događa da jedna pred vrata dovede novu mušteriju prije negoli je druga završila posao.

»Dovikivanje i požurivanje, koliko god odjekivali stubištem, još su najmanje zlo. Ali što da kažem unučici kad penjući se prema našem stanu na stubištu zateknemo prodavačicu ljubavi kako oralno uzbuđuje mušteriju da ne bi gubila vrijeme čekajući dok njena kolegica završi sa svojim klijentom«, žali se jedan djedica, koji se svojedobno, kad je ostao udovac, i sam koristio uslugama svojih lijepih susjeda.

Upravo je na tu kartu zaigrao sad i općinski predsjednik Dumait: svi birači koji stanuju u Ulici Saint-Denis i njenu susjedstvu dobili su od njega poštom okružnicu kojm ih moli da priloženim pismom kojem je poštarina već plaćena odgovore smeta li im u svakod-

nevnome životu prostitucija u njihovoj ulici.

»Ljudi žele spavati, a ne slušati dreku pod prozorima i topot cipela po starim stubištima«, kaže sada on pozivajući se na to da je 91 posto odgovora njemu u prilog.

»Taj se postotak odnosi samo na 1618 osoba koje su odgovorile, a ne na svih 5313 upitanih stanovnika Ulice Saint-Denis. Da su i oni protiv nas, zacijelo bi vam odgovorili«, uzvraćaju predstavnice prostitutki te predlažu da se za mišljenje upitaju i trgovci i ugostitelji, koji zahvaljujući njima imaju prilične prihode. Jedan je restoran svoje hamburgere, s obzirom na mjesto na kojem jest, čak nazvao »love-burgerima«.

A ljekarnik kojem su djevojke iz Ulice Saint-Denis glavne mušterije izveo je i računicu što bi Dumaita trebala uvjeriti da se prihvatio zalogaja koji neće moći progutati:

»Neka svaka od dvije tisuće cura od mušterija naplati 5000 franaka na dan, od čega joj, doduše, kad plati »stanarinu« i podmiri ostale troškove, neće ostati bogzna što, to je za mjesec dana samo u ovoj ulici 300 milijuna franaka, za godinu dana više od tri milijarde, da se ne računaju prihodi trgovaca, ugostitelja i svih ostalih koji se kreću u tome svijetu. To je najunosniji komadić asfalta na svijetu i nema sile koja bi to mogla izmijeniti.« ●

Vladimir Matek

Obožavane i proklinjane

Obožavane, proklinjane, svetice i drolje — proturječnosti u liku jedne žene. Plavuše su oduvijek uzbuđivale maštu muškaraca. U čemu je razlog? Leona Siebenschön pokušava rasvijetliti tu tajnu.

Henryju Kissingeru, poznavaocu života, političkog i onog drugog, plavuša je afrodizijak koji svojem ljubavniku priređuje sve moguće radosti, od neba do pakla. Alfredu Hitchcocku, velikanu svoje branše, ona je utjelovljenje tajne, pred kojom muškarac drhti kao sramežljivi dječačić, čekajući da je otkrije. Henryju Milleru, velikom kroničaru

Jean Harlow, srebrnokosa sirena pred paklenskom pozadinom. Najsjajnija holivudska zvijezda u crno-bijelim celuloidnim dramama

Mae West, bijeli vamp, uzimala je muškarce jednostavno kao što muškarci jednostavno uzimaju žene

najluđeg bluda, ona znači svjetlost i uživanje u jednoj osobi. Istodobno je madona, djevojka, ljubavnica, velika pramajka svih kurvi na ovome svijetu, a nerijetko čovjeku dođe glave.

Kad je boja kose posrijedi, nijedan drugi tip žene nije okarakteriziran tako paradoksalno. Crvenokose zadirkuju ne samo zbog boje nego su i pjegice na nosu znak đavola i sl., a crvenokose pak rese pridjevi — rasne i čulne žene. No ako biste prolistali bulevarsku štampu, stekli biste dojam da je uvijek ili gotovo uvijek ubojica plavuša, ali najčešće je plavuša i žrtva. Nikad nećete pročitati — smeđokosa se kupa u krvi ljubavnika, ili hladnokrvno ubija svoj seksualni objekt.

Javnost kao zmija miša vreba događaje iz sudnice ako je optužena plavuša ili ako je ona možda tužiteljica. Nije teško zaključiti kako je dovoljna već i boja kose da prisilno dovede do događaja od kojih vam se diže kosa na glavi.

U predrasudama, kao uostalom i u stvarnosti ta boja izaziva snažne, čak agresivne reakcije. Dokazano je da svijetlokose žene češće terete, sumnjiče, siluju, da je gotovo uvijek smatrana krivcem u svim ljubavnim dramama ili ubojstvima. No i suprotno se događa podjednako često, pripisuju joj se dobra djela osobito ljubavne kvalitete. Kao da je plava kosa sama po sebi dovoljna ili jamstvo nekakve naročite ljudskosti ili izvanredne karizme.

Što ima zlatokosa, a ostale žene nemaju? Zašto svijetla kosa podjednako izaziva obožavanje kao i prokletstvo? Da jedna ista osoba bude sumnjičena kao najveća zvijer, ili pak doživljena kao anđeo, odnosno glupača ili Venera kojoj se svi dive? Kao pobožna domaćica s majčinskim šarmom ili ledeni brijeg s vulkanskim intimnim životom? Sve joj se vjeruje, pa čak sklonost da osobito brzo postane vrlo debela.

Ako je slučajno netko ženskog roda rođen plavokos, te ostao plavokos, dobro poznaje pažnju kojom ga okružuju od malih nogu. Pažnja je to koja je kudikamo veća od one koju dobivaju njezini braća i ses-

tre, pogotovu ako je rođena u južnim krajevima, ili među njemačkim okruglim glavama, odnosno velškim tamnim lubanjama. Dobit će odmah određene pridjeve: sladak, zgodan, čist ili dobrodušan. S druge strane od nje se traži i očekuje da bude baš takva. A ako se to katkad i ne dogodi, odmah čujete — od tebe se tako nešto nije očekivalo.

Kad sam bila mala, zbog svog izgleda i dugih svijetlih pletenica u školskim sam igrokazima uvijek morala glumiti madonu s Isusekom ili nekakvu djevicu, a ja bih radije bila ružna vještica ili vatrena furija. A kad sam došla u pubertet, hodajući pored gradilišta, obično su muškarci zviždali za mnom kao da sam najveći otrov na svijetu. Tek sam pokoji put čula »bella bionda«.

Boja kose dovoljna je da vam na prvi pogled prišiju karakteristiku — kao dosadna kuharica, ili pak luda za muškarcima, a zatim, ovisno o okolnostima — bezazlena odnosno glupa, ili pak podmukla, frigidna ili fatalna.

Kad si plav, uvijek si u žarištu ekstremnih procjena. I ekstremno ljutit, osvetoljubiv, kao što je uostalom odgovor gospode koja nisu imali šanse da dođu u obzir. Uvrijeđeni, kao da svijetlokose nemaju pravo reći »ne, gospodine«, kao da je ona uglavnom predviđena za upotrebu prema želji. Čovjeku to zaista s vremenom ide na živce. Obojena brineta može stotinu puta imati plavu kosu, ali onaj pravi zlatasti odsjaj neće imati nikad.

Dobro je poznato da nema više pravih Vikinga . Ono što se čini sličnim Normanima, samo je plavo iz druge ruke. Kosa sadašnjeg engleskog idola lady Diane, odao je njezin frizer, mišje je boje. Znači ipak plava ali iz »druge ruke« je dobila ono zbog čega uvijek može računati na određeni predujam u procjeni. Lorelei se npr. nije morala penjati na stijenu, ona

Marlene Dietrich, plava Venera u velegradskom blatu, junakinja moderne bajke. Žena kao izučena zavodnica

Brigitte Bardot, žena-dijete s obješenom usnom i očima koje obećavaju

već sjedi na njezinu vrhu. Drugim riječima, džentlmeni daju prednost plavušama. Zanimljivo je da je Marilyn Monroe na početku svoje munjevite karijere, još nepoznata i nedovoljno plaćena u filmu »Gospoda više vole plavuše« trijumfirala pokraj rasne Jane Russel i požnjela velik uspjeh. Rekla je — naravno, jer sam plavuša — na što je štampa odmah reagirala: »Gospođica Monroe s lakoćom glumi glupaču i doima se gluplje nego sve druge glupe plavuše«.

To ipak nije razlog da se obožavatelji sve do današnjeg dana ne oduševljavaju tom glumicom, koja je znala biti tako naivna, lascivna, jednostavno savršena. Bila je i ostat će besmrtna i poslije svog nesretnog završetka.

Kad je otkriven film, nastalo je beskraj kontrasnih drama s tipičnim crno-plavim likovima. Zlatokose ljepotice proganjane su na platnu i od muškog i od ženskog spola. Doduše, usporedno s plavušama, postojale su i tamnokose zvijezde, demonske žene poput La Jane, Pole Negri, Aste Nielsen. No zvijezde moraju blistati poput pravih zvijezda na nebu: Jean Harlow, srebrna sirena, Mae West, bijeli vamp, ironično otuđen, Marlene Dietrich, »Plavi anđeo« u sumnjivim ulicama, »Plava Venera« u blatu velegrada. Moderne bajke koje su pronašle svoje zlatokose junakinje. I emocionalna poruka koja je sve očitija, a koja ne dolazi samo iz kina — čuvaj se plavuša.

Čuvaj se — pogotovu ako ona suvereno poput Marlene Dietrich, utjelovljuje opći san, želju za ženom za kojom se čezne, a ne može se posjedovati. Ona mami, ljubi — i ode. Žena kao izučena zavodnica koja ima vremena za užitak, ali se ne predaje.

Marlene Dietrich s tamnom kosom? Teško zamislivo. Plavo nije samo draž nego i rekvizit i šifra ambasadorice, neophodna, dakako.

Njoj nisu bile potrebne velike grudi ni bujni bokovi, a kamoli lascivne kretnje tijela kao njenim suvre-

menicama. Ništa osim lica — Greta Garbo. Inkarnacija ljepote u savršenstvu, jedinstvena u svojoj osamljenosti, tuđa među strancima, kurva u muškoj mašti, kurtizana ukrašena kamelijama u svom grešnom životu. Lice o kojem se sanjalo, koje plemenitost ljepote nije izgubilo ni u siromaštvu, ni u blatu grijeha. Čak suprotno. Njezin zagrljaj, njezin pogled stimulira ljubavnika, tog osobito izabranog čovjeka, da se ponovo doživi. Ima smolu ako to ne shvati. To je druga ideja bezvremenske ženstvenosti, žena u svojoj zagonetki koju čovjek neće riješiti, ali koja može razriješiti njega. Živuća, nedohvatljiva tajna, čežnja koja se nikad neće ispuniti.

Toj romantičnoj težnji koja je suprotna svakom raciju podarila je Garbo primjereno lice. Zato je s razlogom prozvana »božanstvenom« i tu joj do sada nitko nije mogao ugroziti. Na njezine se filmove išlo kao na misu. Kad je vodila ljubav, ljubav je postajala molitvom. Razumljivo je da izabrani muškarci nisu mogli ostavljati dobar dojam .

Fascinacija svijetlog, tajanstvenog lika pokrenula je pravi karusel, proizvodnju i brzu prodaju kreacije »plava« na sve načine. Samo Hollywood je ponudio 64 filma koji već u naslovu sadrže riječ »blond«. Da bi se zadovoljila kolektivna potreba, publici se ništa ne uskraćuje, od glupača velikih kravljih očiju, do onih s kosom poput slame, te očito »izblajhanih« ljepotica ružičastog »nečeg«, poput maslaca mekane ženstvenosti, zapravo ničeg drugog do zloupotrebe tog stvorenja.

Plavo je jednostavno postalo sinonimom za poželjno, a opasna plavokosa beštija koja režeći i grebući čeka majstora koji će je ukrotiti, žena koja se podaje stenjući od užitka.

Ili pak katkad u novim situacijama, drugačija, hladna kao mramorna statua, nedodirljiva, neuhvatljiva — poput Grace Kelly, koju je samo jedan princ znao razbuditi...

Alfred Hitchcock je, zna se, ukorijenjeni muški san o dostojanstvenoj hladnoj plavoj kraljici — od Ingrid Bergman preko Grace Kelly, pa sve do Tipi Hedren (filmovi: »Marnie«, »Ptice«) — doveo do ekscesa. Bio je toliko opsjednut likom plavuše, da je postao agresivan, morao ju je potčiniti vlastitom snu, kojem nije bio dorastao. Tako je Tipi Hedren za vrijeme snimanja filma »Ptice« svezao bezbojnim najlonskim-koncima o tlo i ostavio je da je ptice napadnu, ne bi li se tako doimala uvjerljivije. Kad joj je pri tome ptica zamalo iskopala oko, glumica je doživjela — živčani slom, i to je bio kraj.

Ipak, tako drastične agresije protiv zlatokosih vrlo su rijetke. Mnogo je raširenije kopiranje stvarne ženstvenosti u svakodnevnom životu. Plavuše à la Brigitte Bardot, s objesenom čulnom usnom, konjskim repom, ili bebi-dol Caroll Baker, te korpulentne predstavnice dolce vite u liku Anite Ekberg. Sigurno je da kino stvara modu, ali moda ne stvara mitove.

Možda će vrijeme plavih božica proći, ali to baš nije vjerojatno. Pogotovu kad se čuju svi oni komplimenti što ih od muškaraca još i sad dobiva Catherine Deneuve.

»Ljepotica dana« (Belle de jour), silovani anđeo, kurva i svetica istodobno. Ona je posljednja kraljica čulnosti, »hladni objekt naše požude«, smatraju muškarci, nazivaju je svojom božicom koju žele poniziti, skinuti s trona, uzeti na silu.

Posljednja kraljica čulnosti? Jedva. Božice su obično besmrtne, makar dotle dok ih se ne želi. ●

Prevela Marija Šojat

Posljednji sati M. M.

»Otkrića«, članci i knjige o kraju Marilyn Monroe ne daju se nabrojiti. Njena biografija koja je tek izašla (objavljujemo je prepričanu) jedna je od mnogih sličnih, ali je ipak uzvitlala prašinu i polemike, jer napokon iznosi i poneku istinu.

Navečer, 19. svibnja 1962. na sceni Madison Square Gardena u New Yorku dogodilo se nešto nevjerojatno smiješno i tragično. Netko je gurnuo na scenu Marilyn Monroe, potpuno pijanu i doslovce sašivenu u usku i potpuno prozirnu haljinu. Njen dolazak najavljivan je dotad tri puta, i kad su već svi mislili da je riječ o šali, došla je teturajući i tihim i drhtavim glasom počela je pjevati »Sretan rođendan« — za predsjednika Johna Fitzgeralda Kennedyja.

Sve je to bila zamisao Petera Lawforda, muža predsjednikove sestre Patrizije. On je znao da će to zabaviti Predsjednika, oduševiti njegova brata Roberta i očarati prisutne političare, među kojima se već uvelike pričalo o flertu između slavne glumice i jednog od braće Kennedy, ili možda čak obojice.

Marilyn je zapravo poznavala Kennedyjeve već dvije godine. Prvi put je viđena kako se u srpnju 1960. s demokratskim kandidatom udaljuje radi kraćeg »odmora«. Dogodilo se to u vili koju su u Santa Moniki kupili Patrizia i Peter Lawford, s namjerom da od nje učine »operativnu« bazu za oba brata. Kakva je »operativnost« bila posrijedi, nije se nikad točno saznalo, osim za bučne zabave, koje su redovito završavale orgijama. Da je Lawford bio jedan od ključnih ljudi (drugi je nesumljivo bio Frank Sinatra) u više-manje tajnim odnosima između Marilyn i Kennedyjevih, danas je posve nedvojbeno. I ne samo to. Zna se gotovo pouzdano da je Lawford (umro je lani od ciroze jetre) bio jedina osoba koja je bila upućena u tajne Marilyn Monroe sve do nekoliko minuta prije njene smrti.

Lawford je bio poznat zbog svoje seksualne nastranosti, o čemu svjedoče ne samo majka već i njegove ljubavnice (»Volio je da mu se do krvi grizu bradavice«). Nastanivši se 1960. sa ženom i djecom u Santa Moniki, postao je službeni zastupnik Kennedyjevih u Kaliforniji.

Poznato je da privatni život Johna i Roberta Kennedyja nije bio model ozbiljnosti. Takav stav prema seksu naslijedili su od oca, koji nikad nije skrivao da veze sa ženama smatra zdravim sportom. Prvi koji je

slijedio očev primjer bio je John, dok su njegova brata smatrali uzorom dobra oca i muža. Zbog toga se govorilo da je za predsjednika odnos s Marilyn bio samo prolazna zabava, dok je za Bobbyja bio nešto mnogo više. Nedvojbeno je da je on za obojicu to bio kompromitirajući i opasan. Zbog fame da su ženskari nisu mogli biti zaštićeni od napada neprijatelja i svih onih koji su osjećali prijetnju od moralizatorskog predsjednikovanja Johna Kennedyja i njegova brata Roberta kao ministra pravde. Je li se u tom trenutku Marilyn od seks-bombe pretvorila u opasnu eksplozivnu udicu?

Drugi ključni lik u odnosima Marilyn i Kennedyjevih (pretpostavlja se da je neko vrijeme održavala veze s obojicom) bio je Frank Sinatra. Glasoviti pjevač i nenadmašna glumica dugo su bili ljubavnicu i taj je odnos, s izljevima njegove okrutnosti i sadizma te njena mazohizma, trajao sve do posljednjih tjedana glumičina života. Nije lako reći kakvu je ulogu u njenoj smrti igrala veza sa Sinatrom. Pouzdano se zna da on nije bio samo prijatelj Kennedyjevih već i dvojice najvećih šefova mafije, Sama Giancane i Jimmyja Hoffe. Obojica su preko Sinatre mogli nadzirati svaku kretnju Marilyn Monroe od trenutka kad je John postao predsjednik a Robert ministar pravde, te su se poslužili moralnom ucjenom da bi barem prvih godina neutralizirali svaki pokušaj vlade da uništi mafiju.

Jesu li oni krivi za smrt Marilyn? Jesu li kriva braća Kennedy, koji su shvatili da su zbog »prijateljstva« s glumicom podložni ucjenama organiziranog kriminala? Iako je najraširenija teza da je Marilyn počinila samoubojstvo, mnoge pretpostavke, svjedočanstva i dokazi, danas više nego ikad, navode na pomisao da je glumičin život posljednjih šest mjeseci visio o niti koju su samo te dvije velike sile mogle kontrolirati. Narvna slabost glumice, njena podložnost očaju i samoći, ispunjena samo pilulama i alkoholom, bili su poznati. Ni danas nije jasno koliki su utjecaj na nju imali gubitak iluzija, pritisak i prijetnje.

U siječnju 1962. Marilyn je saznala za Sinatrine zaruke s Juliet Prowse i pala u krizu jer se, nakon praznika provedenih prethodnoga ljeta na njegovoj jahti, nadala da će se oženiti njome. Ona se, na žalost, uvijek mazohistički zaljubljivala u osobe koje su s njom loše postupale. U veljači iste godine stigla je vijest o skorom braku njenog bivšeg muža Arthura Millera. To ju je navelo na to da se neurotično prihvati ideje o sjedinjenju s Robertom Kennedyjem. Više svjedoka ispričalo je da im je spominjala vezu s jednom važnom osobom (zvala ga je general, od »attorney general«, državni tužilac). Nađeno je čak i pismo Robertove sestre Joan, u kojem se osim ostalog kaže »znam da ste ti i Bobby nova tema razgovora«, nakon čega slijedi poziv da je posjeti zajedno s bratom.

No Marilyn se još jednom razočarala. Kako su se širile glasine o oba Kennedyja (pričalo se i da predsjednik uživa kokain te da ga je na to navela prijateljica iz školskih dana Mary Mayer), Marilyn se osjećala izgubljenom.

Prvog vikenda u lipnju 1962. pošto je svoj 36. rođendan provela samo sa svojim psihijatrom i njegovom kćeri, glumica je pala u tešku depresiju, koja je trajala dulje od tjedan dana. Prvi su joj priskočili u pomoć dr Greenson i njegova kći. Našli su je očajnu. Govorila je o sebi da je ružna, da je nitko ne voli, da su ljudi s njom ljubazni samo kad nešto trebaju. Rekla je da bi dala život kad bi mogla imati dijete i da želi umrijeti.

Budući da se svaka njena kriza mogla povezati s gubitkom nekog ljubavnika ili djeteta, tad su pomislili da je krizu izazvao raskid s Kennedyjevima, a možda i abortus. Zna se da je nekoliko dana nakon krize kod Lawfordovih srela Roberta. Razgovor je trajao oko jedan sat i ostavio je na Marilyn strašan dojam. U tjednima koji su uslijedili nitko je više nije vidio ni sa jednim od braće. Njihove sestre i Lawford trudili su se da je utješe. Tako su sredinom srpnja poveli Marilyn na priredbu Franka Sinatre u jednom hotelu na Lake Tahoeu, mjesto na vrlo lošem glasu i sjedištu šefa mafije Sama Giancane. Glumica je najveći dio vremena provela u krevetu, razgovarajući telefonom. Oni koji su je vidjeli rekli su da je to bila potpuno uništena žena.

Od svih svjedočanstava najviše se može vjerovati izjavi žene producenta Arthura Jacoba: »Marilyn je zacijelo bila jako zaljubljena u predsjednika. Posljednjih dana pokušavala je nekoliko puta stupiti u vezu s jednim od braće, ali je uvijek bila odbijena«. Rekla je također da je Marilyn zadan smrtonosan udarac kad joj je zabranjeno da ih zove.

A abortus? Tu nije jasno je li posrijedi bila mašta ili stvarnost. Kako god bilo, svaka je vijest za braću mogla biti neugodna i opasna, jednako kao i mogućnost da je glumica ostavila kakvo pismeno svjedočanstvo.

Nekoliko dana prije smrti, 23. srpnja, Marilyn je ponovo pokušala stupiti u vezu s Robertom u ministarstvu. Zatim je potkraj tjedna — nije utvrđeno zašto — ponovo otišla u Lake Tahoe, mjesto koje je za nju bilo vrlo opasno. To putovanje obavijeno je velom tajne. Novine ga nikad nisu spominjale. Posluga se sjeća glumičina dolaska Sinatrinim privatnim avionom: bila je potpuno pijana. Nekoliko sati poslije bila je prisiljena da u velikoj žurbi ode. Kao da je njena prisutnost na tomu mjestu smetala i šefovima mafije i Sinatri. Avion kojim su putovali i uvijek prisutni Lawfordovi stigao je u Los Angeles kasno u noć (Patrizia Lawford izašla je u San Franciscu). Marilyn je izašla iz aviona bosa i sva izvan sebe. Netko joj je pomagao da se obuje i otpratio je kući. Lawford je otišao automobilom posade aviona.

Marilyn u punom sjaju svoje ljepote, priprema se za snimanje scene iz filma »Muškarci više vole plavuše«. Na snimanju je bila nesigurna, teška osoba i nikad točna. Osim toga u svakoj je plavuši vidjela suparnicu.

Marilyn i predsjednik Kennedy na glasovitoj foto-montaži

Marilyn Monroe na početku karijere, nakon što je gola pozirala za kalendar. Vidimo je u kostimu poznate zvijezde nijemog filma Tede Bare

Pilot aviona sjeća se svoje svađe s Lawfordom, jer je ovaj zahtijevao da zaustavi auto nedaleko od njegove kuće, kako bi mogao telefonirati iz javne govornice. Razgovor je potrajao više od pola sata. Posada se pitala zašto nije mogao telefonirati od kuće. Poslije se saznalo da Marilyn nije željela poći na Lake Tahoe. Doznalo se da je i njen bivši muž Joe di Maggio, koji ju je već duže vrijeme pratio da bi je zaštitio, išao s njom, ali nije mogao biti kraj nje jer mu to Sinatra nije dopustio. Di Maggio je znao da je ona na tomu mjestu potpuno u vlasti Sinatre i njegovih prijatelja. Bio je bijesan jer je znao da je drogiraju, opijaju i orgijaju s njom te sve to snimaju. Mnogi se slažu da su se tog vikenda dogodile dramatične stvari. Također dodaju da bi Robert zapao u nevolje da se to saznalo.

Marilyn je tih dana predosjećala skoru smrt. Dokaz je što je kod odvjetnika promijenila oporuku. FBI je 26. srpnja obavijestio Roberta da je lokalana mafija organizirala atentat na njega. Marilyn mu je posljednji put telefonirala u ministarstvo pravde 30. srpnja. Razgovor je trajao osam minuta. Bio je ponedjeljak. Tri dana poslije glumica je nađena mrtva u svom krevetu.

Je li joj Robert Kennedy priskočio u pomoć i odvezao je u bolnicu? To naslućuje američki novinar Anthony Summers, pisac knjige.

Moguće je da je tog njenog posljednjeg petka Robert Kennedy posjetio Marilyn ili ju je sreo u kući Lawfordovih. Također je vjerojatno da joj je rekao da ne može i dalje viđati Kennedyjeve. Kako nije bila mogla sedativima smanjiti napetost, Marilyn je nazvala svog psihijatra dra Greensona. Rekla mu je da je te večeri očekivala Roberta, ali da nije došao. Dr Greenson ju je pokušao smiriti, i kad su se rastali, činilo mu se da je uspio. Sama, sa svojim pilulama, Marilyn je brojnim telefonskim pozivima pokušavala dozvati pomoć. Ponovljeni pozivi Robertu Kennedyju i poruke koje je za njega ostavila kod Lawfordovih nisu postigli željeni učinak. Robert je možda mislio, kao i mnogi kad se žele osloboditi ljubavnice, da je grublji način možda bolji. Možda je mislio i da je bolje da se drži podalje od onih koji su ga željeli ubiti. Danas je teško reći jesu li neprijatelji Kennedyjevih, emisari Sama Giancane i Jimmyja Hoffe, imali kakvu ulogu u posljednjim satima Marilyn. Kliničko svjedočenje ostavlja otvorenom mogućnost da je netko glumici dao smrtonosnu dozu sedativa.

Pisac ove knjige ne vjeruje da se glumica namjeravala ubiti. U subotu, vjerojatno nakon deset sati navečer, Marilyn je posljednji put nazvala Lawfordove. Bila je nejasna i smetena i bilo je jasno da gubi svijest. Moguće je da je to navelo Roberta Kennedyja da s Peterom Lawfordom otiđe k njoj. Kad su stigli, našli su je već u komi. Podatak da je zvana hitna pomoć vrlo je bitan. Ako upravitelj hitne pomoći gvori istinu. Marilyn je još živa odnijeta iz kuće i vjerojatno je umrla tek nakon dolaska u bolnicu.

Ali autor ove knjige vjeruje da je Marilyn umrla prije dolaska u bolnicu, i da je onaj koji ju je pratio, možda i sam senator Kennedy, bio u velikoj nedoumici. Marilyn je umrla u okolnostima koje su se mogle okrenuti protiv njega. Ako i nisu bili ljubavnici (a činjenice govore da jesu), za jednog Kennedyja bilo bi političko samoubojstvo naći se uz mrtvu Marilyn, pa čak ukoliko bi to bilo samo iz običnog ljudskog sažaljenja.

Rješenje se nametnulo samo po sebi. Glumicu treba vratiti kući i staviti je u krevet iz kojeg je telefonirala tražeći pomoć. Zatim je proteklo kraće vrijeme, što je bilo dovoljno da Robert Kennedy ode iz grada i da se unište dokazi njegove prisutnosti u glumičinoj kući. Tek kad je to okončano, pozvan je dr Greenson, koji je stigao da »otkrije« leš. Bilo je to u tri i trideset ujutro. ●

Tito Bilopavlović

Pištolj na jajima

Da je Plemenčić naoružan, to je u gradu znala svaka šuša. Nije ni bilo previše ili pak bilo kakvih razloga da to skriva, svjestan općeg znanja o njegovoj prošlosti. Naposljetku, imao je uredne dozvole za sve te berete i parabelume s ugraviranim imenima koja su prizivala u nejasno sjećanje jedno daleko vrijeme kada je on, Fran Plemenčić, s prostrijeljenim desnim plućnim krilom još stajao na nogama, a u ruci mu je krvarilo desno uho što ga je u najstvarnijoj borbi prsa u prsa iščupao čovjeku kojem ni lice, čak ni uniformu nije zapamtio. U toj jezivoj tmuši i gunguli znao je da treba tamo naprijed i osjećao je da mora uvući u prsa tone zraka kako ga silno uzbuđenje ne bi ugušilo. Kad su jurnuli, njegov poklič, što se u buci spajao s ostalima, nije bio herojska fraza iz slaboga filma, nego grozan jauk u kojemu se spajaju mržnja i kajanje, lelek nad vlastitim žrtvovanjem, voljno bacanje u smrt da bi se trenutak ispunio luđačkom gustoćom i puninom života. U životinjskom bijesu prezreo je sve stvarno oko sebe i poželio je u trenu da ga pogodi puni rafal u prsa, da mu bacačem plamena riknu u utrobu iz neposredne blizine. Slast žestokog umiranja, govorio je poslije, ali to doista nitko nije razumio. Kad mu je sitno zrno prosviralo pluća, osjetio je to samo kao ubod pčele. Stajao je tamo s onom ušnom školjkom u ruci, sad već bez oružja, i padao je u nemoć koja mu se s krvavim suzama cijedila niz lice. Iz njegova je pluća šištao zrak kao višak herojstva.

Günter Ditermann, Praha 1941 — bilo je ispisano na revolveru. Graver je bio zaljubljen u secesiju svoje mladosti. Tek s povećalom mogu se vidjeti i majstorovi inicijali, B. G. Možda nekakav Bohumil Glinka, kasnije broj u kakvu logoru, a možda i mali Čeh što cijelo vrijeme rata gravira osvajačima pištolje i diže ruku na pozdrav pristanka i odanosti. Franu se miješahu Günter i Glinka i znao je da sve počiva na tlapnji i neuhvaljivosti.

Inventura trofejnog oružja budila je u Franu gorčinu, nekakvu nemoć da kroz vrijeme poveže stvari i osobe. Neumitnost, zaborav i ništavilo, mislio je, i odupirao se tome. Nije to ona žestoka gustina iz juriša, nego više upinjanje da se jednostavnost i otjecanje trenutaka ispuni smislom, opipljivim sadržajem. Nije mu bilo dovoljno što ga se u mjestu boje, zaziru od njegove ozbiljnosti koju pripisuju prijekoj naravi i ratnim mukama. Surov i primitivan čovjek, šaputali su, ako je uopće čovjek?

Iz rata je izišao oženjen bolničarkom, ženom zdravom i prsatom, koja se u društvu tako smijala kao da štekće brzometni top. Nakon serije abortusa uvijek je ponovo zanosila. Znala je glasno reći, pred znanima i neznanima, da joj je dovoljno sjesti na muške gaće pa da ostane u drugom stanju. Fran je uzimao dodatnu hranu iz oficirskog skladišta da bi objahivao nezasitnu Milevu u svakom trenutku kad se pružila zgoda. To

što je ona zgodom smatrala i zahod u pretrpanom poratnom vagonu trećeg razreda, bilo je dio njene životne filozofije koja je izvirala negdje iz maternice, iz velikog, okruglog, bjeloputog dupeta, iz bedara koja je neštedimice pokazivala na svakome mjestu, naposljetku, iz uvijek malo vlažne, zaparene, jastučasto nadignute i neprirodno bujno obrasle pičke.

U Franovoj ljubavi za Milevu nije bilo blagosti i povjerenja, nije bilo čak ni prijateljstva koje se gradi kroz zajedničke nevolje. Pokušao si je objasniti odakle onda toliko ljubomore u njemu! Bojao se prijevare, najprostijeg sudjelovanja još nekog muškarca u toj pušećoj, gorućoj i bestidnoj intimi Milevinoj. Izišao je iz rata s moralom koji ne dopušta koroziju. Ako je jednom rečeno da su oni, Mileva i Fran, drugarica i drug koji će živjeti zajedno u dobru i zlu, tada će tako biti i kad on više ne bude mogao istresati sjeme u njen pupak čim u njoj nabubri svrbež i iz očiju joj krene sluz kobile koja se želi objahati, odmah i tu.

Pobjegla je u Z. Otišla je prema raskalašenosti da je tamo reznesu na nabreklim surlama valjda mlađi od njega, ugojeni i namirisani ždrijepci koji su sav rat proveli u pojastučenim mišjim rupama, pizdeki koji nisu ležali u zemunicama, u groznici, izbušeni kao sir.

Tražio ju je deset dana s Günterovim »walterom« u desnom džepu kaputa, tamo gdje mu je pod košuljom ožiljak nalik na šupak. Neobrijan, gladan i proklet, izvukao ju je iz stana gdje je pila rajsko vino iz lomnog brušenog stakla čiji je vlasnik, sa žutom zvijezdom na rukavu, otišao u mrak nepoznatog groba; ufitiljeni pederi kleknuli su na perzijaner i vapili milost. Mileva je ugurala svoje velike drhtave sise u bluzu i mirno pošla prema vratima.

— Kurvo, skidaj prnje! — režao je.

— Frane...

— Do zadnje krpe, kujo, jebem ti ranu međ' nogama!

Pištolj je jednooko zurio u Milevin trbuh dok se skidala, izvaljujući na danje svjetlo oblinu po oblinu. Fran se u hipu zastidje jer je osjetio da mu se kurac propinjao u hlačama. Pomisli da joj sad pred svim tim klečećim gospodičićima utjera odostrag i kad bude svršavala, da joj puca u potiljak.

— Van! Na ulicu, đubretaro! — rikao je mahnito.

S uperenim pištoljem vodio ju je golu ulicom. Ljudi su zastajali i promatrali, ali se nitko nije nacerio. Mileva se čak ni rukama nije pokrivala. Strah joj se malo-pomalo pretapao u bezobrazluk. Nosila je ulicom svoje obline što je bolje mogla, a priželjkivala je da joj Fran sjuri metak kroz kičmu.

Stigli su milicionari i razoružali ga. Nije se uopće protivio. Ja sam svoje istjerao, rekao je. Tada mu je oduzet oficirski čin, a odsjedio je i u zatvoru kraće vrijeme. Šupak na prsima ne možete mi oduzeti, znao je reći.

Zgoda se, s manje ili više dodataka i pikanterija, ubrzo smjestila u svako uho u mjestu. Fran se zatvorio u sebe i lako se moglo dogoditi da utone u alkoholizam, u stanje tipičnog razočaranja kad se poslije desete čaše javlja gnjecavi fetiš ratničke samohvale. Potom se, srećom, rekoše mještani, iznenada oženio mnogo mlađom šalterskom službenicom s pošte, Anicom Toth. Malo tko je o njoj išta znao osim da je stigla iz nekakvog doma za ratnu siročad. Plava i krhka, krupnih očiju i nenametljiva hoda, bila je gotovo potpuna suprotnost Milevi, koja se poslije scene u Z. nije ni pokušala vratiti u bivši dom.

Fran se u početku odnosio prema Anici kao hladni skrbnik, potreban toplog jela i izglačane košulje. Plakala je kad su prvi put legli u krevet i djetinjasto se stidjela onih nekoliko kapljica krvi. Fran joj je poljubio obje ruke i jedva istisnuo bljutavu rečenicu: »Dobra moja djevojčica«. Slični susreti u postelji bili su rijetkost, uglavnom kad je to Fran želio, a i želja se iscijedila, otekla nekamo, isparila.

Žene su kuća čudesa, pomislio je jednog popodneva Fran, prekinuvši čišćenje trofejnog karabina, gotovo zbunjen spoznajom da Anica više nije ono lomno čeljade, da se nabodeš na kost. Nije bila naročito razgovorljiva, što je njemu i odgovaralo, ali je katkad u nekoj od soba, ili uz kuhinjski štednjak, pjevušila glasom u kojemu je Fran otkrio već zanemareno sjećanje na djetinjstvo, na izgubljenu sestru koja je tako nekako umjela pjevušiti visokim glasom bez riječi, kao da joj je ta melodija potrebna za mekani ritam njenih ruku dok prišiva dugme ili guli jabuku. Najviše ga je zbunjivalo što to pjevušenje u njemu izaziva erotsku želju i istodobno neku potrebu da joj čini nešto za sebe ponižavajuće, da joj šutke pere noge u lavoru ili da je češlja u predvečerje. Omekšavam kao govno, prekorio bi samoga sebe, kao da se želi trgnuti iz nekog nedostojnog sna. A opet, Anica se bez sumnje proljepšala. Otkrije je nekad noću plašljivo i gleda pod svjetiljkom zlatnim dlačicama osut trbuh. Prislanja usne i ćuti u sebi nepoznatu navalu dobrote i nježnosti. Zavuče joj prst u toplu rupicu i pažljivo kruži po kliskim stjenkama, bez posebne namjere, tek da potom zaspi njušeći miris ženske tajnovitosti kao slatki grijeh.

Znao je pomišljati da mu je život zasluženo počeo iznova, iz nekog zaboravljenog stanja djetinje radosti, kada sve što dolazi ima okus i boju vedrog jutra. Volio je kad se Anica lijepo odjene, kad ode frizeru, na što ju je često nagovarao uz nasmijanu izjavu da hoće da mu je žena lijepa i sretna. Za Milevu je u takvim prilikama mislio da ga potkrada i ponižava, da sve to čini kako bi mlađi i moćniji od njega pasli na njoj oči, posezali za njom ... Anica mu je ušla pod kožu kao lijek. Počeo je češće pozdravljati ljude iz susjedstva i dao se pozvati na kavu, iako je osjećao da je sumnjičavost građana prema njemu ostala. Glupo je biti onaj kojega se boje, mislio je.

Činilo mu se da jedino tek doseljeni fotograf u susjedstvu nije zatrovan pričama o Franu. Ili ih nije čuo, ili ih nije uzimao zdravo za gotovo. Oslovljavali su se sa »komšija Frane«, odnosno »komšija Jakove«. Fran je znao satima prosjediti u Jakovljevu ateljeu ili u tamnoj komori gledati kako se tako reći ni iz čega pojavljuju ljudski likovi, svatovi, nasmijana djeca ...

Jakov je bio pomalo površna osoba, što je Fran pripisivao njegovoj mladosti i neiskustvu. U poslu je bio do guše i u mjestu je imao uspjeha, ali je nekako živio samo za današnji i sutrašnji dan. Da Mileva nije abortirala nakon svakog začeća, pomišljao je Fran, sad bih imao sina kakav je Jakov.

— Komšija Jakove, zašto se ne oženite? — upitao ga je jednom.

Jakov se nasmijao preko aparata za sušenje fotografija i odgovorio iskreno:

— Dragi komšija, mene žene ne zanimaju, osim kao modeli. Tko pred njima drhti, teško da može uperiti objektiv u gole sise. Ja vam to radim umjetnički hladno. Kadriranje, svjetlo, sjene ... Nisam ja mesarska duša da ih nabijam na ražanj.

— Ha, ha, ha — odgovorio je Fran i odmah zaključio da se već godinama nije tako otvoreno nasmijao. — Što se mene tiče ja bih rado nešto onako, navukao, razumijete, ali dođu godine, život omekša, ne ide.

»Eto«, dodao je u sebi, »mladom se neće, star ne može, a moj dragulj, moja pastrva, moja srna, možda potiskuje žudnje u neku zabit svoga tijela. Morao bih, čini se, kleknuti pred njenom žrtvom«.

— Čovjek se mora žrtvovati za nešto što je veće od životinjskog u njemu — reče Jakov kao da mu čita misli. — Vi ste imali svoju revoluciju...

— Našu revoluciju — ispravi ga Fran.

— ...Dobro, našu, i ne vjerujem da ste se sparivali iza svakog graba. Dokolica i nedostatak vjere u nešto veće, rađaju tu famoznu kurčevitost i prčevitost u našim krajevima.

— Hm, nije bez vraga to što govorite, ali pazite da vas u ovom surovom mjestu ne proglase, oprostite, pederom.

Jakov digne pogled s aparata i Fran pročita u njegovim očima iznenadnu ozbiljnost.

— Pederom? Pa što onda. Uostalom, već su mi to rekli.

Fran se danima poslije, nije mogao pomiriti s načinom kako je Jakov prihvatio nečiju misao da je možda dupeljubac. Zar Franova

borba nije bila i napor da se dokinu svi bolesni i neprirodni odnosi u društvu? A evo sad, najsimpatičniji čovjek u mjestu otkriva mu se kao natražnjak u užem i širem smislu riječi. Ima u meni još dobrih sjećanja i neke snage, mislio je, da toga momka odvratim od zla.

Kad su jednoga dana zajednički listali Jakovljeve fotografije golih žena, a toga nije bilo malo, Fran ne samo da je neskriveno uživao u silini i ljepoti tih tjelesa, u sitnim detaljima iz kojih je zračila čista radost davanja i uzimanja, nego je osjetio i izuzetno divljenje nad fotografovom samokontrolom. Gledati te žene kako se svlače, namještati ih i dodirivati bez želje da ih se tu na podiju odmah i privoli na obljubu, to je izvan svake pameti. Što taj čovjek ima u gaćama? Zar ga, tako visoka i lijepa , nije neka od modela pokušala napasti? Pomisli na Milevu. Ta bi naprosto zinula pičkom i progutala majstora kao crna udovica. Na trenutak je čak s odobravanjem pomislio na Milevinu pohotljivost.

Napravila bi od njega čovjeka, ali bi ga poslije ispljunula kao dronjak.

Fran nije više bio grčevit čovjek. Anica je u njega unijela sigurnost i mir, spokoj dobrih dana koji dolaze. Tvrda poratna moralna usmjerenost malo se zaoblila, otupila, omekšala. Na svijet je gledao kao na zbirku različitosti koje postoje jedna uz drugu i ne osporavaju se.

Pozvao je Jakova kući da ga upozna sa ženom, da popiju čašicu i da se pred njim pohvali trofej-nim oružjem. Ideje koje padaju na um radosnu i pripitu čovjeku često zbunjuju mračne i uštogljene duhove. Fran je naprosto predložio Jakovu da Anicu slika golu, na što se ona samo zacrvenjela, ali nije protestirala, kao da je htjela kazati: bit će kako ti kažeš, Frane.

— Ne znam čime sam to zaslužio — rekao je Jakov nakon kratke nelagodne pauze. — Nadam se dame ne smatrate prostakom ako ustvrdim da gospođa ima krasno tijelo. Moji u struci kažu šaljivo: džepna Venera.

— No, ta ja sam dragoj Anici objasnio vaš odnos spram ženskoga tijela. Uostalom, ne vidim tu ničega posebnog i različitog od, recimo, pregleda kod liječnika, da ne kažem ginekologa. Kako ste vi komšija rekli, fotografija najbolje fiksira trenutke ljepote, koja, bogami, nije vječna.

— Samo u tvojoj prisutnosti, Frane — prošaptala je Anica. Fran je uživao u naglom rumenilu njena lica.

— Hvala vam, gospodo — ustao je Jakov i naklonio se. — Možemo već sutra početi.

Fran Plemenčić znao je da će taj slučaj učvrstiti njegovo prijateljstvo s Jakovom. U razgovorima punim povjerenja valjda će otkriti i ključ nedoumice, možda obiteljsku dramu iz koje je mladi čovjek isplivao s oštećenjem, isplivao kao peder. Da bi se bolest liječila, valja otkriti uzroke.

Najprije se otkrila Anica. Ponašala se nespretno i pomalo uplašeno. Jakov ju je, namještajući pozu, dodirivao usput pažljivo ovdje i ondje i Frana je munjevito žacnula ljubomora kas je primijetio kako ženi na očigled rastu krupne bradavice na dojkama. Ah, glupost, pomislio je, ta nismo od lipova drveta. Meso je meso.

Iste večeri pokušao je spavati sa ženom. Nije išlo. Zamalo da počne očajavati. Anica mu je milovala zatiljak jer je lice zagnjurio u jastuk.

— Nije važno — šaputala je. —

Ima valjda u nama nešto iznad životinjskog.

Kao da je već negdje čuo te riječi što umiruju kad je najteže.

Fotografija je ispala izvrsno. Žena je ležala na desnom boku, ali s obje lopatice na podlozi. Iz polusjene je iskočila naježena lijeva bradavica. Sliku je iznutra obasjavalo kao lice njegovano dupe jedne božice, pretačući se na mekim rubovima u tamne sjene između polutki i bedara.

— Evo, uništit ćemo negativ — rekao je fotograf i škarama prerezao celuloidnu sličicu. — Ima neke svetosti u toj raskošnoj kosi koja skriva identitet.

— Objesit ćemo je u dnevnu sobu — rekao je oduševljeni Fran. — Taj će me prizor grijati u najdubljoj starosti.

Uokvirena i obješena slika u dnevnoj sobi kao da je bila trajnim zalogom prijateljstva između Frana i Jakova. Uslijedila je cijela serija sjedeljki utroje, čak se i Anica nekako oslobodila, postala pričljivija. Jedino je Frana mučilo uporno Jakovljevo ostajanje u samačkim vodama. Čak je odbijao da dovede nekakvu neutralnu prijateljicu, da igraju karte u četvoro. Čovjek je bez žene samo napola ljudsko biće, mudrovao je Fran. — Jest, peder je, bogamu — zaključio je jednog petka Fran kad se penjao na brzi vlak za Z. — Što ćemo, valjda su i pederi ljudi — zaključio je i mirno zadrijemao u kupeu.

U ponedjeljak se vraćao s kitom cvijeća. Još jedan znak da sam postao mekušac, mislio je. Bilo je to prvo cvijeće koje je u životu kupio nekoj ženi. Ali je i ona prva žena koja mu je pružila mir i toplinu, častan život.

Iz vrta je sasvim slučajno, u prolazu, pogledao kroz prozor dnevne sobe. Unutra je Anica Plemenčić, rođena Toth, veselo i bestidno stenjala pod fotografom čija je stražnjica visoko odskakala. Uletio je kao bivol kroz zastakljena vrata i zgrabio pištoljčinu sa zida. Tresao se u nemoći da izgovori prvu riječ. Još je u ruci držao cvijeće. Oznojeni, zadihani i sluzavi sjedili su na kauču kao nevina dječica pred pokoljem. U Franu se miješahu oni isti osjećaji kao i onda kad mu je šištalo iz rupe na prsima a u ruci mu bilo još toplo otrgnuto ljudsko uho.

— Naguzi se, pederčino! — zaurlao je i fotograf je poslušno kleknuo na rub kreveta. Anica je, s nekim ubijenim izražajem na licu, tiho ječala. Fran odostrag, između Jakovljevih butina, prisloni hladnu cijev parabeluma na muškarčeže mošnjice. Ovaj se groteskno trgne.

— Sad ću ti raspizdit jaja da će ih biti po svim zidovima! — derao se Fran. — Govori otkad, ili okidam!

— Od prvog dana — izmuca fotograf kroz slinu.

— Od slikanja, je li?

— Prije, prije — stenjao je nesretnik sav u drhtavici.

— A pederastija? Tko je ovdje pederA?

— Nisam, nisam, časna riječ.

— A one druge babe na slikama? Da nisi i njih?

— Jesam, komšija, jesam. Jebem što stignem. Takav sam. Ne okidajte u jaja, ako boga znate! — Sad je već plakao kao dijete.

Fran malo pošuti. Čulo se kako fotograf šmrče. Iznenada svom snagom zafitilji revolverčinu kroz prozorsko staklo. Jakov klone čuvši neočekivani prasak stakla. Fran, kao da je pomahnitao, počne trgati sa zida mauzere i karabine i bacati ih kroz napol razbijeni prozor prema vrtu.ž

Zgrabi ga smijeh, odnekud iz dubine, nezadrživ i olujni. Smijeh koji bi lako mogao prijeći u grčevit i urlikući plač. Otetura takav do kuhinje, zamalo provali u nju i vrati s bocom vina.

— Ha, pijmo za sranje koje se zove život, za svetice i kurve, za starce suhih jaja, za pedere i jebače! Sjedaj ovamo i zaboravljaj što je bilo!

Žena tek sada brizne u glasan, oslobađajući plač. ●

Panika zbog SIDE

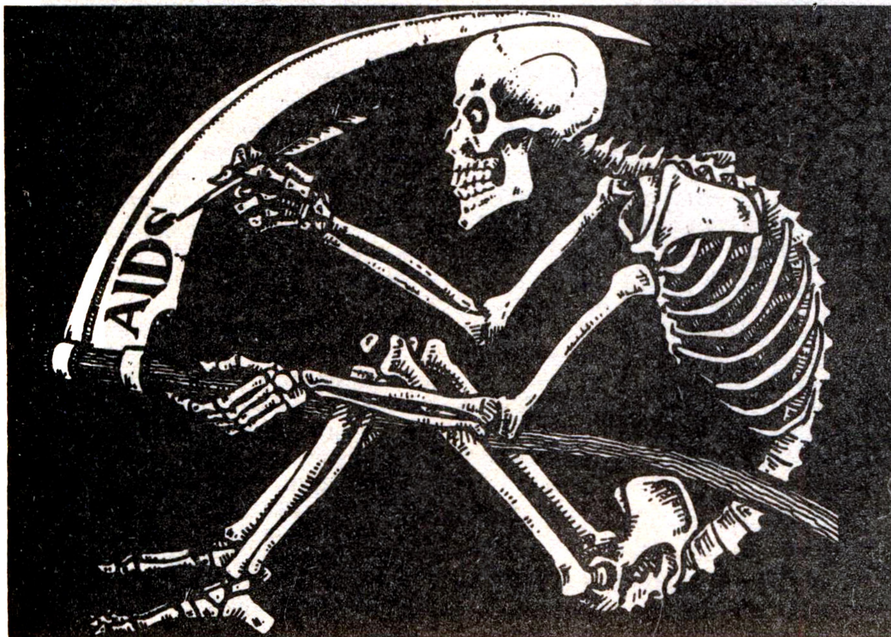
Primjera kolektivne histerije zbog straha od side ima mnogo u svijetu, ali valja očekivati da će čovječanstvo naći snage da se odupre opakoj zarazi.

U brazilskom gradu Araguari sumnjičave mušterije prestale su dolaziti u frizerski salon Evalda Marquesa kad je on počeo naglo mršaviti i žaliti se na učestale dijareje. Mještani su se čak presali služiti bazenom za plivanje u kojem se on prije kupao.

Kad je napustio grad i otišao na liječničke pretrage da se utvrdi je li obolio od side, mjesna mu je policija preporučila da se, bez obzira na nalaz, više ne vraća u Araguari. On se zaista ozbiljno razbolio i sad živi kod rođaka u Belo Horizontu.

Primjera kolektivne histerije zbog straha od side ima mnogo u svijetu. Evo jednog iz susjedne Italije. U Genovi je policija zatekla djevojku bolesna izgleda, koja je besciljno lutala parkom. Nisu je htjeli odvesti na ispitivanje u policijsku stanicu dok policajcima nisu nabavili zaštitne gumene rukavice. Na kraju se ispostavilo da nije riječ o sidi, već se cura drogirala.

Slična reagiranja nisu mimoišla ni Britaniju. U Scantaboutu, gradiću u pokrajini Hampshire, roditelji četrdeset šestoro učenika zabranili su djeci da odlaze u školu, jer su jednom devetogodišnjem učeniku hemofiličaru u krvi pronađena antitijela na virus side. Školske su vlasti bile uporne u zahtjevu da dječak i dalje prisustvuje nastavi, pa su gnjevni roditelji na kraju popustili i prihvatili odluku da njihova djeca polaze školu zajedno s oboljelim učenikom.

O panici koju je famozni, virusnom infekcijom stečeni sindrom gubitka imuniteta, za koji smo prvi put čuli kao kraticu AIDS, izazvao s druge strane Atlantika, mnogi nemaju pravu predodžbu. No reagiranja u Sjedinjenim Državama u posljednje se vrijeme sve više razlikuju. Još ima dosta histerije, izbjegavanja, proganjanja i diskriminacije oboljelih, ali i suosjećanja sa žrtvama opake bolesti za koju još nema djelotvorna i pouzdana lijeka, i zato raste želja da se pomogne oboljelim patnicima. Amerika je i dalje zaprepaštena, ali prihvaća spoznaju da se s opasnošću zvanom AIDS valja suočiti i što uspješnije joj se suprotstaviti. A težište panike preneseno je zajedno s uzročnikom, koji liječnici označavaju kao virus HTLV-III, u Evropi. To je ponukalo profesora Carla de Baca, tajnika Talijanske lige za borbu protiv virusnih bolesti, da optuži novinare koji »stvaraju neopravdanu uzbunu i šire paniku«. S druge strane oceana komentator »Timea« smatra da je upravo alarmantno raspoloženje potaklo vlade mnogih zemalja da se zajedničkom zdravstvenom akcijom suprotstave sidi.

Nikad prije zapadne zemlje nisu razmjenjivale medicinske informacije kao sad o AIDS-u. Takoder su se dogovorile o obaveznoj kontroli krvi za transfuzije, kako bi se i na taj način spriječilo širenje infekcije.

Iako se ova bolest iz Afrike proširila na sjevernu Zemljinu polutku, medicinski stručnjaci ističu da je panika u svijetu nerazmjerna broju zabilježenih oboljenja. Najviše je oboljelih u SAD, prema pisanju »Times«, oko četrnaest tisuća. Slijedi Brazil sa 483 oboljela, zatim Francuska (392), Haiti (377), Kanada (323), SR Njemačka (300) i Britanija (225).

Mnoge zemlje, uključujući i one s najviše stanovnika, kao Kina, Indija i SSSR, izjavile su da kod njih nema oboljelih od side. Ipak bilo bi iluzorno smatrati da opasnost od side zaobilazi te zemlje, jer svijet je danas toliko povezan, prije svega u prometu i međunarodnoj razmjeni, da je nemoguće posve spriječiti širenje ove zaraze.

Amerikanci imaju u suprotstavljanju sidi zasad najviše iskustva, iako valja reći da im neke okolnosti, kao intenzivan promet i liberalan odnos prema homoseksualnosti, nipošto ne idu naruku. Kad su se već ponadali da je širenje AIDS-a zaustavljeno, bolest je nanovo buknula na novim mjestima i broj se žrtava povećao. Zasad se zna da je u SAD od ove bolesti umrlo 7157 osoba.

Usprkos pozitivnim efektima izazvanim strahom od side, panika globalnih razmjera mogla bi imati teških posljedica. Zato i Svjetska zdravstvena organizacija (WHO) nastoji smiriti duhove. Jesenas je WHO organizirala dvodnevni znanstveni skup u Ženevi.

Tom se prilikom jedan od uglednih svjetskih liječnika suprotstavio »nastojanju da se AIDS uspoređuje s velikim pošastima iz srednjeg vijeka«. Na tom je skupu prevladalo optimističko mišljenje kako ima dobrih izgleda da se zajedničkim medicinskim programima uspori širenje bolesti. Istaknuto je da u međunarodnim razmjerima valja obratiti pažnju na homoseksualce kao na izrazito najugroženiju grupu (npr. 73% oboljelih u SAD).

I gdje su izgledi da se zarazi naposljetku stane na kraj? Prije svega u tomu da nije zabilježen nijedan slučaj širenja AIDS-a običnim dodirom. Znači, akciju valja prije svega usmjeriti na najugroženiju grupu, a to su homoseksualci. Stručnjaci smatraju da među njima treba razviti svijest o opasnosti učestalih veza i odnosa s nepoznatim osobama. Odmah su iza njih narkomani, koji se inficiraju nesteriliziranim injekcijama, zatim prostitutke, koje bi valjalo više nadzirati i zdravstveno ih prosvjećivati, te na kraju nesretni hemofiličari, o kojima je već bilo riječi, kao i ostali kojima su potrebne transfuzije. Oni se mogu najlakše zaštititi sistematskim i obaveznim testiranjem krvi za transfuziju.

Medicinska znanost u svijetu svojski se upregla da bi se suprotstavila AIDS-u. Američki stručni časopisi »Science« izvještava o novim otkrićima djelovanja virusa HTLV-III. Utvrđeno je da u nekim slučejevima virus djeluje izravno na leđnu moždinu i mozak izazivajući disfunkcije motorike, pa čak i ludilo.

Dr Fakhry Assaad iz Odjela za zarazne bolesti Svjetske zdravstvene organizacije istraživao je kako je ova bolest došla u Evropu i Aziju. Evo ukratko njegova rezultata: Virus HTLV-III je s oboljelih zelenih majmuna u središnjoj Africi prešao na ljude. Prvo se raširio od Gabona preko Zaira u Tanzaniji.

Odatle je u Evropu stigao iz dva smjera. Na stari kontinent izravno su ga iz Afrike prenijeli homoseksualci raznih nacionalnosti, ali je virus stigao i iz Sjedinjenih Država. Prema istraživanjima dra Assaada i pisanju uglednog »Timea«, za to su »zaslužni« homoseksualci u američkoj vojsci stacioniranoj u SR Njemačkoj. Ovo posljednje potvrđuju i vlasnici frankfurtskih disko-klubova i barova u kojima se skupljaju homoseksualci. »Vrlo malo ovdašnjih homoseksualaca ne druži se s američkim«, izjavljuje jedan od vlasnika tih lokala. Potvrđuju to i neki razgovori vođeni na televiziji s osobama oboljelima od side. Reagiralo je i američko ministarstvo obrane i naredilo da se 2,1 milijun američkih muškaraca i žena u vojnim uniformama podvrgne testu na virus AIDS-a.

Tako je, dakle, virus stigao u Evropu iz dva pravca. Slijedeća etapa bila je Srenji istok, a zatim dalekoistočne zemlje.

»Usprkos nastojanjima Svjetske zdravstvene organizacije, akcija među homoseksualcima još nema dovoljno odjeka«, tvrdi dr Assaad, »jer bi mnogi od njih kad dolaze u strani evropski ili azijski grad, trebali više znati o opasnostima koje prijete ako se upuštaju u sumnjive veze s nepoznatim osobama. Rizik s nepoznatim partnerom ne smije se potcijeniti«, ističe dr Fakhry Assaad.

Sve više prevladava spoznaja da se ne smije zanemariti ni opasnost problematičnih heteroseksualnih veza. Američki časopis »Journal« izvještava da je, od četrdeset jedne osobe inficirane AIDS-om koje se liječe u vojnomedicinskom centru »Walter REED«, njih petnaest zaraženo u seksualnom odnosu s osobama suprotnog spola.

Borbu protiv side znatno otežava duga inkubacija, koja može trajati od šest mjeseci pa do pet i više godina. Zaraženi tako može još dugo prenositi infekciju, a da toga uopće nije svjestan dok se ne razboli. Zato su mnogi statistički podaci kojima se službeno barata u javnosti prilično nepouzdani. Evo nekoliko primjera. Iako talijanska vlada službeno potvrđuje 85 slučajeva oboljelih, u zdravstvenim se krugovima pretpostavlja da ih u Italiji ima na tisuće. Procjene za Kanadu još su drastičnije. Službeno su registrirana 323 slučaja, no stručnjaci pretpostavljaju da ih je između 25 i 100 tisuća. Liječnici instituta »Robert Koch« smatraju da u SR Njemačkoj sto tisuća ljudi nosi virus HTLV-III. Možda će najdrastičnije te brojke jednog dana eksplodirati u Japanu. Registrirano je deset slučajeva, ali u zemlji za koju se procjenjuje da ima tristo tisuća homoseksualaca vlada se pribojava alarmantnog porasta broja evidentiranih oboljenja od side.

I tako, da se vratimo početku, dok tempirana bomba side otkucava, pripadnici rizičnih grupa, bez obzira na to jesu li oboljeli ili nisu, izloženi su diskriminaciji. U jednom bavarskom gradiću mještani su spriječili ovisnike o drogi iz obližnjeg lječilišta da dolaze na bazen za plivanje. U Australiji su učestala zapitkivanja poslodavaca mogu li otkazati posao homoseksualcima, pa se ovi obraćaju sindikatima i Udruženju za borbu protiv diskriminacije da ih zaštiti od takvih postupaka. A mnoga sramna odbijanja liječenja osoba u kojih je bio test na antitijela virusa side pozitivan, bolje da se i ne spominju, jer ne služe na čast čovječanstvu.

Pojedine zemlje iz raznih pobuda odbijaju da Međunarodnoj zdravstvenoj organizaciji dadu podatke o oboljelima. Među njima su deset centralnoafričkih zemalja, Indija i Sovjetski Savez. U sovjetskom je listu »Trud« ministar zdravlja Pjotr Burgasov izjavio da je ovo oboljenje »povezano sa seksualnom izopačenošću koja se dopušta u nekim zemljama Zapada, ali je neprirodna za naše društvo«. Istodobno pojedini liječnici iz Sov-

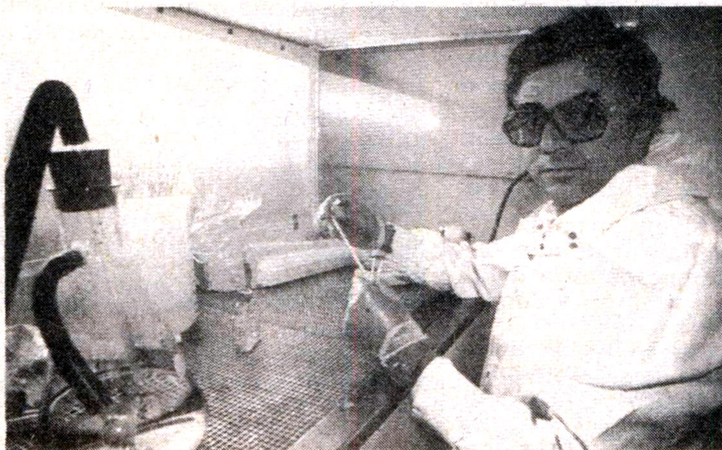
Manje od sedam slučajeva: Bahamsko otočje, Barbados, Čile, Kina, Kolumbija, Kostarika, Finska, Grenada, Gvatemala, Honduras, Hong Kong, Jamajka, Luksemburg, Martinique, Panama, St. Lucia, St. Vincent, Surinam, Tajland. Neke zemlje članice ne izvještavaju
*** Najnoviji podaci koje su potvrdile pojedine vlade**

jetskog Saveza izjavljuju da su čuli za slučajeve side u njihovoj zemlji.

Neke se zemlje žele zaštititi oštrim restrikcijama u putničkom prometu. Tajlandska vlada brani ulazak u zemlju strancima koji imaju pozitivni test na antitijela virusa side, dok Bangladeš razmatra mogućnost da za ulazak u zemlju traži zdravstvenu potvrdu o negativnom testu. Gotovo sve zapadne zemlje uvele su temeljita ispitivanja krvi za transfuziju, a sve rizične skupine isključene su iz redova dobrovoljnih davalaca krvi. Pojedine zemlje u razvoju htjele bi to također provesti, ali nemaju dovoljno novca za ispitivanje krvi.

Stanje je također nepovoljno i u Indiji, koja poslije Kine ima najviše stanovnika i relativno mnogo bolesnih, i gdje zbog troškova akcije protiv side dolaze u pitanje ostali programi zdravstvene zaštite.

Tajnik indijske zdravstvene organizacije dr Gilada izjavljuje da »Azijci nemaju nikakva imuniteta na AIDS. Zato smo zabrinuti da se bolest, pošto se registrira prvi slučaj, ne rasplamsa poput šumskog požara«. On smatra da zemljama u razvoju koje nemaju dovoljno novca za borbu protiv side preostaje prije svega intenzivno zdravstveno prosvjećivanje i preventiva, kako bi se širenje bolesti spriječilo dok se ne pronađe djelotvoran lijek. Očito je da se podijeljenost suvremenog svijeta, kao i razlike u razvoju između Sjevera i Juga, odražava i unutar Svjetske zdravstvene organizacije i u ostvarivanju njena programa za borbu protiv side. Ali valja očekivati da će čovječanstvo, suočeno s prijetnjom ove opake zaraze, ipak naći snage da se odupre zajedničkoj opasnosti. ●

U Pasteurovu institutu u Parizu uporno se traga za lijekom protiv side

Razgovor s oboljelima od side pred kamerama zapadnonjemačke televizije

panika zbog side

Nova vjernost

Je li apsolutna vjernost jedino čudotvorno sredstvo protiv side? Je li brak postao posljednje uporište protiv prokletstva straha?

Čini se da je tako. Sida prisiljava ljude na to da potpuno promijene svoje seksualno ponašanje. Mnogi su u Njemačkoj skloni da izaberu monogamiju kao daljnji način svog življenja.

Ali može li se vjernost izdržati cijeli život? Zar ne postaje na neki način izolirani zatvor?

Profesor dr Erwin J. Haeberle, znanstvenik s područja seksologije iz San Francisca smatra:

— Bračni par kao najmanja borbena jedinka protiv sveg ostalog neprijateljskog svijeta, mislim da to nije dobro. Upravo sad u vrijeme side ja se zalažem za slobodno odlučivanje, izbor temeljen na razumu, otvorenosti i kreativnosti. Zatvorenost samo pogoršava stanje. Ljudi bježe iz izoliranosti u nesigurne avanture. Svoju seksualnost moramo doživjeti s razumskom odgovornošću i iživjeti je. To je jedini put i način, a ne put u samostan apsolutne vjernosti.

Može li se to provesti?

Prof. Haeberle objašnjava:

— Moramo dati više slobode svojoj fantaziji, pronalaziti nove igre, poboljšavati tehnike, iskušavati stimulacije. To znači, koliko god to nekima zvučalo šokantno, prakticirati masturbaciju, video i kondome. Jer najmanje slobode ima na groblju.

U San Franciscu već široki krugovi žive pod znakom side. Iskušavaju novo ponašanje. Uvelike je porastao broj privatno otganiziranih tečajeva koji bračnim parovima pokazuju nove putove u čulnost. Oko 13.000 ljudi sudjelovalo je na tim tečajevima, na kojima im je predočen novi pozitivan pogled na život, a ondje nauče erotske tehnike masaže.

Među sudionicima tečajeva, uglavnom su to bračni parovi između 30 i 50 godina, razvijaju se prijateljstva, koja često i izvan »razredne nastave« dovode do čestih erotskih susreta. Nazivaju to »loving network« ili mrežom ljubavi.

Čini se da je iživljavanje seksualnih mogućnosti u grupi koja slovi kao pouzdana postalo novi trend. U San Franciscu se ta pojava naziva »polifidelity« — vjernost nekolicini partnera. Postoji čak jedna komuna koja to programatski prakticira.

Prof. Haeberle:

— Današnji ljudi promatraju brak sve fleksibilnije. To će tako ostati i u znaku side. Samo, mora se znati što se smije raditi, a što se ne smije dirati. Bračna vjernost i seksualna isključivost nisu uvijek isto. Izvanbračni odnos (susret) ne mora uvijek značiti nevjeru. Brak je emocionalni i socijalni savez, ali ne smije postati zatvorom.

Mnoge »normalne« supruge traže danas seksualni kontakt s vlastitim spolom. Muškarci također, sve češće žele homoseksualna iskustva.

— Iza toga se ne krije — smatra prof. Haeberle — nikakvo zaziranje od suprotnog spola, nego težnja slobodnijem iživljavanju seksualnog potencijala, osobnom obogaćivanju, proširivanju prostora za igru.

Muškarci i žene danas mnogo slobodnije i podrobnije govore o vlastitoj seksualnosti nego prije.

— Ljudi danas govore o pravima, kojih prije nisu bili ni svjesni. Žene su nijemo trpjele, muškarci se opijali kad su imali seksualnih tegoba. Sada sve češće posjećuju seksualnog terapeuta.

To je novi trend, i u SR Njemačkoj, i u SAD: sa svojim problemom ide se k stručnjaku, jednako kao što se kad se uoči simptom bolesti posjećuje liječnik. Seksualni problem nije pitanje sudbine, on se liječi.

Ovdje kao i »prijeko« ima visokokonjunkturnih grupa — od onih u kojima se tumače snovi radi rješavanja problema, do tečajeva za masturbaciju. Ali ni pojedinca koji ne spada ni u jednu od tih grupa, ne ostavlja se sam. U »surogatnoj« terapiji takvom se »klijentu« problemom erekcije (ne pacijentu) pronalazi partnerica koja je voljna da se bavi njime. To je obično medicinska sestra koja je voljna ići s njim »u klinč« i njegovo ponašanje u takvoj situaciji poslije točno opisati terapeutu. Dame koje su spremne na takvu pomoć, dobivaju po satu 50 do 100 dolara, no to nisu prostitutke. Novi trend na području seksualnosti.

Televizija, prije svega video, dobiva sve veće značenje za seksualno ponašanje ljudi.

— Svaki orgazam ispred ekrana nije zaraza koja nestaje — veli profesor Haeberle.

U Americi postoje specijalni video-spotovi, za odrasle video-porno je postao »osnovno sredstvo«. Hoće li ljudska čulnost dovesti do hladne komercijalnosti?

— Ne vjerujem — kaže profesor Haeberle — u veliko seksualno otuđenje pri velikoj ponudi robe. Čak suprotno, vidim u tome spas. Ne možemo uvijek potiskivati realnost. Uvijek se nanovo moramo pitati — što je još moguće? Što je još sigurno? Televizija, video, to su sugurni načini za uzbuđivanje i opuštanje. I dalje smatram ljudskijim promatrati seks na pokretnim slikama nego u beživotnim porno-knjižicama. Tu čak postoji i poučan učinak — uzbuđivanje radi upoznavanja osobnih mogućnosti.

U svakom slučaju, ono što se može vidjeti na videu, kad je riječ o sidi, za one je koji bi htjeli oponašati zacijelo dovoljno upozorenje. .

Prof. Haeberle:

— Tu bi zapravo uvijek morao stajati podnaslov »Ne tako! Materijal samo za fantaziju!«

Bit će novih videa. Video-porno-glumci iz Kalifornije, koji isključivo rade za njemačko tržište, već zahtijevaju: »Pred kamerama ćemo raditi samo s prezervativima.« Pouka — pronaći »siguran seks«. Razna seksualna pomagala Beate Uhse, za zaštitu ili igru, i te kako će sada tražiti.

Obogaćivanje kabelske televizije sve brojnijim programima, također će utjecati na seksualno ponašanje. Profesor Haeberle:

— Poznajem čovjeka u Los Angelesu koji svaki sat bira desetke programa, ali više ne gleda bilo

Seks bez opterećenja — je li to danas uopće moguće? Prof. dr Erwin J. Haeberle sa Sveučilišta u San Francisku objašnjava koliki ljudi moraju promijeniti svoje seksualno ponašanje, kako se sida odražava na odgoj djece i kako se religiozni ljudi snalaze između zapovijedi božjih i svojih ljubavnih potreba

Seks se predaje i na sveučilištu. Institut profesora Haeberlea ima senzacionalnu biblioteku i materijale za razgledavanje. Filmovi i video-vrpce sadrže sve što treba naučiti o seksualnosti.

što, postao je izbirljiv. Upravo prebogata ponuda učinila ga je kritičnim.

— I masturbacija je i te kako važna — nastavlja prof. Haeberle. — Mnoge žene mnogo lakše doživljavaju orgazam ako ih nadražuje muškarac, nego pri pravom kontaktu. Posljedice su dalekosežne. Neke su vrijednosti dobile novo, drukčije mjesto. Ta toliko prezirana i prešućivana masturbacija mora u odgoju dobiti mjesto koje joj pripada. Ne smije se promatrati kao nezreli način ponašanja. Štoviše, mora se objašnjavati kao normalna, razumna pojava.

Poznati seksolog dodaje:

— Svjestan sam protiv koliko se prepreka moramo boriti, pogotovu ovdje u Njemačkoj. Prije svega crkva je osuđuje, a to je duboko ukorijenjeno u ljudima. Roditelji moraju svojoj djeci zanti objasniti da to nije nikakva faza, koja će proći, koju će prerasti, nego da je to sastavni dio partnerstva.

Zar nam je potreban novi moral da se suočimo sa svim tim? Što će na to reći crkva, posebno katolička?

Prof. Haeberle, i sam odgojen u katoličkom duhu smatra:

— Crkve šute, mislim da su bespomoćne i zbunjene. Njihovi propisi seksualnosti davno su proklamirani, prije side. Mnoge žene u Evropi i Americi, iako su katolkinje, uzimaju pilule i ne misle da je to grijeh.

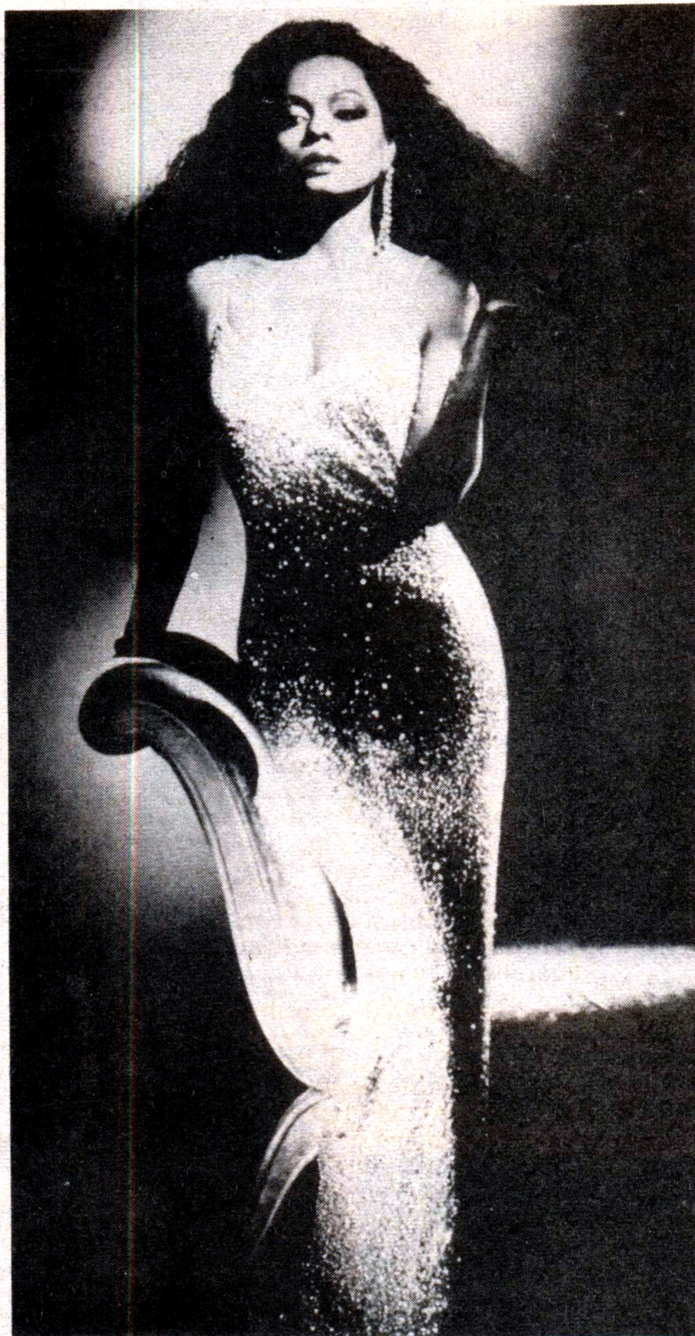
Ljudi i dalje podržavaju ostale crkvene običaje — vjenčanja, krštenja, sprovode, i dr., ali o svojoj seksualnosti sami odlučuju. Nekad su u Njemačkoj zbog takvih konflikata ljudi istupili iz crkve, a danas je jednostavno ignoriraju na tom području.

Valja zaključiti: sida je više od bolesti, promijenit će nas, a time i svijet. Ali ljudi su u svako doba, čak i u najtežim okolnostima, pronalazili put do osobne sreće, koju svakako, čini i seksualnost. ●

Priredili:

Pavle Lugarić i

Marija Šojat

Nova Crna Venera

Njena revolucija počela je prije otprilike godinu dana. Crna Venera ne prestaje iznenađivati svoje obožavatelje, ali i one koji to nikada nisu bili. Odlučna u namjeri da osvoji svijet Diana Ross je došla u Pariz. Tu je osnovala svoj glavni štab i ponudila izazov.

Prije svega, to je evropska turneja, a zatim i film posvećen jednoj drugoj Crnoj Veneri, onoj koja je prva nametnula boju svoje kože: Josephini Baker.

Srećemo tu prekrasnu ženu od četrdeset godina čija kosa izgleda poput oblaka u olujnom danu, odjevenu u haljinu glasovitog talijanskog modnog kreatora, koja je obavija poput paučine ističući vitko a ipak oblo tijelo. Isprva nije

željela razgovarati, pokušavajući riješiti odnose s novinarima na američki način, kratkim susretima na kojima se ništa važno ne kaže. Na kraju je popustila i evo tog razgovora.

— Koji su vas razlozi naveli da dođete u Evropu?

— Želite li priču za javnost ili stvarne razloge?

— I jedno i drugo.

— Počnimo od službenih razloga. Dajem seriju koncerata po evropskim gradovima i koristim se tim boravkom da proučim projekt za film o životu i karijeri velike Josephine Baker.

— A koji su vas pravi razlozi naveli da prijeđete Atlantik?

— To je duga i složena priča. U nekoliko riječi mogla bi se svesti na to da tražim sebe. Sve je počelo u Detroitu prije mnogo godina. Tamo sam se rodila i odrasla. U siromašnoj obitelji bez mnogo nade. Ali u Detroitu je rođena i crna muzika, prva diskografska kuća za obojene: Motown and Detroit Sound. Već kao dijete imala sam jak glas. To su mi govorili u školi, gdje sam često nastupala na priredbama. Tako sam počela sanjati da će mi glas omogućiti da izađem iz geta.

— Tako je i bilo?

— Da, ali ne kao u snovima. Nije bilo ni tako lako, ni tako brzo. S osamnaest godina osnovala sam svoj sastav »Diana Ross and Supremes« i deset godina bile smo na vrhu: Florence Ballard (koja se ubila nakon raspada sastava), Mary Wilson i ja. Išle smo od uspjeha do uspjeha. Trebala sam biti zadovoljna, ali kako se slava povećavala, bivala sam sve nemirnija. Čak su i odnosi s mojim mužem Robertom Silbersteinom, ocem moje djece, postajali sve gori. Tada sam odlučila da sama vodim svoj život.

— I profesionalno i privatno?

— Da. Nisam više željela nikome polagati računa. Takav život bio je prepreka mojoj kreativnosti. Učinila sam divovske korake usprkos tomu što nisam imala ni poznanstava, ni novca, pa ni pravu boju kože. Samo glas. I tada kad mi je muzika donosila novac, slavu i nezavisnost, trebala sam ostati zatvorenicom kao kad sam bila nepoznata i siromašna.

— Tada ste sve napustili i počeli iz početka?

— Svakih desetak godina razmislim o svom životu i okušam se na novim područjima. Prije deset godina napustila sam »Supremese«, rekla sam zbogom svom mužu, potpisala sam ugovor kao solist i kupila kuću na Beverly Hillsu, gdje sam počela nov život sa svoje tri kćeri, koje su najveća radost mog života. Prestala sam gledati na stvari očima svog muža ili producenta i počela sam raditi s drugim muzičarima. To me iskustvo obogatilo. Ali i to što sam otvorila srce drugima i što sam ponudila pomoć, komu je bila potrebna, pridonijelo je da se osjetim živom i potpunom. Čak sam tada snimila i najbolje ploče.

— Mnogo se govorilo o vašim sentimentalnim vezama. Na primjer o Michaelu Jacksonu. Je li između vas zaista postojala ljubavna veza?

— Ovih godina bilo je mnogo muškaraca u mom životu. Neki su imali velik utjecaj i na moju karijeru iako nisu imali veze sa svijetom muzike. Ali njihova ljubav dala mi je toliko radosti da se to moralo odraziti i na moju muziku. Svi uvijek spominju samo Michaela Jacksona i Genea Simmonsa (član sastava »KISS«, koji se na sceni pojavljuje nevjerojatno našminkan), zato jer pripadaju svijetu spektakla kao i ja. Želite nešto čuti o Michaelu? On je producent moje nove ploče i vrlo je krhka i zatvorena osoba, koja se osjeća dobro samo kad je okružen poznatim licima kojima može vjerovati. Ja sam jedno od njih. Vrlo smo bliski, ali on nije muškarac za mene niti sam ja žena za njega. Ja suviše tražim, i to bi ga uplašilo. Nadam se ipak da će naša muzička suradnja i prijateljstvo uvijek trajati.

— Vratimo se vašem dolasku u Evropu.

— Prije svega želim reći da me lik Josephine Baker oduvijek jako privlačio. Ona je bila žena koja se usprkos boji kože uspjela nametnuti u svijetu bijelih i biti nezavisna u težim vremenima. Za mene je uvijek bila mit i čim su mi to mogućnosti dopustile, kupila sam prava na njenu biografiju. Želim snimiti film o njoj. Mjuzikl.

— Imate svoju diskografsku kuću sa sjedištem u Rockefellerovom centru u New Yorku i vlastiti producentski centar.

— Da, ali u ovom projektu oslonila sam se na veliku japansku elektronsku tvrtku, koja ga financira. Najteže je napisati scenarij. Biografija Josephine Baker ima mnogo, ali nema nijednog kazališnog ili filmskog djela koje bi mi bilo putokaz. Zato sam odlučila uzeti stan u Parizu, gdje ću poslije turneje sama početi pisati scenarij za film, koji će imati dvije verzije: filmsku i televizijsku.

— I sve ćete raditi sami?

— Oh, ne! Povezala sam se sa svima koji su poznavali Josephinu, dovela sam svoje suradnike, i drugi će još stići, jer želim da taj mit bude viđen na najbolji mogući način. Želim da moja »Baker« bude ne samo mit već i živa žena.

— To je složen i vrlo ambiciozan projekt, koji zahtijeva mnogo napora.

— Slažem se, ali kako sam već rekla, ja volim izazove. Možda zato jer sam ih dosad uvijek pobjeđivala. A volim i prijeći granice koje su mi nametnute. Učinila sam to mnogo puta i ne namjeravam odustati ni sad kad imam mogućnosti da idem do kraja.

— Neće li vam štetiti tako duga odsutnost iz Sjedinjenih Država?

— Zaslužila sam odmor, ne? Dapače, vjerujem da su nova iskustva neophodna osobi koja se tako dugo zadržala u jednoj slici. Evropska je publika fantastična. To nisu goleme mase kao u Americi, ali ona baš zato uspijeva dati umjetniku izvanrednu toplinu. Kad pjevam, čini mi se kao da razgovaram s publikom i čujem riječi odobravanja koje mi upućuju. Mislim da bi svaki američki umjetnik morao uključiti u svoj program evropske trgove, jer nitko nije tako pozvan i »suvremeno prisutan« kao evropski gledalac.

— A vaše kćeri?

— Već su velike i mogu bez mene, ali posjećivat će me. Upravo su mi one predložile da iznajmim stan u Parizu, tako da mogu dolaziti na duže vrijeme i živjeti poput pravih Parižanki. Odatle će također moći odlaziti i u druge evropske zemlje i uživati u starim gradovima i muzejima, i tko stjecati iskustvo. Mi Amerikanci smo naivni i »neznalice«, i nas sve to uzbuđuje, dok vi Evropljani ne znate što da radite s tolikom prošlošću.

— Diana Ross se, dakle, obnavlja i posredstvom Josephine Baker ponovo nalazi i spomenike Evrope?

— Upravo tako. Znate li da mi se neki problemi moje zemlje, recimo ponašanje prema Crncima — iako danas više nije tako bolno biti crnac kao nekad — viđeni odavde, čine manjim i drugačijim nego kad ih proživljavam kod kuće? Ovdje se osjećam tako dobro da razmišljam o tomu da kupim kuću u Parizu ili Rimu te da živim malo ovdje, malo u Americi. Vidjet ću kako će se sve odvijati. Ako uspijem nagovoriti svoje prijatelje Michaela Jacksona, Quincyja Jonesa, Lionela Richija i druge da me katkad posjete, Evropa će postati moja druga domovina. ●

Julio Iglesias je ušao u Guinessovu knjigu rekorda jer je prodao više ploča od ikojeg drugog pjevača: 350 zlatnih i 100 platinastih. Nazvali su ga španjolskim Frankom Sinatrom, a pjeva na španjolskom, portugalskom, talijanskom, francuskom, njemačkom, japanskom i engleskom. Netko je izračunao da se svakih deset sekunda negdje u svijetu vrti njegova ploča.

Godinama najpopularniji pjevač u mnogim zemljama, 1983. odlučio je — iako njegov engleski nije tako dobar kao njegov izgled — da osvoji Ameriku, gdje nije tako nepoznat. Da bi u tome uspio, osim ostaloga izdao je šest albuma, pjevao u duetu s Dianom Ross i Willejem Nelsonom, prodao osam koncerata u Radio City Music Hallu, pet puta je pjevao u Bijeloj kući i sastajao se s poznatim ljepoticama poput Priscille Prisley. Prodao je više ploča od Elvisa i »Beatlesa«, »Rolling Stonesa« i Kennyja Rogersa.

Odlično, ali tko je zapravo taj Julio Inglesias?

— Borac — odgovara sam. — Gledao sam smrti u lice i preživio. Bacite me usred oceana i ja ću nekako doplivati do obale. Neću potonuti. Ja sam čovjek koji će sve preživjeti.

Julio Iglesias je rođen 23. rujna 1943. u dobrostojećoj obitelji uglednog kirurga. Zahvaljujući tomu on i njegov brat imali su lijep život. Više od svega zanimao ga je sport. U 16. godini igrao je u omladinskoj momčadi »Real Madrida«. Ali u toj dobi otkrio je i djevojke i budući seks-simbol, kojeg će kasnije nazvati modernim Valentinom, doživio je prvo ljubavno iskustvo.

Ljubavnik s juga

— Bili smo istih godina i bila je lijepa. Oboje smo bili neiskusni, ali s malo mašte sve je dobro završilo. Ja sam vrlo maštovit čovjek — kaže Julio Iglesias osmijehujući se. Dok razgovaramo u njegovoj kući (jednoj od mnogih) na Bahamima, sjedi miran i opušten. Slažem se da je maštovit, s obzirom na njegov poznati nezajažljivi apetit za ženama. Kažu da je je prije pet godina u njegovu adresaru bilo oko 700 imena, s napomenama poput ove: »Djevojka je iz Kalifornije. Sreo je na aerodromu. Miami. Plave oči.« Prije dvije godine navodno je rekao prijatelju da je spavao s oko tri tisuće žena. Meni danas kaže:

— Neprestano bih vodio ljubav.

Tom privilegiranom Španjolcu život je tekao kao u priči. Rastao je, igrao nogomet i spavao sa ženama. Počelo je studirati pravo i roditelji su se nadali da će u diplomaciju. Tada se u sekundi sve promijenilo. Neki je kamionist izgubio vlast nad upravljačem i gurnuo njegov auto sa ceste.

— Bio sam gotov — kaže Julio, sjećajući se nesreće koja ga je zamalo stajala života i nakon koje je više od godine ostao paraliziran od pojasa na niže. Nakon operacije koja je trajala 14 sati bio je siguran da neće preživjeti. — Mislio sam da ću umrijeti i da mi moji to ne žele reći. Imao sam dvadeset godina i nikakve nade u budućnost. Tada je moj otac uzeo jednogodišnji dopust i potpuno mi se posvetio. U našoj je kući uredio bolničku sobu, sa svim spravama potrebnim za fizikalnu terapiju.

Otac mu je kupio i invalidska kolica, ali ih je Julio odbio:

— Znao sam: ako sjednem u kolica nikad neću izaći iz njih.

Odvažnost i upornost pomogli su mu da se izvuče i prohoda. Radio je svaki dan satima, a katkad i duboko i noć. Za sve to vrijeme nikad mu nitko nije rekao da će ozdraviti, ali ipak je ustrajao.

Nesreća nije ostavila nikakvih fizičkih posljedica, ali Julio sada, poput mnogih koji su pogledali smrti u oči, s velikom pažnjom čuva svoje zdravlje. Svaki dan spava osam sati i ujutro dva sata gimnasticira uz muziku s radija. Zapravo, taj čovjek koji pije sokove i naporno radi nema ništa zajedničkog s plejbojem kojeg sam očekivala.

Njegov je rad važniji od svega i kadar je bez odmora provesti i do 12 sati u dvorani za snimanje ploča. Njegova kuća odraz je njegovih radnih načela. Nema nikakva znaka da tu živi superzvijezda. Nijedne fotografije, nagrade ili časopisa u kojem je na naslovnoj strani.

— Ništa od toga ne čuvam. Ne zanima me ono što se dogodilo, već ono što će se dogoditi.

Njegov život na Bahamima, gdje namjerava provoditi devet mjeseci godišnje, uglavnom je posvećen radu.

Grabeći cigaretu — neprestano puši — govori da mu je prvu gitaru poklonio njegov fizioterapeut, da bi lakše provodio vrijeme. Slušao je radio i pokušavao pratiti pjevače. Gledajući na televiziji neki festival zabavne muzike, rekao je majci da će jednog dana i on tamo pjevati. Kad je napokon ustao i vratio se u školu, prijatelji su oduševljeno prihvatili njegovo pjevanje, i to ga je ohrabrilo da nastavi. Počeo je vikendom pjevati u jednom baru. Ubrzo je pobijedio na nekom festivalu.

— Kad sam čuo prvi pljesak, znao sam sa sam zauvijek zarobljen. Više mi ništa drugo nije bilo važno.

S novcem koji je zaradio pošao je u Pariz, k djevojci u koju je bio zaljubljen.

— Ludo sam je volio. Znate, prva ljubav uvijek oduzima dah. Poslije dolazi ljubav u kojoj dišete zajedno, a nakon nje ljubav kad dišete odvojeno, a ipak ste jedno. Upoznao sam sve tri vrste ljubavi.

Nakon rastanka s Guendolinom napisao je pjesmu s istim naslovom i snimio ploču. To je bio hit godine u Evropi. Tada je na nekoj zabavi sreo ženu s kojom je doživio drugu vrstu ljubavi, onu kad »dvoje dišu zajedno«. Julio se oženio Isobel Preisler, prekrasnom Filipinkom, u siječnju 1970.

— Moja žena i ja vrlo smo različite ličnosti. Ona sve drži u sebi i nije temperamentna kao ja.

Obitelj — kći Chavela i sinovi Julio Josè i Enrique nije smanjila njegove ambicije. Pošto je osvojio Evropu, pošao je u Južnu Ameriku, sjevernu Ameriku, istočnu Evropu na Srednji istok i u Japan. Kako je rasla popularnost, rasli su i problemi u braku.

— Došao je trenutak kad više nismo mogli biti zajedno —objašnjava Julio. — Razvili smo se u različitim pravcima. A ja sam i malo sebičan. Meni ljubav nije najvažnija u životu. Ali ostali smo prijatelji.

Rastali su se 1979. Poraz na privatnom polju kao da je trebao nadoknaditi sve veći profesionalni uspjeh. Tada je doživio novu tragediju.

— Nikoga toliko ne volim kao svoga oca, a i on mene voli najviše. Uvijek putuje sa mnom i nikad mu nije dovoljno mojih koncerata. Majka katkad ostane kod kuće, ali otac nikada. I onda su ga oteli. Pred klinikom su ga dočekali dva tipa, koji su se predstavili kao članovi televizijske ekipe iz SR jemačke, ali zapravo bili pripadnici baskijske terorističke organizacije — priča Julio. — Kako moj otac nije političar, motivi su bili isključivo materijalni. Tražili su oko dva milijuna dolara.

Julio je odmah ponudio novac.

— To su bili strašni dani. Držali su ga u maloj tamnoj prostoriji i neprestano mu prijetili smrću. Policija ih je na vrijeme uspjela otkriti i uhapsiti, ali moj otac nikad više neće biti ista osoba. Ipak, danas uvijek ide u pratnji dvojice naoružanih muškaraca.

Julijeva djeca također imaju tjelohranitelja, a i on sam vrlo je oprezan. Mijenja planove i nikamo ne odlazi u dogovoremo vrijeme. Nikad ne izlazi i ulazi na ista vrata, rezervira sobu u jednom hotelu, a odsjeda u drugom. Neprestano je opsjednut strahom da ne otmu njega ili nekog člana njegove obitelji.

No ima i drugih briga. Nedavno, uoči koncerta u SR Njemačkoj, izdao ga je glas. Ništa nije pomoglo i na kraju je izašao pred publiku.

— Dame i gospodo, oprostite mi. To mi se nikad nije dogodilo. Uprava će vam vraiti novac.

Srećom, to je bila samo prolazna epizoda, ali Julio je shvatio opmenu i manje se umara. Čovjek poput njega, koji sve brižljivo prirema, i svoj dolazak u Ameriku dobro je isplanirao.

— Nisam došao u Ameriku da ljudima donesem nešto novo. Amerikanci već sve imaju. Ali svakom je umjetniku Amerika kao vrh planine koji treba doseći. Naporno sam radio i pripremao se. Slušao sam i gledao sve što se radi u Americi. Znao sam da su mnogi umjetnici prije mene imali problema, ali ja sam borac. Znao sam da to ne može biti teže negoli je bilo prohodati nakon nesreće. Malopomalo shvatio sam da je Amerika mješavina svih kojima sam već pjevao: Iraca, Talijana, Židova, Francuza. I bilo je lakše.

Dodaje skromno:

— Ja ne pjevam bolje od drugih, niti bolje izgledam. Ja samo više radim.

Usprkos ozbiljnosti kojom prilazi svom poslu, nije izgubio smisao za humor. Nedavno, dok je pjevao u Atlantic Cityju,dogodila mu se nesvakidašnja nezgoda. Za stolom je sjedila Raquel Welch, s mužem i modnim kreatorom Oscarom de la Rentom. Pjevajući, kleknuo je pred Raquel i pri tom mu je pukao zatvarač na hlačama. Oscar de la Renta očima mu je pokušao reći što se dogodilo, ali on nije shvaćao i nastavljao je pjevati, zavodnički gledajući Raquel. U jednom času De la Renta je glasno uzviknuo da je Raquelin muž ljubomoran. To je prisililo Julia da pogleda dolje...

— Što sam mogao učiniti? Nasmijao sam se i rekao: »Ne brinite. Nećete bogzna što vidjeti.«

Iglesias godišnje zarađuje oko 10 milijuna dolara.

— Ali za mene rade stotine ljudi. Kad platim sve troškove, ostaje mi jedva 15 posto. Poludim kad vidim račune.

Usprkos troškovima, bogat je čovjek, ali kao da ga je osobna sreća mimoišla.

— Imam sve i opet ništa — kaže.

— Predstavljam više nego što imam. Mogao bih i te kako razočarati ljude. Ne želim reći da sam loš ljubavnik, ali moja je kosa sve tanja, koža nije glatka kao nekad. Bilo bi divno da u moj život stupi neka nova osoba, ali ja više nisam ono što sam bio. Nekad sam mogao voditi ljubav pet puta na noć, danas više vodim računa o onome što žena očekuje nego što ja očekujem. U mom položaju teško je vjerovati ljudima. Mogu naći mnogo ljubavi za jedan sat, ali nijednu za duže vrijeme. Nedavno sam doživio i treću ljubav. Ljubav u kojoj muškarac i žena dišu odvojeno, a ipak su jedno. Na koncertu u Venecueli upoznao sam jednu jugoslavensku novinarku. Putovala je sa mnom i bili smo zajedno tri godine. Mislim da mi je bila dobra; pomogla mi je na razne načine. Volio sam njen osjećaj za humor. Kad bih znao zašto smo se rastali, imao bih lijek za mnoge svjetske jade.

Danas su njegovi odnosi sa ženama prolazni. U njegov dom jedna izlazi, druga ulazi.

— Nikad nisam bez žene — kaže i, kao da želi ublažiti dojam, dodaje: — Ali da sam volio tolike žene kako pričaju, danas bih bio iscrpljen.

Zanima li ga novi brak?

— Rado bih dijelio život s nekom ženom, ali ne znam koliko dugo. Znam da moj način života nije normalan. Ne vidim često ni svoju djecu. Mi nismo u takvim odnosima da bi mi govorili što im se događa u školi. Oni čak ne vole ni moju muziku. Moja kći nema nijedne moje ploče. Ona voli Michaela Jacksona ili Princea. Moja djeca rastu daleko od mene, i ja ću to jednog dana platiti. I prihvatit ću cijenu jer znam da sam je zaslužio.

I sad, kad je najpopularniji pjevač na svijetu, o čemu još može sanjati?

— Ne želim biti filmska tvijezda. Snimio sam dva filma i spoznao da sam loš glumac. Radije bih snimio neku novu, dobru pjesmu. ●

BB

U pedesetoj ljubav je divna

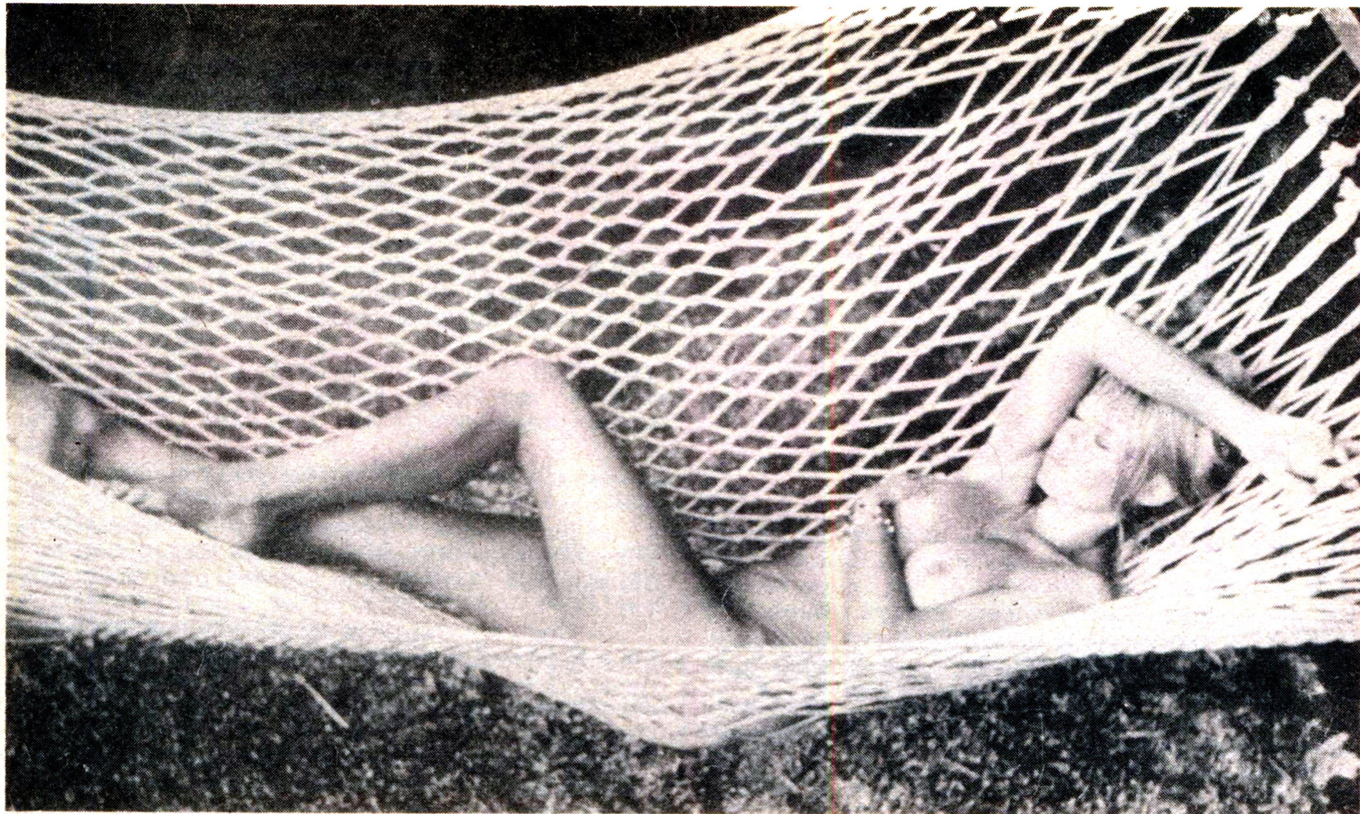
Mjesto zbivanja: tržnica u St. Tropezu.

Svakog jutra u deset u pratnji četiri psa, pojavljuje se Brigitte Bardot u svom bijelom džipu. Kupuje cvijeće, piliće, kozji sir i voće.

— Madame Brigitte je sretnija nego ikada prije — oduševljeno priča prodavačica Claire, kod koje B B kupuje već godinama. — Prije je uvijek nosila tamne sunčane naočale, duge crne haljine, i uglavnom šutjela. Kad moji pilići ne bi bili sasvim svježi, vikala bi iz sveg glasa i prebrojavala uzvraćeni novac do posljednjeg sua! Svi smo je se plašili! Pa ipak, bilo nam je žao što je uvijek tako osamljena.

I ovog ponedjeljka pojavila se Brigitte Bardot točno u deset sati.

Iskočila je iz malog džipa, praćena čoporom pasa i jednim crnokosim muškarcem, u raskopčanoj bijeloj košulji i trapericama. Smješkala se i mahnula mjesnom policajcu. Na sebi je imala ružičastu

bluzu s dekolteom i uske traperice. Lice joj je sijalo od sreće. Kupila je golemi buket poput neba plavih potočnica. Stara joj je seljanka poklonila crvenu ružu, a Brigitte ju je srdačno poljubila u obraz. Držeći za ruku svog novog dragana, prošetala se tržnicom i predstavila ga prodavačici kao »svog Philippea«.

Philippe Laudon ima četrdeset i jednu godinu i vlasnik je jednog lanca trgovina u Parizu i New Yorku.

S buketom poljskog cvijeća čekali smo na štandu s pilićima.

Najprije nas je sumnjičavo odmjerila, ali kad smo joj pružili cvijeće, lice joj je ponovo zasjalo.

— Imate sreću što sam tako dobre volje! Vas novinare mrzim kao kugu! — povikala je iz sveg glasa.

— Želimo vam sve najbolje u novoj ljubavi — rekli smo.

— Trebalo mi je gotovo pedeset godina da pronađem tog čovjeka! — odgovorila je ne okljevajući — s Philippeom bih se ponovo usudila ući u brak!

— Gdje ste se upoznali?

— Prilikom demonstracija protiv klanja konja, u Parizu!

— Ljepši ste nego ikad! Je li to od ljubavi?

— Ljubav je najljepša kozmetika za ženu. Više se ne bojim starosti. Svoj sam četrdeset i deveti rođendan provela sramotno sama, jer sam se, kao sve žene, plašila starosti. Sada znam da je svaka godina vrijedna. Napokon sam smogla hrabrosti da budem zrela žena!

— Plašite li se mladih žena?

— Žalim te mlade cure koje se svakog ljeta pojavljuju ovdje u St. Tropezu očajnički tražeći svog princa! Žena u najboljim godinama ima bolje oružje! U pedesetoj ljubav je umijeće!

— Čovjek vaših snova deset je godina mlađi ! Zar se ne plašite te razlike?

— U srcu imam sedamnaest godina! Zaljubljena sam kao šiparica. Pravi muškarci traže zrelu ženu! Kod mene plejboji više nemaju šanse!

— Tko zauzima važnije mjesto u vašem srcu — vaše životinje ili Philippe?

— Iznad svega volim svoje pse i mačke! To su jedina bića koja me nikada nisu napustila! Philippe si tek mora izboriti mjesto u mom životu.

— Gdje ćete živjeti s njim?

— Naći ću kakvu staru seljačku kuću u Provansi!

— Hoćete li ikada ponovo snimati neki film?

— Filmu sam dala čitav svoj život, svoju slobodu i ljubav. danas su me zaboravili! Sada znam da me film uništio. Režiseri su od mene napravili ženu kakva ja nikad nisam bila! To me je zamalo slomilo!

— Što želite od čovjeka svojih snova?

— Trebaju mi vjernost i nježnost, kao kruh i voda. Muškarac koji mi to ne može pružiti nema što tražiti u mom životu.

— Zašto ste se razišli sa svojim vjernim pratiocem Allainom Bougrain-Dubourgom, koji je zbog vas, zbog jedne otmice konja u Nici, čak išao u zatvor?

— Allain je gradski čovjek. Njemu treba Pariz, a ja venem u takvom gradu u kojem nema mjesta za životinje!

— Jeste li ljubomorni?

— Užasno! Muškarca želim imati sto posto ili nikako. Treba mi muškarac koji će biti uz mene dvadeset i četiri sata na dan!

— Kakvo vjenčanje priželjkujete?

— Sanjam o vjenčanju u nekoj kapelici, sa svim svojim životinjama i bijelim konjem, na kojem bismo Philippe i ja dojahali.

— Kako zamišljate svoju budućnost?

— Prije sam se užasno plašila svakog novog dana jer sam neprestano živjela u prošlosti. Sada je za mene svaka nova godina pustolovina. Želim da sve žene smognu hrabrosti da vole svoje godine.

— Možete li biti vjerni?

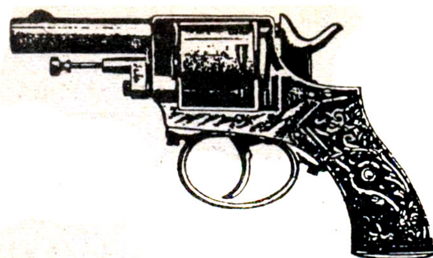
— Ljubila sam najljepše muškarce na svijetu, ali više ne tražim avanture za jednu noć. Treba mi muškarac za cijeli život, a to sam spremna platiti potpunom vjrnošću!

— Čega se najviše plašite?

— Užasno se plašim nuklearnog rata i uništenja prirode. U 2000. godini živjet ćemo na golom planetu, punom betona. Toga se plašim. Samo, se nadam da to neću doživjeti. ●

Barney Eckland

Barney i porno zečica

Mike Norwood ležao je kao da spava na širokoj francuskoj postelji sa crnim plahtama. Na sebi je imao zeleni svileni ogrtač i rupu na lijevoj sljepoočnici. Njegov vodeni pogled smijuljio se blješteći u zrcalu koje je bilo pričvršćeno na stropu.

Kapetan Cowley iz odjela za ubojstva dobacio mi je jedan bezvrijedni papir i službeno rekao:

— To je njegova ostavština! U slučaju da mu se nešto dogodi, ti Barney Ecklande, to moraš istražiti!

Poznavao sam Norwooda otprije. Svatko ga je zvao »porno kraljem«. Njegovi goli filmovi bezbroj su puta prikazivani na ekranima.

— Netko ga je ubio — recitirao je Cowley dalje. — Oružju još nema traga. Smrtonosna kugla vjerojatno je iz jednog pištolja kalibra trideset osam. Imate li takvu spravu, Ecklande?

— Vaši su štosevi već bili papreniji, kapetane! — dobacih.

— Jučer je još slavio — uzdahnu Cowley smrknuto.

— Ubojica je morao biti gost među ljudima s filma. Zvijezde, režiseri, scenaristi i starlete. Smrt je nastupila između dva i tri sata ujutro. Ovdje je popis gostiju, Ecklande ... — govorio je odrješito kapetan.

Većina imena bila mi je nepoznata. Tek možda ime Rite Collins, porno zvijezde kod režisera Dona Bickersa i onog Johnna Frazera, potentnog aktera, koji je pred kamerama progutao više djevojaka nego li ja imam kose na glavi. U Nude — Facks studiju saznao sam da je Mike Norwood upravo pripremao novi film s pjevušećim naslovom »Divlja požuda«.

— S tom Collinsovom i tim stojičkim Johnnyjem u glavnim ulogama, smijuljila se prsata tajnica. — Nemam pojma što ljudi nalaze na toj Collinsovoj ... S njom se mogu još i ja natjecati.

I već mi je pokazivala svoje bujne grudi sa čvrstim bradavicama. Bile su kao prezrele lubenice, a ja sam na brzinu uhvatio vjetar, prije no što me ona njima umlati ...

Tamo, gdje joj je tijelo obično bilo pokriveno slipom i grudnjakom, koža joj je malo svjetlija. Ali ljepoti Rite Collins to nije nimalo smetalo. Gola od glave do pete protezala se u šarenoj ljuljački, pijuckajući neko piće otrovnozelene boje.

— Došli ste zbog Mikea, je li?

Njeni kao biseri bijeli zubi iza karminski crvenih usana podsjećali su me na pandže divlje mačke. U studijama Nude-Facksa rečeno je: nema pornića bez Rite Collins! Njeno tijelo je punilo kasu i kad ona, kao u zadnjem filmu »Hopa, hopa, zečiću«, odjednom proguta četiri muškarca, publika ostaje zadivljena.

— Taj Bickers ga je upucao, Barney — reče ona, ravnodušno čeprkajući po svom uzbudljivom pupku.

Buljio sam kao hipnotiziran u taj crvenkasti trokut među njenim rasnim nogama. Dotad sam to vidio samo na filmu. U prirodi je sve bilo još uzbudljivije ...

— Don i Mike su se jučer posvađali. Potukli su se tako da su letjele krpice. Bickers je htio više scena izbliza. Norwood je bio protiv toga. Zbog cenzure.

Privirio sam u taj scenarij i odmah su mi se uši zacrvenjele.

Don Bickers je izgledao kao stariji nogometni profesionalac — nabijen, s prorijeđenom kosom. Upravo su snimali jednu scenu. Na velikom krevetu neki je mladoliki momak bio zaposlen maženjem grudi gole ljepotice. Bio je to Johnny Frazer. Za nekoliko minuta priveo je golu plavušu do slasti. Ona je uzdisala, vrištala i stenjala. Jahala je na Frazeru kao kaubojska kraljica. Pokazao sam Brickersu svoju dozvolu. Zgrabio je pivsku bocu iz pripremljenog kartona i rekao:

— Do vraga s vama, njuškalo! Ja nemam nijedan pištolj trideset osam, niti sam pucao u Mikeovu lubanju! Posvađali smo se, dobro, ali zbog toga da ubijem? Mike i ja zgrnuli smo milijune s našim pornićima.

— Kako stoji s vašim alibijem, Brickerse? — smijuljio sam se. Plavuša je već ležala pod čvrsto građenim Frazerom, koji se iznova prihvatio posla. Na tren se činilo da će mi porno-stručnjak baciti pivsku bocu posred lica.

— Naravno da imam alibi, njuškalo! Baš prokušan. Poslije slavlja kod Mikea odvezli smo se još na jedno posijelo. Htio sam testirati novi materijal, jasno?

Zatražio sam adrese tih dama. Gola plavuša na zelenom pokrivaču nije se zbunila. Kao divlja mačka grebla je i vrištala : »Aaah« i »Oooh« ...

— To je moja nova superzvijezda! — oduševljeno reče Bickers. — Gwen Lund! To ime moraš zapamtiti, Ecklande! Poslije »Divlje pohlepe« ime Gwen Lund bit će svima u ustima.

— Hej, Bickerse, mislio sam da je Collinsova tvoja superkobila!

— Glupost! S Collinsovom više ne možete ništa izvući iz hlača! To je prošlost!

Još zagrijana od upravo završene bitke u krevetu, Gwen Lund je tapkala prema tušu u studiju. Bila je prava plavuša, od glave do pete. Kao biseri klizile su kapljice vode s njenog vrućeg tijela, a njene pune dojke stajale su čvrsto pred tijelom kao da su pod visokim naponom.

— Mike Norwood me angažirao za glavnu ulogu u »Divljem užitku«, zato što Rita Collins više ništa ne nosi. Johnny Frazer mora svaki put gutati pilule za potenciju kako bi bio stimuliran kad prelazi u Ritinu postelju. Kod mene je to sasvim drugačije, Barney. Samo što pogledam Johnnyjevu pucaljku, već je spreman za pucanje ... —Nježno je milovala ručnikom svoje meko tijelo. — Kad je Rita čula da više nije glavna, zaprijetila je da će Mikeu i Johnnyju nešto odrezati. Bila je željna osvete. I meni je prijetila, ako se ne ostavim uloge u filmu ...

Vrata su se naglo otvorila, i prije no što sam mogao nešto učiniti, čuo sam pucanj. Vidio sam usku ruku i revolversku cijev, ali ništa više. Gwen Lund je vrištala bacivši se na pod, dok su se kapljice u obliku slapa rušile na njenu golu stražnjicu. A voda je bila vruća. Izvukao sam svoj pištolj kalibra 38 i pojurio prema hodniku. Jedna je sjenka nestala iza ugla. Punom snagom skočio sam za njom. Čuo sam odjeke koraka. A zatim pucnje. Uzvratio sam. Nešto se srušilo na pod. Jurnuo sam prema toj osobi, još držeći prst na okidaču, spreman za pucanje.

— Ti, životinjo! — psovala je Rita Collins i pljunula prema meni.

Bilo je sve odmah jasno. Rita Collins je ubila Mikea Norwooda, iz osvete i bijesa. A Gwen Lund je trebala da bude iduća žrtva ... Sad je s bolom i izobličenim licem teturala ispod tuša.

— Izgorjela sam — jaukala je. — Moja cijela stražnjica je izgorjela. A već sutra moram gotovo u svim scenama jahati na Johnnyju ...

— Bez problema, mala — rekoh. Podigao sam je za bokove i odnio do njenog ukrasnog kreveta u garderobi. Bila je potpuno mirna dok sam je lagano polegao na trbuh i prišao joj odostraga. — Opekotine zarašćuju najbrže ako ih se naprași, mala — rekao sam tek da nešto kažem i postavio njenu ružičastu stražnjicu u pravi položaj. ●

Prevela Gordana Anders

neobičnosti

Grad drukčijih

Sličan je tolikim drugim gradovima južne Kalifornije. Bijele kuće raštrkane po stijenama kanjona, rascvjetani vrtovi i svjetlucavi izlozi, široke ulice i bogatstvo koje zrači iz osmijeha ljudi. Ali izgled vara. Parovi koji piju po barovima ili šeću ulicama držeći se za ruke drugačiji su nego drugdje: čine ih muškarci. Na isti prizor nailazimo u gimnastičkoj dvorani od stakla i zrcala koja gleda na Bulevar Santa Monica. Skupina dobro odjevenih mladića, sjedeći na ležaljkama sa čašama jogurta u rukama, promatra drugu grupu mladića koja pod vodstvom plavog efeba gimnasticira u sredini, na platou od cementa. Konzervativni novinar William Buckley nazvao je to »karnevalom izvan sezone«, ali napredne novine poput »Village Voicea« govore o »velikoj promjeni u povijesti američke civilizacije«. Možda se oba varaju. Jer to je obična svakodnevica u West Hollywoodu, glavnom gradu homoseksualaca, jedinom gradu na svijetu gdje su u većini i na vlasti.

Građani West Hollywooda proslavili su nedavno svoju prvu godišnjicu: 6. studenog 1984, dok je Ronald Reagan ponovo osvajao Ameriku u ime tradicionalnih vrijednosti, jedan dio općine Los Angelesa — upravo gdje je Reagan učinio svoje prve korake; — odlučio je da dalje ide u potpuno suprotnom smjeru. Referendumom koji je okrunio napore Pokreta za oslobođenje homoseksualaca postao je nezavisan grad čiji su gradonačelnik i 3 općinara (od pet; dva preostala su napredni demokrati) homoseksualci i aktivisti Pokreta.

No godinu dana nakon osamostaljenja zanos kao da je splasnuo. Prijeteća sablast side prisilila je 30 tisuća homoseksualaca West Hollywooda da barem razmisli o vlastitom načinu života i mišljenja. Rezultat su toga dva pitanja. Kakav je učinak oslobođenja koje omogućuje stotine seksualnih odnosa godišnje s uvijek drugim partnerima? I kakve su posljedice straha ovih posljednjih mjeseci?

— Sida je svuda problem — kaže John Helman (28), odvjetnik i gradonačelnik West Hollywooda. — Ova zajednica neće dopustiti da je zaplaše niti će postati geto. Dakako, o nekim oblicima ponašanja, posebno u seksualnom životu, treba razmisliti, ali kultura koju smo izgradili ostaje.

Ipak, prvi put ga pred općinom dočekuje skupina ljudi, koja protestira zbog zatvaranja neke sumnjive gimnastičke dvorane.

West Hoolywood je oduvijek bio neobično mjesto. Od ere nijemog filma, na ulici koja vodi iz Holly-

wooda na Beverly Hills, mitskoj Sunset Strip, koncentrirana su svjetla života punog sjaja i pretjeranosti. Prvi noćni lokali i prve zvijezde. Joan Penfield (73), književnica koja je na neki način službeni povjesničar West Hollywooda, sjeća se: — Nedaleko odavde bila je vila Nazimove, zvijezde ruskog porijekla, koja je sebi sagradila bazen u obliku Crnog mora. Poslije vila je preuređena u noćni lokal. Dolazili su Scot Fitzgerald, Jack Dompsey, Marlene Dietrich i braća Marx. Ljudi su se tužili jer je muzika svirala do pet ujutro. Zatim je došlo doba jazza i rocka te Marilyn Monroe. I s njima i homoseksualci. To je bio početak nove ere.

Početkom sedamdesetih godina pokret homoseksualaca bio je u povojima i policija je hapsila bez milosti. Da bi im pobjegli, preselili su se u četvrt izvan nadležnosti policije Los Angelesa. Tako je West Hollywood za nekoliko godina postao »gay town«, grad mladića. To je simbol koji nadilazi svoj brojčani sadržaj (homoseksualne zajednice San Francisca, New Yorka i Los Angelesa su veće, ali nemaju takav utjecaj) i prije svega to je, kaže Jim Foster, jedan od osnivača, »mjesto slobodnog izražavanja i igre«.

Na nedavnoj zabavi samo za muškarce, u vrlo elegantnom hotelu »Plaza«, stotine mladića u crnim smokinzima sudjelovale su u najelegantnijoj zabavi u povijesti Kalifornije, pisao je »Los Angeles Times«. Geslo večeri: Ne zatvarajte se u kuće i zabavljajte se! I upravo se to događa u elegantnim diskotekama i restoranima. Ovo je mjesto besprijekorne estetike.

Ali West Hollywood nije samo mjesto za zabavu. Na samo nekoliko četvornih kilometara, gdje živi oko 40 tisuća stanovnika, nalazi se oko 7000 poduzeća. Baš u poslovima najbolje se vidi razdor između homoseksualaca i heteroseksualaca. Postoji »gay money«, novac homoseksualaca poput Sheldona Andelsona, jednog od najmoćnijih američkih novčara, koji posjeduje kuće za stanovanje homoseksualaca, njihove barove, restorane i banku. To je zatvoreni krug. Konobari homoseksualci rade u restoranima za homoseksualce, knjigovođe homoseksualci rade u poduzećima čiji su vlasnici homoseksualci, advokati homoseksualci brane klijente homoseksualce. Na drugoj strani planeta žive i rade heteroseksualci. — Dva svijeta rijetko se sreću — kaže Kay McGraw, predsjednica Trgovačke komore. — Nepovjerenje vlada na obje strane.

Odlučniji je u izražavanju Blanks Montgomery, peti potomak dinastije zemljoposjednika i novčara koji su nekad bili vlasnici West Hollywooda: — Došli su ovamo da prave revoluciju i stvorili su samo nevolje. Svojim zakonima doveli su u opasnost čitavu ekonomiju grada. Gradonačelnik i njegovi pomagači najbolje bi učinili da odu odakle su došli i prepuste poslove onima koji se u njih razumiju.

Odnosi između tri skupine stanovnika West Hollywooda — homoseksualaca, staraca i poslovnih ljudi, uglavnom Židova — nisu jednostavni. Bitka za građanska prava bila je nesmiljena. Sve je regulirano oštrim propisima, tako da se na kraju došlo u sukob sa samim principom slobode i izbora koju propovijedaju homoseksualci.

— Svaki korak, svaki čin, svaka misao regulirani su nekim zakonom — tvrdi Banks. Netko otvoreno govori o »osveti drukčijih«, ali većina ih sve prihvaća filozofski. Polako, usprkos sidi, i među heteroseksualce se uvlači uvjerenje da baš homoseksualci privlače u West Hollywood. Važno je samo srediti društvene odnose i svakodnevni život svesti na kolosijek normalnosti. Razne grupe počele su se čak i međusobno miješati. Danas je već malo mjesta (tek pokoji restoran, gimnastička dvorana ili frizerski salon) na koja nemaju pristupa i heteroseksualci.

Neprijatelji homoseksualne zajednice danas su ponajviše izvan nje. To je moćna i heterogena zajednica interesa. To su vlasnici zemljišta i kuća iz Los Angelesa koji u »infiltraciji nepoželjnih elemanata« vide prijetnju padu cijena stanovanja. Jer tko želi susjeda homoseksualca?

To su i svećenici koji organiziraju protestne mitinge s Biblijom u ruci, tvrdeći da je homoseksualnost grijeh protiv prirode i da je sida primjerna kazna. I na kraju, najopasniji su oni konzervativni republikanci koji tvrde da je West Hollywood »gnijezdo komunizma, gore od sandinista, i opasnost za društvo«.

Ni među samim homoseksualcima stanje nije baš najbolje. Ima raznih grupa, od ekstremista koji propagiraju najveću slobodu u ponašanju do konzervativnih i umjerenih. Većina iz Pokreta za prava homoseksualaca gradonačelnika Heilmana s naporom održava situaciju.

— Prvi koraci naše uprave bili su laki: kraj diskriminacije, novi pojam obitelji koja vodi računa o paru, prijava financijskih odnosa s Južnom Afrikom — kaže Heilman. — Ali sada dolazi ono teže. Moramo stvoriti politički program koji će voditi računa o problemima i neće praviti prepreke.

Sida ima prednost pred svime. Novine svakodnevno bombardiraju uznemirujućim novostima. Rezultati posljednje ankete kažu da je više od 50 posto homoseksualaca bilo u dodiru s virusom. Neki će se razboljeti u iduće dvije godine, dok su drugi zdravi nosioci koji mogu izazvati epidemije. Da bi se nekako zadržao mir, gradska je uprava otvorila niz savjetovališta i ambulanata za pomoć oboljelima i uplašenima.

Ali kakve su stvarne dimenzije te bolesti?

— Zaraza je poprimila zabrinjavajuće razmjere — kaže doktor Madnich. — Ljudi u savjetovalištu mi povjeravaju da su imali odnose i sa do deset osoba koje su se pokazale zaraženima.

Nema lakih rješenja za ovako teške probleme, slažu se u West Hollywoodu. U međuvremenu, započeta su dva eksperimenta koji bi se mogli proširiti i na gradove poput New Yorka i San Francisca. Prvi je naredba koja kažnjava zakonom svaku diskriminaciju protiv oboljelih od side. To je zakon kojem je svrha da se izbjegne društvena smrt stotina osoba i koji je pobudio jak otpor onih što usprkos svemu vjeruju da je zaraza moguća i slučajnim dodirom. Drugi je eksperiment složeniji i mnogo osjetljiviji, a odnosi se na seksualnu edukaciju homoseksualne zajednice. Svuda se propagira upotreba prezervativa i lijekova i pokušavaju se promijeniti seksualni običaji onih koji svake večeri traže drugog partnera (nedavno je pred senatskom komisijom neki mladić izjavio da je u jednoj godini imao odnose s više od 800 partnera).

Sve to nameće novi način razmišljanja o načinu života homoseksualaca (»gay way of life«). Nitko nema iluzija da će to biti lako. To je tek rođena kultura, koja se zasniva na potpunoj slobodi, pothranjivana oštrim razlikovanjem između ljubavi i bluda, što se ne može promijeniti od danas do sutra.

Grupa travestita na zabavi u West Hollywoodu, glavnom gradu homoseksualaca Amerike.
Jedini grad na svijetu u kojem većinu stanovništva čine homoseksualci. Bio je raj za njih, oaza mira za drukčije. A onda je stigla sida.

U tom smislu West Hollywood je postao pokusni centar, primjer za druge zajednice. Mladić u havajskoj košulji, barman u jednom od najelegantnijih kafića Sunset Stripa, to ovako tumači:

— Godinama sam vjerovao da su seks i kokain dio uzbudljivog vrtuljka, raj rezerviran samo za nas. Danas kažem da moramo otkriti ljubav. I vjernost. Neće biti lako, ali se može pokušati. ●

Prevela Mirjana Obuljen

prostitucija

Jad i bijeda ulice bordela

Ni glavni grad Indije, Bombay ne može bez prostitucije. Ozloglašena ulica Falkland, živi čitavu noć. Prepuna je kafića, restorana, bordela, barova, »kaveza« prostitutki i hipija. To su i tri kino-dvorane ispred kojih je stalno podugački red. Karta stoji pet rupija (200 dinara) isto koliko i zalazak u bordel. Bordel nudi bijeg iz stvarnosti od nekoliko minuta, a kino od par sati. Po uglovima ulica prodaju se duhan i bomboni, a na kolicima se nude masni slatkiši. Policajci u tamnoplavim jaknama i bermudama redoviti su gosti u toj ulici. No stanovništvo od njih

NASTAVAK NA 63. STRANICI

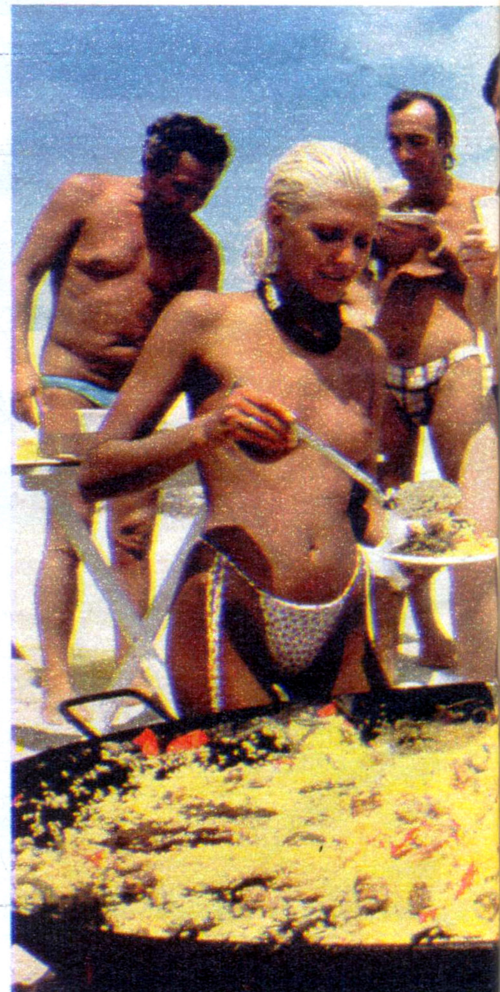

Novo ponašanje Španjolaca vidi se i u Ibizi. Kič postaje moda. DESNO: paella zabava. Još prije deset godina udanoj je Španjolki trebala muževa pismena dozvola da bi se mogla zaposliti i primati plaću.

Movida

Mladenačka, svjetlucava i čak pomalo prosta. To je nova Španjolska, zahvaćena groznicom koju nazivaju

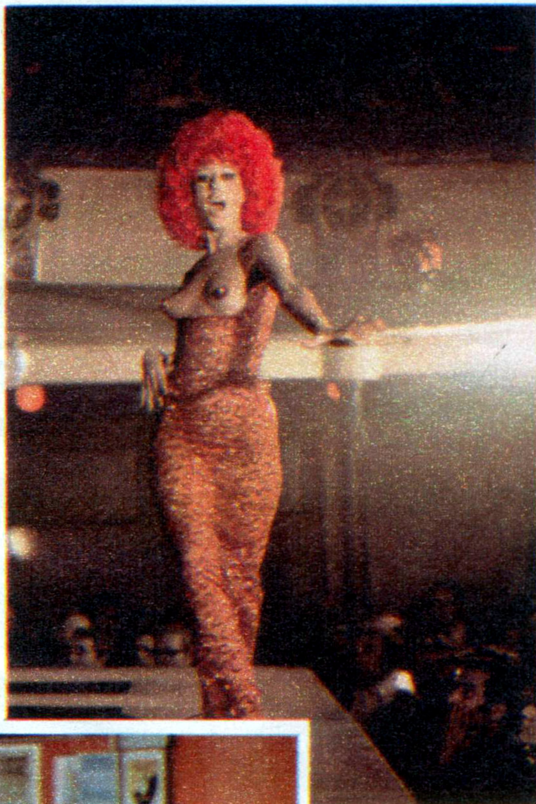

Pankeri su danas obična pojava na madridskim ulicama. Španjolska je i danas vrlo privržena svojim običajima i folkloru. DOLJE: Galia, zvijezda after-wavea ispred kafića »Bobia« u Madridu.

Nekadašnja i moderna Španjolska. Na slici GORE: nekoliko torera pleše flamenko u jednoj madridskoj gostionici DOLJE I DESNO: tradicionalni lokal u Barceloni i striptizeta iz »El molino cluba« u Barceloni.

Kao da je u jednom satu postala najživlji i najzabavniji grad Evrope, nešto slično Londonu potkraj šezdesetih . Ministarstva, monumentalne banke, goleme palače, sve je još tu. S kipovima, letećim anđelima, pročeljima od mramora ili kamena, Madrid stoji ružan u pustinji svoje visoravni, odvojen od Evrope.

No, vrata staroga kontinenta otvorila su se i za nj. Odnedavno ga potresa neka vrsta groznice koju svi nazivaju *movidom*. Nitko ne zna točno porijeklo te riječi. Gradonačelnik Madrida Enrique Tierno Galvan, stari gospodin koji općinske oglase piše na latinskom i voli stare knjige i masivni namještaj, kaže da movida prije svega znači kretanje.

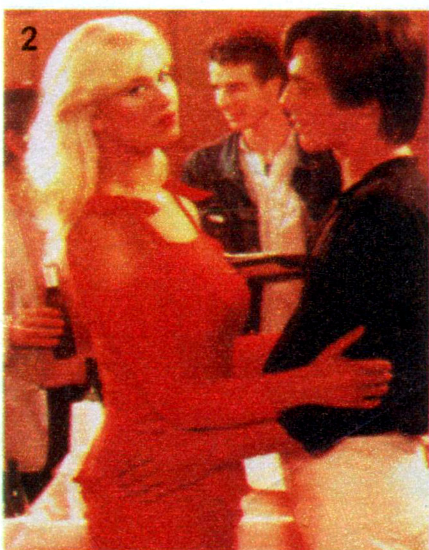
Ali ne samo kretanje. *Movida* znači jednostavno, mladenačko, svjetlucavo, privremeno. Ona podrazumijeva slikare nadrealiste koji svoja djela izlažu u kafićima, modu mladih, galamu koju stvara više od 300 rock-orkestara, madridske noći koje su u nekim četvrtima slične stalnim karnevalima. Movidu čini i 1500 novih modnih kreatora, muzičkih grupa s imenima kao što su »Gabinete Caligaris« ili »Sinistro Total« , umjetnici pjesme, kazališta ili stripa, talentirani slikari poput El Hortelana. Novinar i glavni urednik časopisa »La luna de Madrid«, Juan Carlo de la Iglesia, kaže da je *mo-*

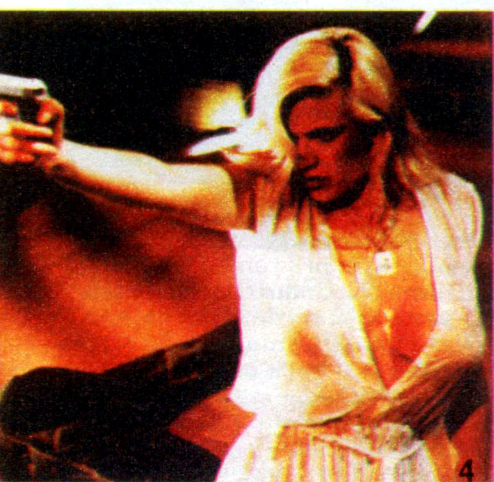
NASTAVAK NA 64. STRANICI

zvijezde

Plavuša za vruće scene

Za nju je svaka uloga prihvatljiva. Evo Sibyllinih glumačkih izraza: umiljata (slika 1), erotski izazovna (slika 2, scena iz filma »Bolero«), samodopadna (slika 3), ali i u eksploziji nasilja (na slici 4, iz njenog novog filma »Priča«)

Ambiciozna starleta zapadnonjemačkog filma Sibylle Rauch snimljena na jednom od trgova njenog rodnog Münchena

Sibylle Rauch često svraća u videoteke, gdje se rado potpisuje na primjerke video-kaseta

Evo Sibylle s Guntramom Voglom, s kojim je, kaže ona, veže prijateljstvo i nježnost

Još prije godinu i nešto više dana Sibylle Rauch (24) je bila foto-model, a snimila je i nekoliko video-kaseta. Danas se o njoj govori prije svega kao o filmskoj glumici. Ta izazovna plavuša upravo je dovršila snimanje svog novog filma »Priče«, u kojem igra neobuzdanu rokericu koja u afektu ubija muškarca. Taj zapaženi kriminalistički film u kojem se novinarski svijet suprotstavlja narkomanskom podzemlju trebalo bi da Sibylle Rauch donese u prodor u zvjezdane sfere zapadnonjemačkog filma. Ona je već stekla popularnost svojim erotskim video-kasetama i izvan svoje zemlje. Kakve su dosad bile uloge, može se naslutiti po naslovu njene zasad naj-

NASTAVAK NA 64. STRANICI

Scena iz erotskog filma »Led na dršku«. Film je imao dosta uspjeha u kino-dvoranama i na kasetama

Yvonne

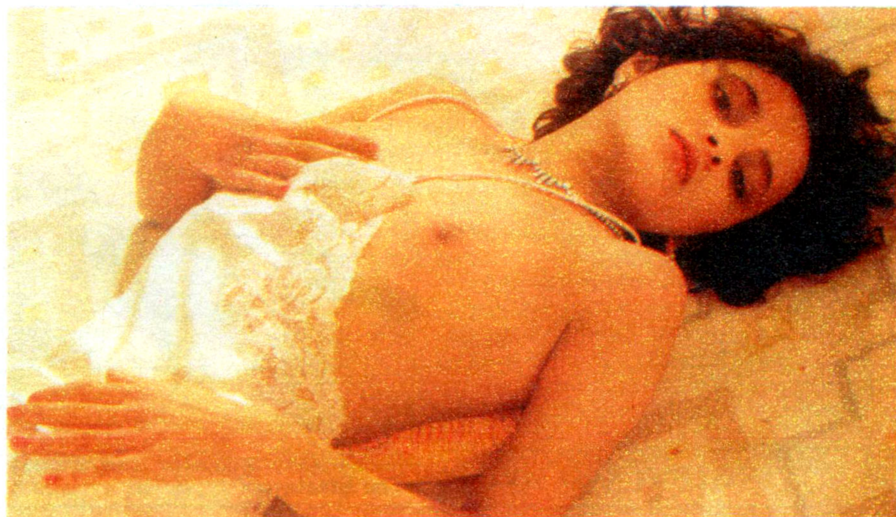
Tekst: Charles Bukowski

Fotografije: Heribert Mühldorf

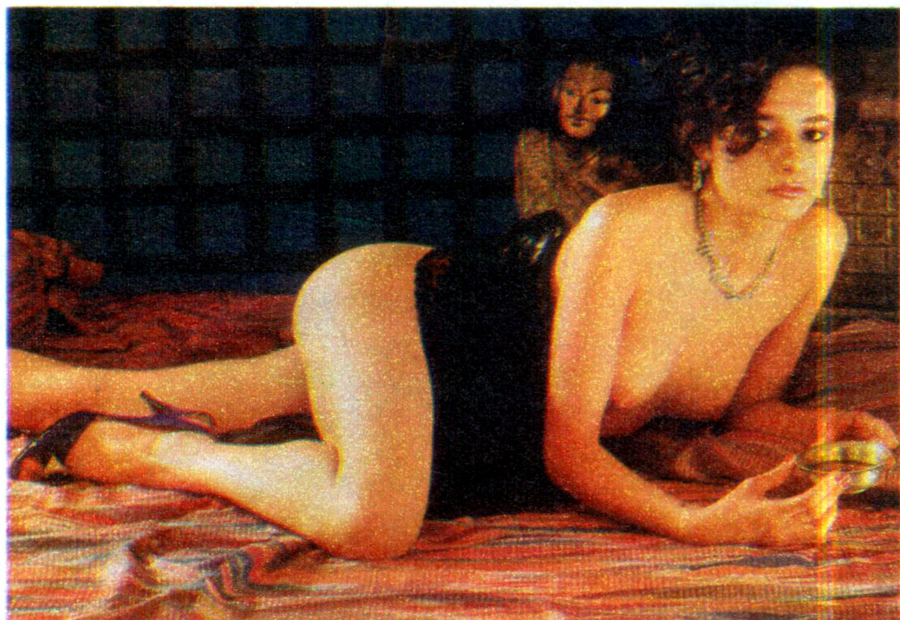
Noć je. Sjedim u
krevetu i slušam kako ti
hrčeš. Sreli smo se
na jednom autobusnom kolodvoru.
I sad se još divim tvojim
leđima i svijetloj puti sa
sunčanim pjegama.
Tvoja
stopala ne mogu vidjeti, ali
meni se pričinja da su
dražesna.
Kome ti pripadaš? Postojiš
li ti u istinu? Mislim
na cvijeće, na životinje. Oni
su mi nedokučivi, iako su
tako jasni i realni. Ti ne možeš
ništa.
Svatko je za nešto
određen. I jedan pauk,
kuhar, slon. To je kao
da je svaki od nas jedna
slika na zidu neke
galerije.

I sada se ta slika okreće
na leđa, a iza tog
savinutog lakta vidim
jednu polovicu usana, jedno oko i
djelić nosa. Sve ostalo
pokriveno, ali ja
znam da si ti suvremeno,
moderno, jedno živo
umjetničko djelo, vjerojatno ne
besmrtno. Ali mi
smo se voljeli.

Molim te hrči
dalje.

Prevela Gordana Anders

Dunja na novoj sceni

Ono što je crvenokosa jugoslavenska pjevačica Dunja Rajter ponudila na uvid publici, moglo bi se nazvati pravim festivalom za oči ili, ako hoćete, »golišava Dunja sa svih strana«

Nakon petogodišnje stanke (naime, nakon njenog posljednjeg hita »Ich überleb's« – Preživjet ću – prošlo je pet godina) 45-godišnja Dunja Rajter, koja već dvadesetak godina živi i radi u SR Njemačkoj, pokušava vratiti prijašnje pozicije u tamošnjoj pop-muzici. Nedavno je snimila ambicioznu LP-ploču »Frei von Angst« (Oslobođena od straha) i odmah zatim, valjda da potakne zanimanje javnosti za sebe i svoju novu ploču, gološava pozirala za magazin »High Society«. Tom prilikom razgovarala je o svom životu i ljubavnim doživljajima i ispričala štošta intimnog. »U mojim godinama«, kaže Dunja, »stvari se nazivaju onakvima kakve jesu. Muškarce uzimam kad ih trebam.« Koliko znamo Dunju, mlađi imaju prednost. Uostalom, pogledajte što je još Dunja rekla novinarki Rebeki Winter.

● Vi ste, gospođo Rajter, svestrani. Hoćete li nam opisati vaše bavljenje umjetnošću?

D. R: Najprije se moram osvrnuti na Jugoslaviju. U Zagrebu sam studirala na Akademiji za kazališnu umjetnost i vrlo je uspješno završila. Odmah zatim dobila sam angažman, a uskoro slijede i kontakti s Njemačkom, prije svega s Horstom Lippmannom i Fritzom Rauom. Još kao studentica, imala sam na jugoslavenskoj televiziji muzički šou, a bili su zapaženi i moji nastupi u dječjem programu. Jednom je Horst Lippmann vidio emisiju u kojoj sam pjevala folklorne pjesme. Tad mi je krenulo. Pripremila sam LP-ploču i dobila manje uloge u seriji filmova »Winnetou« u kojima su Nijemci doveli filmske zvijezde, a Jugoslaveni su davali pejzaže i epizodiste, prije svega kaskadere. I moje sudjelovanje u tim filmovima bilo je skromno. Nekoliko scena s Lexom Barkerom, Mariom Adorfom i tako...

● I zatim ste punim jedrima otplovili u Njemačku?

D.R: Ne. Svakako sam htjela najprije završiti akademiju, a s time su se suglasili i Lippmann i Rau. Osim toga, premda najmlađa glumica, dobila sam angažman u jednoj kazališnoj predstavi Dubrovačkih ljetnih igara i to nisam željela propustiti. Ipak je za mladu studenticu lijepo priznanje da u festivalskom snsamblu igra s veličinama jugoslavenskog teatra. Sve je to bilo impresivno, Shakespeare, pozornica na otvorenom, koncerti... Tek nakon toga slijedila je Njemačka, snimanje folk LP-ploče. To sve podsjeća na čudo od djeteta, za koje ljudi kažu da je umiljato kao da mu je šest godina, ali da će ostvariti nešto veliko.

D. R: Ne, sa mnom je počelo na akademiji, gdje su zapazili moju nadarenost. Moj san je bio da budem glumica u klasičnim kazališnim komadima.

● Možemo se složiti s tim da se vaše folk-ploče izvrsno prodaju.

D.R: Da, prilično se traže, ali kupuju ih pretežno određene skupine publike. Nisu se nikad prodavale u milijunskim izdanjima kao, na primjer, ploče koje je snimao Heino. Ja sam kao i prije ponajviše u folkloru.

● Ipak se može reći da ste učinili nekoliko koraka naprijed u repertoaru?

D. R: Dakako. Pa ne mogu nakon četrdesete ostati samo na folku i ciganskim pjesmama. Zato sam

počela s Brechtovim pjesmama i angažiranom umjetnošću, gdje nastupam za izbirljivu publiku. S tim sam čekala dok nisam svladala finese njemačkog potrebne za takve nastupe.

● Novac ste zaradili od ploča, ili je vaša zarada prije svega na tri kolosijeka: glazba – kazalište – film?

D. R: Najviše sam zaradila na pločama, jer su me film i televizija predstavljali kao egzotičnu južnjakinju, temperamentnu i rasnu zavodnicu, što je stereotip za crnokose i tamnopute žene. Nije mi odgovaralo da se sve osniva na vampu i seksu, no tog se žiga nisam mogla otarasiti.

● Vi biste i danas rado nastupali u teatru?

D.R: Da, ali bih morala dobro ocijeniti isplati li se to. Ne može se sve odjednom. Moram reći da već jedanaest godina prilično vremena posvećujem svome sinu.

● Sestre Kessler i Hans-Jürgen Bäumler sad nastupaju u kazalištu.

D.R: Da, ali nemaju djece, ili je tu partner koji se za to brine. Ja sam razmišljala o, na primjer tromjesečnom nastupanju u hamburškom kazalištu ili tako nešto, a to treba ozbiljno shvatiti. Zato nastojim dobiti angažman za snimanja koja traju tri ili četiri dana ili za svečane koncerte koji se priređuju u dane vikenda. Večeri s pjesmama Brechta, Brela ili Edith Piaf predstavljaju me kao umjetnicu, dok na svečanim koncertima za relativno kratko vrijeme zaradim i sedam puta više nego na večerima šansona poslije kojih, to zna malo tko, automobilom žurim kući.

● Vaša je domovina Jugoslavija. Osjećate li se u Njemačkoj kao kod kuće?

D. R: Da, sasvim.

● A gdje žive ljudi koje najradije želite sresti kad vam sve ne ide dobro?

D.R: To je svakako i opet Jugoslavija.

● Vašim ste poslom bili posvuda. Gdje vam se posebno svidjelo?

D. R: Fascinirao me Madang na Papui – Novoj Gvineji.

● A sad prijeđimo na drugu temu. Prvi put ste se slikali za erotske fotografije. Zašto?

D. R: Prije nisam željela snimati, jer sam mislila da, kao majka i pjevačica folka, mogu štetiti svom imageu i poslu. Oklijevala sam i zato jer mislim da ima mnogo njih koji su ljepše i zanimljivije za to.

Uostalom, nisam to uradila sa šesnaest pa zašto bih sada nakon četrdesete? Ali imala sam dogovoren rok za snimanje modne kolekcije za kupanje. Pomislila sam zašto ne bih otišla korak dalje, pa ako ispadne kako valja, onda dobro, a ako ne onda to treba zaboraviti. Dugo sam se premišljala, a i mišljenja mojih prijatelja bila su podijeljena. Naposljetku sam zaključila da valja uraditi ono što sam misliš da je dobro. Tad sam sve izvela tako da uzmak više nije bio moguć, a nakon prvih snimaka sve je sjajno krenulo.

● Nešto o vašem privatnom životu. Od nekog ste vremena bez stalnog partnera. O tome se često piše u štampi. Nije li vam dojadilo takvo reagiranje?

D. R: To se mora prihvatiti i saživjeti se s time. Bilo kakvom novinaru padne na pamet da piše o mom »novom prijatelju« čim me vide s nekim muškarcem pri jelu. Već sam postala otporna na to.

● Da se vratimo onim vašim fotografijama. Moglo bi se reći: »Ona se Rajterica lijepo otkačila«, a to izaziva nove priče.

D. R: Da, i ja tako gledam, na to, ali moram reći da sam u svom životu dugo bila oprezna. Sad sam učinila ono što sam željela i stojim iza toga.

● Koju je ulogu pri tome imao novac?

D. R: Određenu jest, ali ne primarnu.

● Štampa vam prigovara da se najčešće vežete s mlađim muškarcima?

D. R: Da, ali ne znam zašto, jer tisuće žena rade isto. Uostalom, moj prvi muž je bio sedam godina stariji od mene. Kad se zaljubim, ne pita se za godine. A kad prođe trideseta, zapazite da su zreliji oženjeni, ili su, kako se to kaže, u sigurnim rukama.

● Koje osobine muškarca danas najviše cijenite?

D. R: Pouzdanost i poštenje.

● A što vam pruža najviše zadovoljstva?

D. R: Moj sin i moj posao. ●

NASTAVAK SA 53. STRANICE

Jad i bijeda ulice bordela

ne očekuje pomoć, a najmanje zaštitu. Jer vlasnici bordela debelo ih podmazuju da ih ostave na miru.

Iz restorana trešti glazba. Muškarci izlaze čisteći zube prstima. U kafeima se pije jako zašećeren čaj s mlijekom. U pokrajnjoj ulici Foras jedan je bolji bordel. Vlasnica je »madam« Lalita, dobro držeća četrdesetogodišnjakinja. Nosi nakit u vrijednosti od oko 480 tisuća dinara. Za nju radi dvanaest djevojaka. Prema njima je istovremeno i stroga, ali i s majčinskim osjećajima. Djevojke se osjećaju kao ropkinje i kćeri. Neposlušnost znači batine. Ali poslije pet minuta moraju opet biti na poslu s veselim licem.

Misli se da je dvanaest djevojaka previše za bordel. Norma je između tri i deset, ali najbolje ih je imati pet. Najmlađa smije imati petnaest, a najstarija dvadeset dvije godine. Mnoge niti ne znaju koliko imaju godina. Niti jedna ne zna pisati ni čitati. (Šezdeset posto indijskog stanovništva je nepismeno.) Lalitine djevojke su najskuplje. Posjet njezinom bordelu stoji 25 rupija (900 dinara), cijela noć 150 rupija, izlazak s djevojkom 300 rupija.

— Mnogi ne žele seks — kaže Lalita. — Žele djevojku samo za razgovor ili izlazak u kino. To stoji 30 rupija. Nikad ih ne puštam same. Uvijek s njima šaljem čuvara.

Lalita ima dnevno dvadesetak mušterija i zaradi najmanje petsto rupija. A radnik u kamenolomu mora kopati dnevno 8 do 10 sati za 6 do 10 rupija. Tristo do četiristo rupija mjesečno zaradi jedna od 200.000 tekstilnih radnika u Bombayu, koji moraju spavati u smjenama jer nema dovoljno kreveta. Učitelj u školi zaradi mjesečno 800 do 1000 rupija. A Lalita ima mjesečni prihod od najmanje 15.000 rupija. Prije nekoliko mjeseci pobjegla joj je osamnaestogodišnja Sharda.

— To je jedna vrlo dobra, prekrasna djevojka za koju sam platila 300 rupija i svemu je naučila. Otišla je liječniku i više se nije vratila. U slučaju da se sama vrati mora mi platiti 1000 rupija za izgubljeno posao — kaže bijesna mama Lalita.

Kako izgleda bordel? To je kuća, prije svega jedan kat, jedna velika soba, pregrađena na boksove — »kaveze«. U njima je dovoljno mjesta za mušteriju i djevojku. Tu su madrac i zavjesa sa cvijetnim uzorkom kao pregrada. Nešto bolje je opremljen gornji kat koji je pregrađen drvenim stijenama. Stijene se liče jedanput godišnje zelenom ili plavom uljanom bojom. Tu postoje zahod i tuš kabina. No voda ne dolazi iz cijevi već ju nose u kožnatim torbama ili dovoze cisternama što se posebno plaća. Djevojke provode dosta vremena u uređivanju, šminkanju i češljanju. Noću spavaju po dvije, tri na jednom krevetu ili na madracima na podu. Sva imovina im je u kovčegu ispod kreveta.

Pokraj Lalitina bordela je bordel »madam« Phulabai. Ima dvadeset i sedam godina, mlado lice i divno tijelo. Već je sedam godina »madam«, kako zovu vlasnice bordela. Rodom je sa sela, a s jedanaest godina je izgubila oca. Ostala je sama s pet sestara i tri brata. Jednog dana joj je prijateljica predložila da ode s njom u veliki grad gdje se može naći posao i dobro zaraditi. Tada nije ni sanjala da će završiti u bordelu. Tri mjeseca se odupirala da postane prostitutka. A kad je napokon postala, nije više bilo povratka. No kad joj se zdravlje malo narušilo zamislila se i otvorila bordel sa svojim djevojkama. To ju je stajalo između 40.000 i 70.000 rupija. Na početku je lavovski dio išao na vraćanje dugova. Prve tri godine su joj bile najteže. Poslije se već moglo investirati, prje svega u djevojke.

Inače postoje agenti koji obilaze sela i kupuju djevojke za 300 rupija Poslije obučavanja ih prodaju vlasnicima bordela. Mlada atraktivna djevojka donosi između 800 i 3000 rupija. Nekad vlasnici mnogobrojnih bordela putuju sami, jer najbolje znaju što žele. Kad seoske djevojke shvate gdj su, postaju tvrdoglave. Kroti ih se alkoholom, glađu, batinama, a u izuzetno teškim slučajevima trljanjem spolnih organa. Na početku su stalno pod pratnjom »madam« čak idu na zahod.

— Godinu dana djevojke se moraju dokazivati da bi poslije postale prave prostitutke — kaže»madam« Phulabia.

U ulici Falkland postoje i »kavezi«, prava prostitucija iza rešetki, kao da je riječ o divljim životinjama u zoološkom vrtu. Mnogi nagađaju da rešetke trebaju zaštititi prostitutke od mušterija. Ili obrnuto. Ali stvarnost je prozaična: debele željezne šipke na prozorima i vratima u prizemlju imaju dvostruko namjenu: štite kuću od kradljivaca i puštaju više zraka. I djevojkama pomažu: one mogu vidjeti, biti viđene i dogovoriti posao na rastojanju.

Ulične djevojke su posebna vrsta. Odrekle su se sigurnosti »kaveza« u korist svoje slobode. One javno puše i piju. Same posjećuju barove. Same zarađuju svoj novac. Spavaju s kim žele. Ne brinu o tome što drugi misle o njima. Za svoje usluge traže ne pet, već deset do dvadeset rupija. Polovicu daju »madam« koja im daje krevet i mogućnost da se operu. Noću spavaju vani na madracima u društvu s prosjacima.

U bordelima »madam« uzima pedeset posto. Prezervativ stoji jednu rupiju, a kontracepcijske pilule se ne koriste.Djevojke se same snalaze. Ipak, ima dosta prostitutki s djecom, čiji broj prerasta armiju od 100.000 ulične djece Bombaya. Što uče na ulici? Dječaci postaju kradljivci, djevojčice prostitutke. Inače preko 60 posto djevojaka boluje od spolnih bolesti. Bolje »madam« šalju svoje djevojke na redovitu liječničku kontrolu. Nerado idu u bolnicu. Radije plaćaju deset rupija više i idu liječniku u ulici koji radi i pobačaje za 100 rupija.

Nešto niže u ulici Falkland je bordel Saroje. Smatra se najinteligentnijom, ali i vrlo kompliciranom vlasnicom. Izgleda kao da ima četrdeset godina. Koža joj je još uvijek kao svila. Imala je jedanaest godina kad je kidnapirana, a s dvadeset i dvije postala je »madam«. No imala je neprilika s djevojkama. Najbolja Kamla (28) pobjegla je s jednim muškarcem a Putla (13) se vratila na selo.

— Obje su sretne, i što se tu može — kaže Saroja.

I najamnina se toliko povisila da je morala prvo prodati svoj nakit, a poslije i djevojke. Od deset djevojaka ostale su joj tri. Njezin prijatelj ju je napustio i odveo desetogodišnjeg sina svojoj obitelji. Otad bordel dijeli s »madam« Gangama. Djevojke su zajedno, a troškovi se dijele. Jedna od djevijaka, Sharda, ima petnaest godina. Došla je prije šest mjeseci. Zdrava boja obraza probija debeli sloj bijelog pudera. Oči su okvirene crnim kajalom, usne pune. Privlači mušterije, ali treba proteći još šest mjeseci da postane prava prostitutka. Shanta ima dvadeset godina. Bolesna je na pluća i muž ju je ostavio. Došla je Saroji zajedno sa sinom kojeg je darovala »madam« jer se ne može brinuti za njega.

I tako cijelu noć. Ulica Falkland nikad ne spava. I hipiji imaju tu svoj ugao, kao i transvestiti. Na drugom kraju ulice pripremaju se proizvodi za tržnicu... ●

Prevela Biserka Pupavac

NASTAVAK SA 55. STRANICE

Movida

vida »proizvod političkih tendencija, kulturnih običaja i ideja koje su se nakupile u godinama nakon Francove smrti, sve dok nisu našle zajednički izraz. Za pjevača i crtača Moncha Alpuenta »motor su bili ljudi koji su poslije završetka diktature počeli izlaziti i sretati se« u jednom Madridu koji je, u dobru ili zlu, za sve postao novi grad.

U sivom odijelu, ispod raskošnih slika stoljetnog Madrida, gradonačelnik Galvan kaže da se *movida* rodila kad su se izgubili posljednji tragovi onog što on naziva »ostatkom straha«.

— *Movida* se ne sastoji samo od fantazije i neobičnosti mladih. To je plod desetogodišnje demokracije i ima višu i dostojanstvenu ulogu. Više od 200 tisuća ljudi skupilo se u parku da sluša Beethovenovu 9. simfoniju, Placido Domingo pjeva »Othela« na nogometnom stadionu, na stanicama podzemne željeznice igraju se šahovski turniri. Gdje god pogledaš, vidiš znakove nemirnog kulturnog života.

Španjolska je uvijek odlazila kasno u krevet, ali sada kao da uopće ne spava. Oko 2500 diskoteka radi do zore u tom »hladnom samostanu«, kakav je uvijek bio Madrid.

Enrique Tierno Galvan (73), profesor političkog prava, nije samo gradonačelnik Madrida već i jedan od najsjajnijih umova Španjolske. U godinama pod Francom, kad je živio po strani ali ne i tiho, bio je među pripadnicima španjolske emigracije jedna od najpoštovanijih ličnosti. Taj čovjek koji izgleda i ponaša se poput kardinala i koji već pedeset godina nosi ista siva odijela, odjednom je postao idolom jednog mladenačkog Madrida koji neprestano izmišlja nove mode. Novine ga nazivaju »post — modernim gradonačelnikom«, pravim predstavnikom grada koji je spreman za 2000. godinu. Don Enrique doduše ne zna što točno znači »post — moderna« niti ima jasno mišljenje o privrženosti mladih. On jednostavno pretpostavlja da to dolazi od njegove smirenosti, razuma, a i zato što nikad nije tvrdio da su u njegovoj mladosti vremena bila bolja.

I nisu. Njegovo djetinstvo bilo je puno »predrasuda, kompleksa i užasnih ograničenja«. Prekinuo ga je rat i koncentracioni logor jer je bio republikanac.

— Za vrijema Franca Madrid je bio samo točka na karti Španjolske, produžetak Prada, gdje je Franco živio. Želite li dokaz kako se brzo zaboravlja? Prado je prazan. Kralj ga preuređuje za primanja važnih gostiju, a mladi ne znaju ni gdje je.

U ovoj mladoj Španjolskoj povijsna je sudbina Madrida prekinuta. Za Franca je svatko nerado dolazio u Madrid. I umjetnici i industrijalci koji nisu radili za vlast bježali su iz njega. Pa čak i antifrankisti, jer je, kako kaže profesor Galvan, »lakše konspirirati u provinciji«.

Stanovnici Madrida su, dakako, češće od drugih mogli vidjeti Franka na paradama i religioznim svečanostima, okruženoga generalima i dostojanstvenicima koji su do posljednjeg nosili tamnoplave košulje i crne čizme, održavajući živim scene koje su u Italiji i Njemačkoj bile mrtve već 25 godina. I dok su se Andaluzija i Costa Brava dramatično mijenjale pod navalom turizma, Madrid je još bio slika zaostalosti i izolacije Španjolske. Uostalom, i danas je on, usprkos *movidi*, španjolski grad u kojem se najviše osjeća vlast, povijesti i ono što se obično naziva teretom stoljeća.

U gradu s takvom prošlošću i najneviniji i najneobičniji vidovi *movide* i tisuće već drugdje izmišljenih izmišljotina mladih gube smisao revolucije. No prekid s prošlošću je potpun. Madrid se danas posve oslobodio svojih povijesnih mora. Duhovi građanskoga rata su daleko. Kralj, predsjednik vlade, svi glavni predstavnici ekonomije i kulture rođeni su nakon rata. U zemlji u kojoj je, kako je Franco govorio, »ekstremizam domaći demon« svi se okeću prema centru vlade Filipa Gonzalesa, koja slijedi liniju socijaldemokracije.

Španjolac je i danas jedan od najsiromašnijih Evropljana. Španjolska ima rekordan postotak nezaposlenih, ali to je posljedica neizbježnog industrijskog razvoja. No ima i dobrih znakova. Inflacija je pala, zemlja je na šestom mjestu među državama koje su u 1984. povećale izvoz. Peseta raste u usporedbi s drugim valutama u Evropi, a turizam je jači nego ikad.

Među tim su pozitivni činiocima i neki koji ne ulaze u statistike — to su duboki optimizam, mladost i energija Španjolske, te način na koji ona doživljava svoj ulazak u Evropu. ●

NASTAVAK SA 57. STRANICE

Plavuša za vruće scene

popularnije kasete »Lov na zečicu«. Ali Sibylle kaže: »Nije sve u ovim video-filmovima u seksu, jer su pravljeni s mnogo osjećaja i duhovitosti«. Zaista se može reći da su kupci video-filmova izbirljiviji nego prethodnih godina i sve više traže erotiku koja ima šarma i duha. Iako su Sibyllini do sad najjači glumački argumenti grudi u opsegu od 98 centimetara, izražajne zelenosive oči i ostale pojedinosti dobro raspoređene na pravim mjestima, ona teži ambicioznijim ulogama. Čini se da je priliku koja joj se pružila u filmu »Priča« dobro iskoristila. Istovremeno ne zanemaruje težnju da bude u središtu medijskog zanimanja. Milijuni muškaraca imaju prilike da na stranicama u boji magazina »Playboy«, »Penthouse« i »Lui« razgledaju intimne pojedinosti njena tijela.

Dok je s jedne strane neosporno da u Sibyllinu ponašanju ima narcisoidne samozaljubljenosti u vlastitu pojavu, valja isto tako reći da je njen način djelotvoran za stjecanje karijere u poslu kojim se bavi. Još od prvih svojih uloga bila je lutka za svlačenje. A kad su je novinari nedavno zapitali što misli o tome da je prije svega objekt promatranja, odgovorila je: »Ponosim se što se sviđam muškarcima.«

U privatnom životu Sibylle je, kaže, »sasvim normalna žena. Najvažnije mi je partnerstvo koje se zasniva na nježnosti i uzajamnom poštovanju.« Takvog je životnog partnera našla u Guntramu Voglu, šefu poduzeća za prikazivanje filmova »Scotia«. Očito je da ih u njihovu partnerstvu veže i zajednički posao. Najveći dio vremena provodi na snimanju. Sad glumi u filmu »Čudo«, redatelja Eckhart Schmita, koji je režirao i film »Priča«. Nova uloga prilika je da iskaže svoj pravi glumački potencijal.

»Ovaj put imam nesimpatičnu ulogu«, kaže Sibylle, »ali dovoljno sam dugo igrala ljubazne i umiljate.« ●

Zbogom, Andre de Dienes

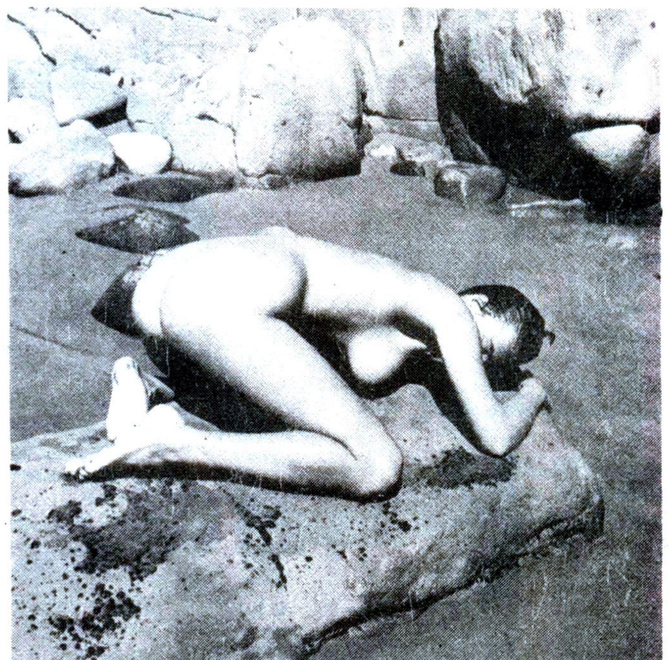

Popustilo je srce Andreá de Dienesa. Nije dočekao knjigu o kojoj je sanjao: »Merilyn, moja ljubav«. Umro je pionir i neprikosnoveni majstor erotske fotografije.

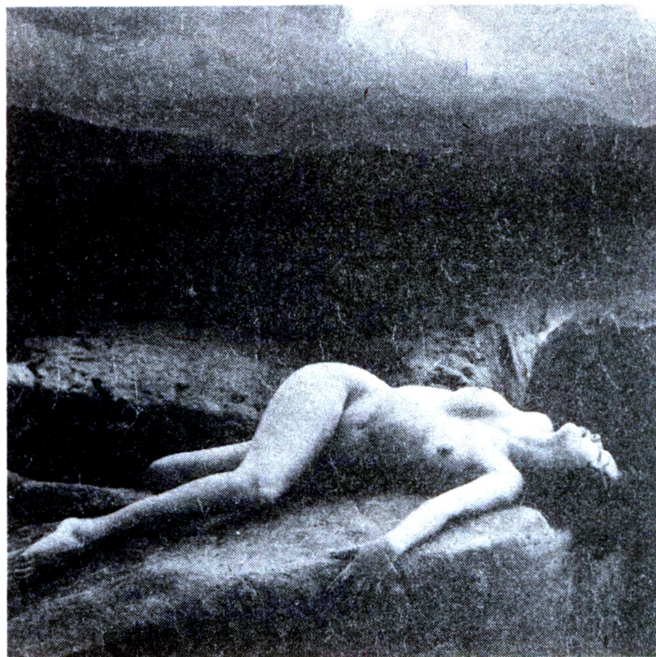
Započeo je radom u Parizu, gdje je najprije slikao parkove, spomenike a zatim se prebacio na modnu fotografiju. Tek 1938. godine preselivši se u SAD, gdje uz rad na modnim fotografijama, započinje fotografiranje golih modela. On je uspio na svim fotografijama sačuvati ličnost snimljene osobe. Mrzio je vulgarnost i trudio se da u svim fotografijama postigne visoku umjetničku vrijednost.

André de Dienes, zvijezda fotografije koji je snimao zvijezde filma, kazališta, svijeta poznatih, nerado je govorio o izuzetno sretnim trenucima koje je proveo s Merilyn Monroe, ali je do kraja života radio na knjizi njenih fotografija koje, na žalost, neće vidjeti. ●

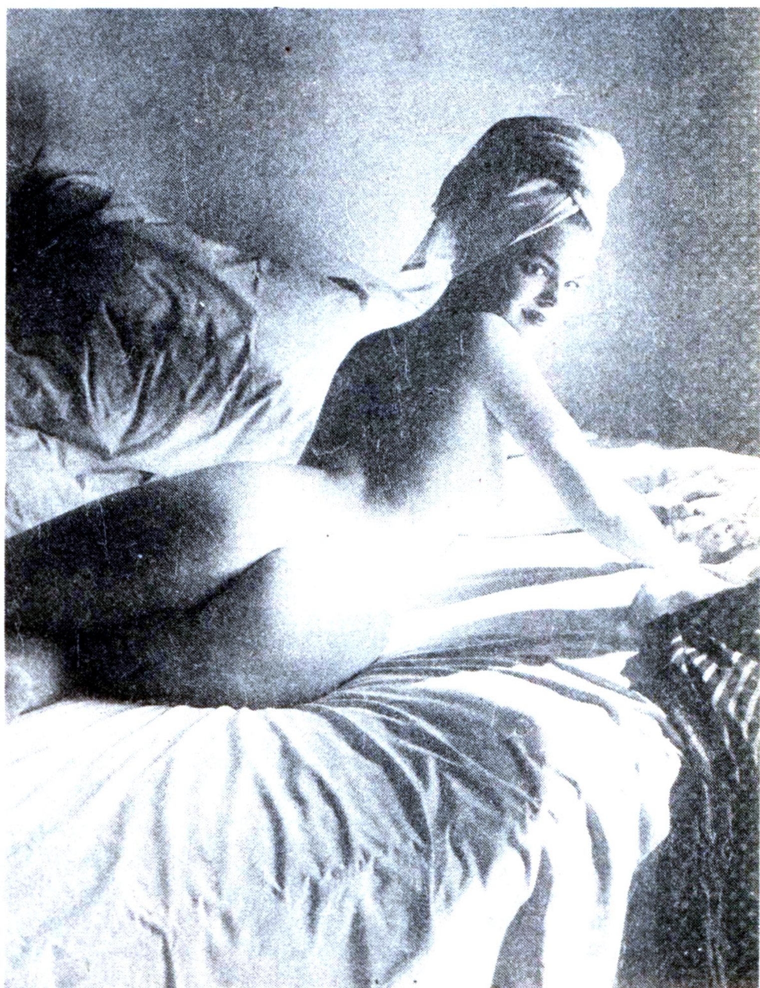

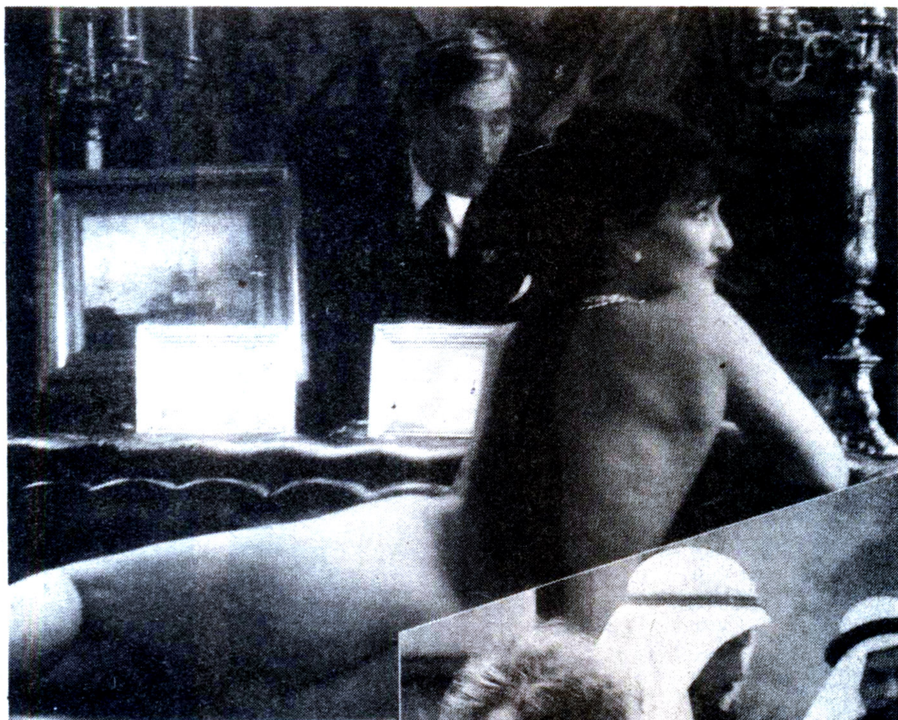

Njeno drugo proljeće

Glumicu Christinu Kaufmann dugo nisu ozbiljno shvaćali, no napokon je doživjela pravi kazališni trijumf, a i njenim je vragolijama došao kraj

Christini Kaufman sad je četrdeset godina, izgleda kao da joj je trideset, a s onim što je doživjela mogla bi ispuniti nekoliko života. Ponovo joj predstoji brak, u kojem će opet postati majkom, a još nerođeno dijete, bit će mlađe od njena dva unuka rođena prošlog srpnja.

Christine je osoba kojoj se može približiti ako se uspiju otvoriti pretinci u kojima se uvijek iznova skriva. Danas je istaknuta zvijezda njemačkog filma i kazališta. Međutim, u posljednje vrijeme odbija sve glumačke ponude u vlastitoj zemlji, jer se s budućim mužem, tridesetpetogodišnjim Georgeom Lulejanom, priprema za odlazak u sunčanu Kaliforniju.

Već u devetoj godini mala Christine postaje zvijezda poratnog njemačkog filma. »Slatko derište« bilo je tada oličenje težnje za boljim i sretnijim svijetom. U dvanaestoj je iščezla s filma, da bi se ponovo pojavila nekoliko godina poslije, kao šiparica u društvu s Peterom Krausom. U osmanaestoj je srela Tonyja Curtisa i princeza njemačkog filma udaje se za princa iz američke tvornice snova. Christine mu je uskoro rodila dvije kćeri, ali se odmah zatim zaželjela izlaza iz zlatnog kaveza. Sa dvadeset tri godine vraća se s kćerima Alexandrom i Allegrom u Njemačku. Ali ljubavna se bajka tada pretvara u kriminalističku priču. Njen bivši muž uspijeva joj oteti kćeri. Otad Christine traži novi životni put i mijenja scenski image. Od šiparice i naivke postaje razuzdana zavodnica, koja na sceni pokazuje sve što žena može pokazati. Njene grudi i stražnjica više nisu nepoznanica publici raznih medija, od kazališta do videa. Istovremeno mijenja muškarce, tako reći u hodu, a usputno se dvaput udala i ubrzo rastala. Ali došao je i trenutak osobnog trijumfa. Napokon je doživjela pravi, priznati uspjeh u kazalištu i pobijedila kao majka.

Kad su kćeri porasle, odlučile su da žive s majkom u Munchenu.

Starija kći Alexsandra udala se i u dvadeset prvoj, prije pola godine, rodila blizance, a onda se s mužem odselila u Palm Springs. I devetnaestogodišnja Allegra vraća se u Sjedinjene Države, ali ne zbog udaje, nego radi studija, i već je studentica u Santa Barbari.

Christine ovih dana igra u Hamburgu u skandaloznoj kazališnoj predstavi Petera Zadeka »Vojvotkinja od Malfija«. I začudo, dok kritika ovaj put nije oduševljena Zadekovim ostvarenjem, Christine Kaufman je za svoju interpretaciju dobila samo pohvale. Na pitanje o svom uspjehu odgovara da se glumom u ovoj predstavi rješava

balasta proteklih godina, jer napokon želi živjeti kao žena, majka i baka. Dosta joj je jurnjave za uspjehom, novcem, angažmanima i ulogama.

George Lulejan, muškarac s kojim Christine živi, kompozitor je i njen višegodišnji prijatelj. »George je najmuževniji muškarac s kojim sam bila«, tvrdi Christine. »Za mene je muževnost prije svega smirenost i postojanost naravi«, kaže i dodaje: »Idealan muškarac mora biti blizak kao brat, a opet da žena rado s njim spava.«

Tako o muškarcima ova vragometna Njemica. Njeni sunarodnjaci imali su uvijek mnogo razumijevanja za nestašnosti njihove Christl, koje su često išle nauštrb njenih glumačkih dostignuća. Godinama je ljudi iz teatra nisu ozbiljno shvaćali, no napokon je doživjela kazališni trijumf, a i njenim je vragolijama, čini se, došao kraj. S četrdeset godina Christine Kaufman je napokon uspjela odrasti. ●

Crta i piše: ROGER BRUNEL

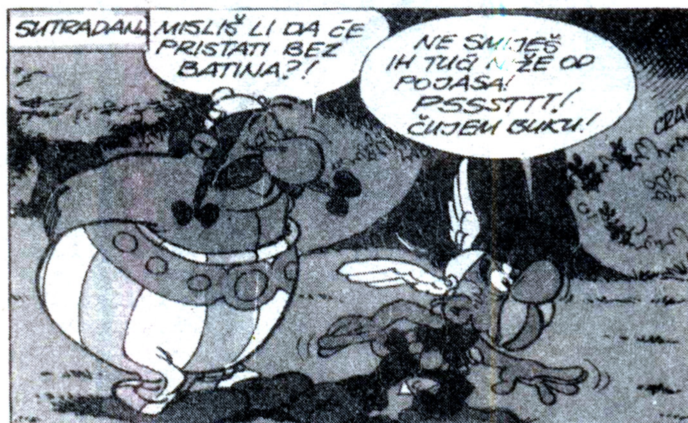
Aspenix – Raskalašenik

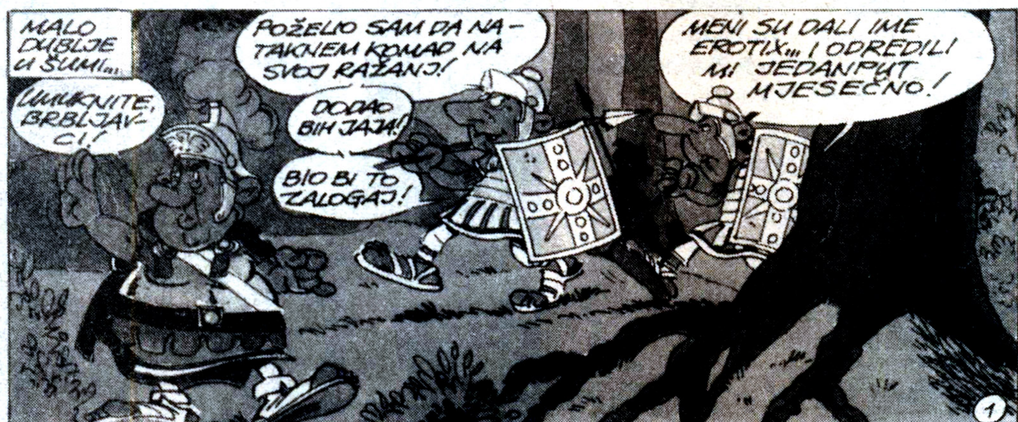

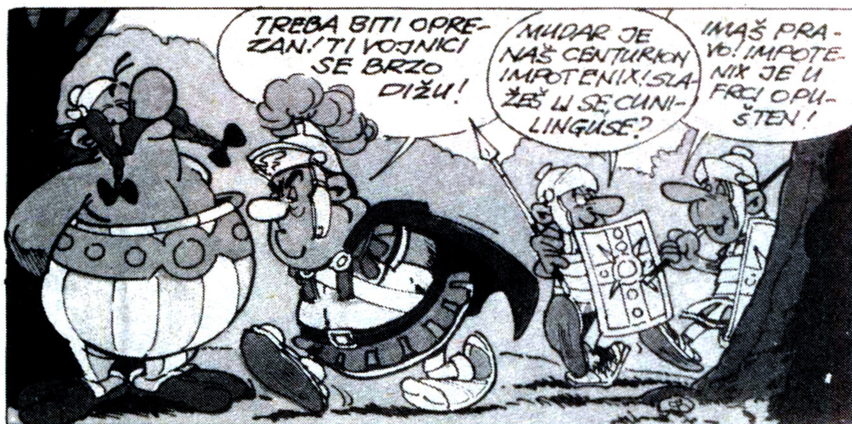

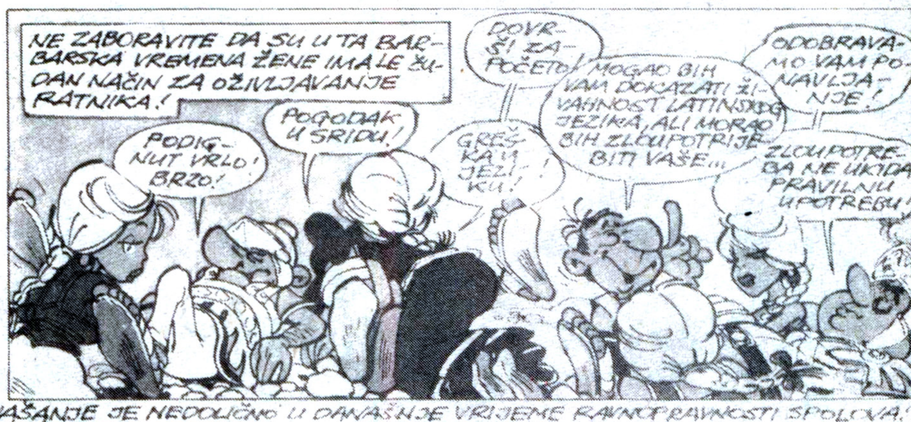

TREBA BITI OPREZAN! TI VOJNICI SE BRZO DIŽU!
MUDAR JE NAŠ CENTURION IMPOTENIX! SLAŽEŠ LI SE, CUNILINGUSE?
IMAŠ PRAVO! IMPOTENIX JE U FRCI OPUŠTEN!

NEKOLIKO ZVJEZDICA ZA NEBUDNOG VOĐU...
TI MODELI SU ZAŠTIĆENI!
MA, SAMO ĆEMO IH MALO DOTJERATI!
KAMENOLO
ZOVOJEB

PRIPREMI SVOJ ALAT, A JA IDEM POGLEDATI KAKO NAPREDUJE DIZANJE RIMLJANA!
PRIDRŽAVAT ĆU SE DIMENZIJA KOJE JE ODREDIO DOBROPIMPAX!

NE ZABORAVITE DA SU U TA BARBARSKA VREMENA ŽENE IMALE ŽUDAN NAČIN ZA OŽIVLJAVANJE RATNIKA!
PODIGNUT VRLO BRZO!
POGODAK U SRIDU!
DOVRŠI ZAPOČETO!
GREŠKA U JEZIKU!
MOGAO BIH VAM DOKAZATI ŽIVAHNOST LATINSKOG JEZIKA, ALI MORAO BIH ZLOUPOTRIJEBITI VAŠE...
ODOBRAVAMO VAM PONAVLJANJE!
ZLOUPOTREBA NE UKIDA PRAVILNU UPOTREBU!
TAKVO PONAŠANJE JE NEDOLIČNO U DANAŠNJE VRIJEME RAVNOPRAVNOSTI SPOLOVA!

MALO KASNIJE...
JESU LI TO TOČNE MJERE, OPIZDLIXE?
SVE SAM JA DOBRO PRORAČUNAO!
TAC
TAC

...A OSIM TOGA, DOBROPIMPAXE, ZNAJTE DA ZA KRALJICU NIŠTA NIJE DOVOLJNO VELIKO! !...
PO MOM MIŠLJENJU TO SLIČI NA... NO, TO JE PRAVI DOKAZ ŠTAROM!
GLAVA KRASI DJELO!

IDEM PITATI DOBROPIMPAXA. ON JE KOD POLUMRTVIXA!
PREVELIK? PREVELIK! ONA JE ŠAŠAVA!
KAMENOLOM
ZOVOJEB

TE SLIKE MI JE POKLONIO JEDAN VIKING!
ZAR! ONI TO RADE STRAGA?
POLUMRTVIXE! POBROPIMPAXE! IMAMO PROBLEMA!
2

ISTODOBNO U BLIZINI OBALE GALIJE...
VELIKI KIT! KIT!

ČIJU ON TO KITU SPOMINJE? POŠANDRCAO JE!
HA! HA! TVOJU SIGURNO NE!

NEKOLIKO KITA PUNO KITA!

U TAJ TREN... NALET SNAŽNOG VALA !...
ZNAŠ LI DA JE DRVO TVRDO? NE ZNAŠ? DOZNAT ĆEŠ!
JAO! NEE!

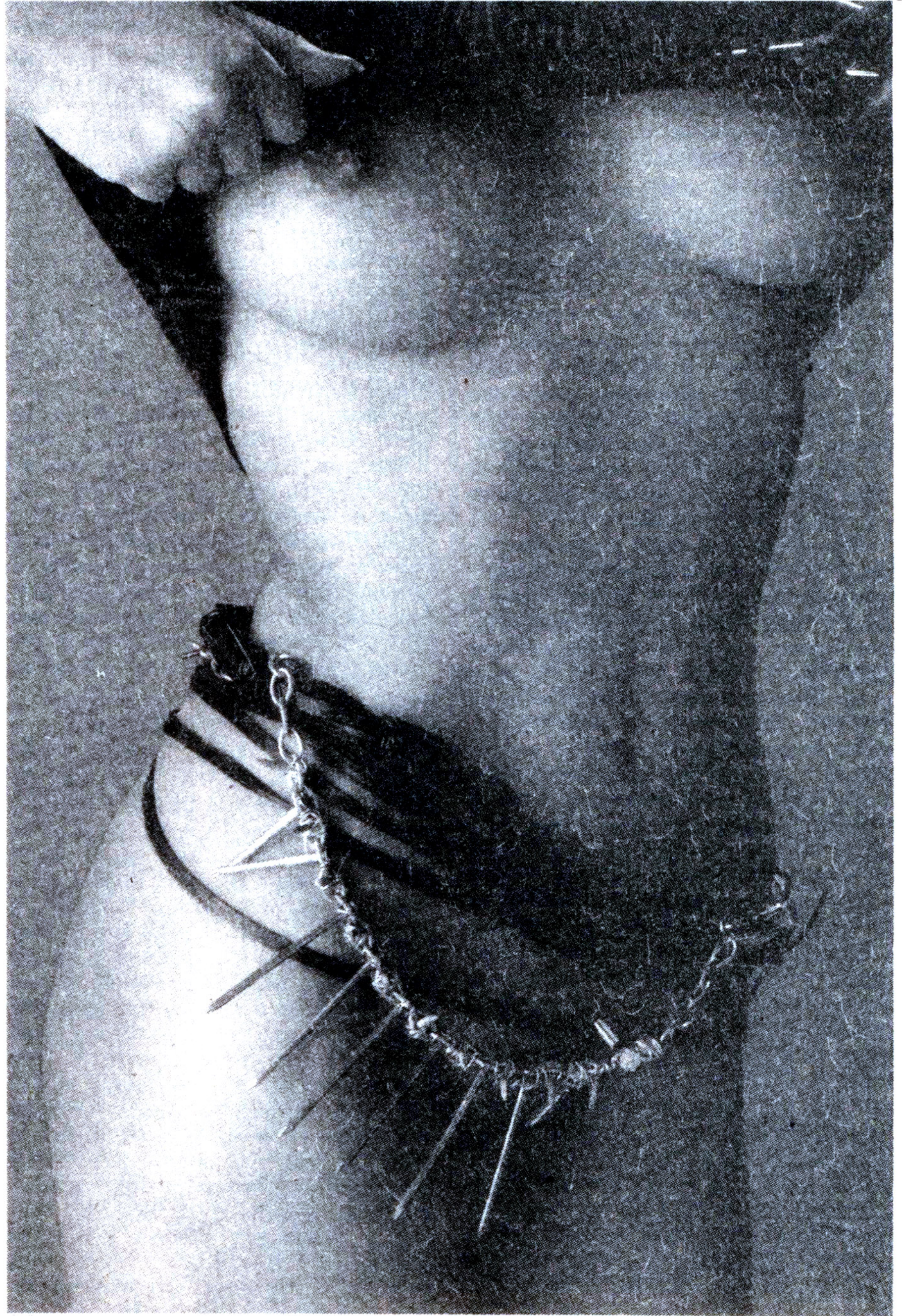

PUSTIMO GA DA PADNE! VRATIMO SE NAŠIM PRIJATELJIMA...
DA, MISLIM DA SE OPIZDLIX MALO PREVARIO U MJERAMA!
MOGAO BIH IH POSLATI MOM PRIJATELJU VIKINGU!
UVJEREN SAM DA SE KLEOPTARI NE BI SVIDJELI! NALJUTILA BI SE NA MENE!

A ZAPRAVO SE TA PRIČA VRLO SRETNO ZAVRŠILA... SVI SU ODAHNULI, KLEOPTARA JE ULOVILA MARKA ANTONIJA, A OPIZDLIXOVA GREŠKA OSTAVILA JE BRETAGNI ČUVENE MENHIRE.
VELIČINA MOŽDA I NIJE POGOĐENA, ALI PO TEHNIČKOJ IZVEDBI MOGU UZ BOK RIMLJANIMA!
JA BIH HTJELA OSTATI UZ TVOJ BOK.
USKORO ĆE OVDJE NAGRNUTI POSJETIOCI!
KAD BI ZNALI KOJEM SE ORGANU DIVE!
3

Tomislav Sabljak

Zatočenici iz Kapan-ana

Dosađivao sam se na Bit-pazaru zavirujući ispod tezgi u švercanu robu iz Grčke: cigarete, britvice, satove, računare, tranzistore, parfeme, sjenila za oči, kontraceptivna sredstva i vibratore. Naišao sam na čudotvoran kamen protiv glavobolje, na čaj za nerotkinje i mješavinu istočnjačkih mirodija za mušku snagu. Kupio sam duhan za savijanje koji su bogalji držali u vrećama ispod sjedala invalidskih kolica. Dok sam večerao u »Sultanu«, Salih mi je tumačio dženet — kuranski raj i vrtove kroz koje protječu rijeke s mlijekom, medom, vinom i dragocjenom vodom života. Kad sam se našao na autobusnoj stanici, potpuno izgubih nit Salihove priče o edenskim vrtovima zapisane u knjizi pravednika. Ušao sam u rashodovani autobus za Ohrid. Bio je poluprazan. Nekim čudom u njemu su se tik do vozača našla tri fratra i monah s bradicom, koji je izgledao kao lutka. Iza njih arhaičan par, odjeven u kazališne kostime, kao da su izašli iz neke predstave, pa malo dalje nećak s tetkom kojoj se obraćao sa »tetka Petka«, na drugoj strani žena srednjih godina, čovjek u crnom odijelu s kišobranom, kišnim ogrtačem i malim putnim kovčegom, glatka lica kao u djevojčice. U samom dnu starija žena zabrinuta lica, očiju natečenih od plača. Nervozno je udarala prstima po torbici koja je ležala u njenu krilu. Namjestio sam se do prozora. Prve kapi kiše udariše o prozorsko staklo i raspoloženje mi bi odmah pokvareno. Nisam na Ohrid išao samo radi simpozija, nego da se malo i odmorim. Namjeravao sam ostati o svom trošku tri-četiri dana. Kiša je bila sve krupnija i polako se pretvarala u pljusak. Autobus je vozio polako, a kako je bio raštiman, kad god bi naletio na kakvu rupu, proskočili bismo na sjedalu. Tri fratra i monah s licem mrtve lutke zadrijemaše, par u kazališnim kostimima nasloni jedno drugom glavu na rame, nećak je zaljubljeno gledao u svoju tetku Petku kao da su oboje pred incestom, krupan čovjek u crnom odijelu naslonio je glavu na kišobran (do njega je bio vodič kroz Grčku), žena srednjih godina legla je preko dva sjedala, a starija žena preko puta mene nije prestajala udarati prstima po svojoj torbici i bila je isto tako uporna i ustrajana kao i kiša koja je zvonila po prozorima i po krovu. Na dva mjesta krov je ubrzo prokišnjavao, i to je par u kazališnim kostimima prisilio da se premjesti. Kondukter je pušio, a isto tako i vozač, koji je neprestano mijenjao stanice na radiju tražeći narodnjake. Vozili smo se kroz gusti mrak i kišu. Već sam i ja počeo drijemati kad se trgnuh. Autobus je naglo stao. Vozač je

psovao. Onda je zajedno s kondukterom izašao, preko glave su imali kišne kabanice, pogledali su oko guma, podigli poklopac motora, opet se vratili, vozač je upalio motor, kondukter je legao pokrivši se dekom, s radija su treštali narodnjaci, kiša je lila kao iz kabla. Autobus je krenuo. Osjetih u zraku vonj spaljene gume. Vozač je na sav glas psovao majku šefu voznog parka. I tako se naše daljnje putovanje sastojalo od zaustavljanja, izlazaka vozača i konduktera, psovki, narodnjaka i kiše koja je neprestano padala. Autobus je stao pred gostionicom »Skara«.

Kondukter je viknuo: »Pišanje!« Izašla je samo žena srednjih godina, a mi ostali sjedili smo mirno na svojim mjestima i čekali vozača i konduktera, koji su za šankom pili pivo. Fratri su držali u rukama krunice, čuo sam kako jedan od njih izgovara poluglasno: »Oče naš, koji jesi na nebesi...«, na što sam ja, već pomalo razdražen vožnjom, viknuo: »...ostani gdje jesi!«, ali se fratri nisu dali smesti, čak se nisu ni okrenuli da vide koji je to prostak i bogohulnik.

Što mi je preostalo nego da gledam u ženu koja je patila lupkajući prstima po torbici. Zureći tako u ponor kiše, htjedoh joj šapnuti »Rapelle-toi«, neka ne zaboravi ovu pametnu i sretnu kišu, ali žena je očito bila nesretna, i ova je kiša za nju bila od strašne i neutješne tuge sazdana. Napokon su se vratili vozač i kondukter, autobus je poskakivao na neravnoj cesti, kiša je i dalje padala kao bezumna, kao da će se nebo srušiti na nas, fratri su micali usnama u molitvi, a kad su završili, predali su se meditaciji. Pomislih: gdje da pronađem svoj kutak, gdje ću se mirno osloboditi svojih grizodušja? Motor je dahtao kao životinja, još na dva mjesta krov se promočio i morao sam se skloniti bliže starijoj ženi koja je patila. Kad sam sjeo blizu nje, tek tad opazih da je pedesetogodišnjakinja. Imala je dugu kosu, koja je bila najljepši okvir za njeno tužno lice. Bila je sva u crnom, pa pomislih: ili odlazi, ili se vraća sa sprovoda. Htio sam se susresti s njenim pogledom, htio sam zarivati u te velike umorne crvene oči koje plaču bez suza. Usne su joj neprestano podrhtavale, i to me poče uzbuđivati. Od silnog tandrkanja i blizine žene, koja mi se učini kao prezrela jabuka koja će pasti u ruke pohotljivca, samo ako je takneš, meni se naprosto iz čista mira digao. Stavio sam ruku u džep, uhvatio ga kroz podstavu nastojeći ga utješiti. Odjednom je autobus stao. Vozač i kondukter su izašli, obilazili autobus i psovali, pozvali nas da im pomognemo, i svi smo izašli i gurali autobus, motor je opet upalio, poskakivali smo u nj i nastavili putovanje. Zabavljao sam se promatranjem ruku pedesetogodišnjakinje koja je plakala dušom. Sudlanica njene ruke bijaše kao alabaster, bez ijedne pjege, a prsti dugi, bijeli i njegovani kao da dotiču samo srce žudnje.

Vozili smo se kroz kišu na jug, autobus je čas usporavao, čas brzao, druckanje je bilo sve žešće, a oko nas pomiješan dim cigareta i paljevine gume. Nekoliko puta je stao, jedva se pokrenuo, a onda se stao nakretati na jednu stranu, potom ispravio i stao. Kiša je i dalje neprestano padala. Vozač i kondukter navukli su kabanice, obavijestili nas da moramo prenoćiti u Kapan-anu, koji je samo za izabrane goste. Pješačili smo po kiši i blatu stotinjak metara kroz šumu, sve dok se nismo našli pred tipičnom istočnjačkom kućom na kat. Prizemlje od kamena, a kat od drveta s mnogo malih uskih prozora, dimnjaka i trijemova, koliko želiš. Vozač nam je objasnio da je riječ o bivšem kupalištu, koje je sad pretvoreno u zatvoreni tip prenočišta. Još rade dva bazena s prirodnim izvorom i pet soba s porculanskim i drvenim kadama.

Voda je ljekovita uglavnom za ženskinje, za njihove boljetice i za zacjeljivanje rana. Stajali smo pred vratima sve dok nam nije otvorio muškarac u bijeloj košulji i crnim hlačama. Dok nas je puštao unutra pozdravljajući se s vozačem, navlačio je crni kaput. Odmah je zapalio veliko svjetlo u predvorju. Vozač je slao sve u majčinu. Dobili smo ključeve i razišli se po sobama. Kad je čovjek iz Kapan-ana htio zatražiti od nas legitimacije vozač je rekao da svi čujemo: »Ja lično garantujem!« Po ono nekoliko riječi koje je čovjek iz Kapan-ana izgovorio nisam mogao razabrati što je i kojim jezikom govori. Da nas sve preduhitri, vozač ga predstavi kao svog dobrog drugara — Takisa Nikolaidisa. Monah s bradicom odmah je s njim izmijenio nekoliko riječi na grčkom. Prije nego što smo se počeli penjati u sobe na katu Takis nas pozove na sir, pršut, slanu ribu i vino. Prvi sam sišao, i Takis me odvede u blagovaonicu. Zatim se spustiše fratri, pa monah, par u kazališnim kostimima, čovjek u crnom odijelu i žena srednjih godina. Zagrijani od vina, počeli smo se ispovijedati, tko više, tko manje. Najstariji fratar zvao se Ignacije, onaj malo mlađi Bonifacij, a onaj još mlađi Ciprijan. Monah s bradicom predstavio se kao teolog, otac Anisija, par u kazališnim kostimima bili su muž i žena, artisti. Pod umjetničkim imenom »Dolly Polly« nastupali su po našim i inozemnim barovima. Čovjek u crnom odijelu bio je arhivist Aleksandar Bolić, do njega žena srednjih godina, restaurator fresaka — Miroslava, nećak Jovica s tetkom Petkom, vozač Kosta i kondukter Kiril. Nedostajala je pedesetogodišnjakinja na koju mi se, sad sam sasvim uvjeren u to, digao u autobusu, za vrijeme vožnje. Jedemo i pijemo vino. Netko spominje miris sumpora, Takis kaže da kuća leži na samom prirodnom izvoru, pa ako tko želi, domeće Takis, može se okupati u vreloj vodi, samo, upozorava, srce treba da bude jako. Dolly i Polly nas pozivaju u svoju sobu na šampanjac. Vozač Kosta i kondukter Kiril ostaju spavati. Kažu da ih ubi »doždovno vreme«. Ulazimo u sobu artističkog bračnog para. Očekujem iznenađenje, znam otprije taj svijet. Manje-više svi su ekshibicionisti. Stiskamo se u sobi sa čašama u rukama. Par se ispričava, odlaze u kupaonicu, dugo ih nema. Bolić izlazi s Miroslavom, a odmah zatim iz kupaonice izlazi artistički par preodjeven u sadomazohističku odjeću od kože i lanaca.

— Gospodo, dopustite da vam pokažemo našu novu numeru s kojom ćemo nastupati u budimpeštanskom »Maximu« — najavljuje patetično Polly.

Čekamo. Žena izvlači bič iz čizme, on se naslanja na komodu i razgrće svoj kostim otkrivajući golo dupe. Žena ga stane nemilosrdno bičevati po dupetu. On viče:

— Udri, ljubavi, jer ja sam najodvratnije biće na svijetu, ja ne zavređujem tvoju ljubav, udri, udri...

Fratri bježe, za njima otac Anisija, pa nećak i tetka. Izlazim posljednji. Glavom mi se mota žena koja je sjedila do mene u autobusu i gorko plakala ne ispustivši ni suze. Zaista, plakala je kao kiša. Nisam uopće iznenađen ovim incidentom. Sve je to već viđeno. Dolje, u blagavaonici, Takis jede ostatke. Takis bi htio igrati poker, ali mu kažem, da nam treba partner. Pokušava s Kostom i Kirilom, ali oni spavaju kao klade. Odlazim na kat, susrećem ženu koja je sjedila do mene u autobusu, traži nužnik. Fratri također hodaju po katu u potrazi za nužnikom. Fra Ignacije ostavio je vrata otvorena i vidim kako druga dvojica kartaju. Pozivam ih s vrata na poker. Prolazim

pored sobe arhivara Bolića i čujem neko gušenje. Gledam kroz ključanicu. Miroslava, odjenuta u Bolićevo crno odijelo, sjedi na stolcu, a Bolić u košulji i gaćama stoji na pristojnoj udaljenosti. Čujem razgovor.

— Dao sam ti pare, ima da radiš ono što hoću.

Stanka.

— Šetaj — insistira Bolić. Držim uho na vratima, riskirajući da me netko ulovi. Prolazi fra Ignacije, a potom i žena koja je sjedila do mene u autobusu. Palim cigaretu, dugo. Onda sva tri fratra izlaze i odlaze u prizemlje na poker. Kažem im da dolazim, neka počnu. Virim kroz ključanicu. Miroslava šeće, a Bolić gleda.

— Sad se skidaj! — kaže.

— Previše tražiš od mene!

Gledam kroz ključanicu. Miroslava stoji gola. On joj prilazi i posađuje Na stolac — Odmiče se.

— Raširi noge! — govori Bolić.

Ona sjedi gola na stolcu raširenih butina. Čudesan pičić, mislim u sebi. Bolić prilazi, sagne glavu, onjuši pičić, podigne glavu i stane se grohotom smijati, neprestano izgovarajući: »Znao sam, znao sam!«

— Šta je ovo? — pita Miroslava.

— Platio sam te, droljo — govori on.

— Ali ti me ponižavaš!

Gledam. Bolić se oblači, ona sjedi na stolcu, a kad god pokuša skupiti noge, Bolić drekne: »Ne! Mamicu ti naninu!«

Odozdo me zove Takis. Silazim i igramo poker. Nitko od nas ne komentira suludu točku artističkog para. Loše me ide karta. Dolaze mi uglavnom trisevi. Dobio sam na jedvite jade jedan ful. Oderali su me fratri. Razilazimo se. Ne mogu zaspati. Čujem vrata. Izlazim iz sobe. Žena koja je sjedila do mene u autobusu sva izbezumljena.

— Moram telefonirati, on zacijelo umire.

Učinilo mi se da zaudara na piće. Palim šibice i silazimo. Palim svjetlo. Budim Takisa, koji spava u odijelu na kanapeu u predvorju. Budim ga, ali telefon ne radi. Takis razmahuje rukama.

— Dožd vrne kako so kabli — kaže. Odlazi da razgrne vatru u peći, mrmlja na grčkom. Čovjek i kad ne govori materinjskim jezikom sanja na jeziku svoje matere. Mrmlja i čujem, razabirem riječ »vrohi«. Pozivam ženu u svoju sobu. Mislim u sebi, mogu li hrabriti ženu koja pati a ne može ispustiti suzu, koja se trese i krši prste, kojoj butine podrhtavaju kao u jungferice. Doznajem da Olja putuje mužu koji umire u bolnici. Ogrnuta je kućnim ogrtačem. Uzimam njenu ruku kojoj sam se divio za cijelo vrijeme putovanja. Ubrzo smo u zagrljaju, goli, na rubu postelje. Zajašila je saginjući glavu da vidi kako ulazi u njen smrtno preplašeni pičić. Učinilo mi se da tucam djetence s himenom od neprobojnog stakla. Držao sam je za meke guzove i prsti su mi propadali kao u sir. Povremeno bih podizao glavu da dohvatim njenu sisu, koja je nalikovala na viseću teglu sa cvijećem. I dok se podizala i spuštala, misli mi odlutaše unatrag. U mom samačkom krevetu našla se Ina, nekoliko sati poslije sprovoda svoje majke. Nikad mi se nijedna žena nije tako predala kao Ina tog popodneva. Mogao sam od nje raditi što god sam htio, jer tog časa ja sam joj bio jedino uporište, jedina slamka spasa u dugotrajnu survavanju u besmisao života.

Znao sam da se na samrtnim posteljama uvijek rađaju najjače i najluđe ljubavi. I sad je Olja, nabijajući se na moju muškost, stremila u Salihove edenske vrtove, stezala me sve žešće, disala sve kraće kao da će svakog trena izdahnuti, vrtjela se cijelim tijelom, i ja sam jedva mogao uhvatiti njene guzove, da je barem na trenutak zaustavim u njenoj bezumnoj plovidbi prije posvemašnjeg utapljanja. Bila je opijena i nesvjesna vremena i prostora, kao da se na tren otresla svog tijela koje je patilo. Nisam joj pružio samo užitak nego zaborav, izbavljenje od kobi i nedoumice kušnje. Možda sam je vratio u njenu mladost, kao što sam se i ja polako počeo odmicati od vremena sadašnjeg u vrijeme prošlo. Njene istaknute jagodice, kosa na renesansnom licu koje pati, turobne oči, pjege na ramenima, sve me to podsjećalo na Dašu iz mog djetinjstva kojoj se nikad nisam usudio pristupiti i reći koliko je volim.

Kad sam je susreo poslije mnogo godina, htjela me odvući u krevet, ali već je bila groblje od žene. Možda je baš Olja imala nešto od Daše, nešto što sam čuvao u svojim žudnjama kao netaknuti cvijet nevinosti. Vrisnula je i zabila se u me svom žestinom. Pod dlanovima kojima sam obujmio njene guzove osjetih lake trzaje koji polako iščezavahu, sve dok se nije posve umirila. Dugo je držala glavu na mome ramenu i odjednom oćutih suze. Ona to, mislio sam, isplakuje svoj život i htjela bi da s tim suzama sva njena tuga ode u nepovrat. Spoznao sam da nema vode. Zaogrnuo sam se njenim ogrtačem i izašao na hodnik. Iz sobe oca Anisije čuh šapat. Zavirih kroz ključanicu, ali ništa se nije moglo vidjeti. Onda stavih uho na vrata. Slušam.

— Prečista Djevo, usliši glas nepotrebnog sluge Svog. Prečista, daj mi često bujicu suza koja očišćava prljavštinu duše moje. Neprestano Ti prinosim jauke od srca, odobrovolji se, Vladarko...

Čujem neko gušenje. Onda opet glas oca Anisije.

— Svebesprijekorna, podižem na pohvalu ruke i usne uprljane prljavštinom...

Psujem što ne mogu ništa vidjeti. Čujem opet isprekidane riječi, kao »sakam«, »nečisti raboti«, »cicka«, »sega e veke docna«, ali ne mogu razabrati smisao. Ni glas ne mogu više odrediti, je li to glas oca Anisije ili nekog drugog. Niti je muški, niti ženski, kao od kastrata. Olja i ja dočekali smo buđenje u krevetu smotani kao dvije zmije. Takis je išao od vrata do vrata i lupao negdje rukom, negdje nogom, mrmljao kako gdje, negdje »buđenje!«, negdje »trgnuvanje!«, a pred vratima oca Anisije izgovori na grčkom: »Kalimera. Pos kimitikate?« Slušali smo korake i glasove. Skupljali su se u prizemlju. Takis je još nekoliko puta dolazio na vrata i kucao, udarao je tako strašno da sam mislio kako će provaliti, pa rekoh iz sobe:

— Ti si pravi domaćin, ostajem kod tebe još dan-dva.

Takis je otišao smijući se. Čuli smo motor autobusa. Pogledao sam kroz prozor. Kiša je i dalje padala bez prestanka, a autobus je krenuo bez mene i Olje. Tri dana i tri noći Takis nam je donosio piće i hranu. Pjevao je s nama grčke pjesme, a u dva maha zaigrali smo poker. Telefonske veze nisu bile uspostavljene. Rijetki su bili gosti, slučajni namjernici, ali svi koji su došli, nisu bili ovdje prvi put. Olja je bila od onih žena iz »Kama sutre«, odnosno iz Maharaštre, koje se zanimaju za šezdeset i četiri vještine u ljubavi, govore ružne i grube riječi i vole da im se na isti način uzvraća, a nezasitne su sladostrasnice. Sve što sam znao i umio sa ženama, poklonio sam tužnoj Olji, koja je poslije svake ševe govorila: »Ne ostavljaj me nikada!« Karao sam je na sve moguće načine, izmišljali smo svakojake poze, čudili smo se našoj maštovitosti, a ona, tužna Olja davala je sve od sebe kao da joj je ovo posljednja ševa u životu i često bi, kad bih se zahuktao kao vlak vozeći u daljinu, pitala: »Uživaš li?« A uživao sam, vraćala mi se snaga, udarao sam je karom po licu, govoreći gluposti, kao: »Sad ću te nji-

me onesvijestiti, tako je tvrd!« Olja ga nije ispuštala, postao je njezina svojina, kao dio nje same, osjećao sam, kad je stezala picom, kao da ga hoće povući u svoju utrobu, progutati da nestane u njoj i da ga odnese sa sobom u grob.

I onda rastanak. Sjedili smo za stolom i jeli. Odjednom je na stolu prsnula čaša a da je nitko nije taknuo. Olja se skamenila, a onda briznula u plač.

— On je umro — rekla je gušeći se .

Umirivao sam je, ali moja tješenja ipak su se završavala ševom. Kad sam ga nadigao, u najboljoj namjeri da je jednom dobrom ševom opet iščupam iz stvarnosti, i kad sam je nasađivao na sebe, ne mogavši ga staviti, jer se pica zgrčila, ona je ustala, uozbiljila se, pogledala me pogledom ranjene zvjerke i rekla: »Gadu eden!« Bio je to kraj naše male antologije gadosti. Tek sad spoznah kako je Olja ružna. Gledah je bez imalo žudnje i želudac mi se htio dignuti u zrak. Zar je moguće da sam rovao po toj provaliji, po toj uspomeni od ljepote.? Ružnoća tijela izazva ružnoću ševe i na kraju grozu. Osjetila je što mi se sve vrzma glavom. Sjela je na stolac, raširila noge, rastegla pičić, nabrekao i crveno-modar, i rekla : »Pljuni!« Odlazio sam prema vratima. Bio sam kao drvo koje je prošlo nekoliko puta kroz mašinu za obradu. Moj je simpozij propao, a Oljin je muž već zacijelo izdahnuo. Izdahnuo je lako, jer je svoj neumoljivi kraj nazreo u bludnim mislima svoje žene, a ona je bila svjesna da nemama snage koja bi mogla sputati njen razvrat. Stojim još neko vrijeme na vratima. Ona se poče histerično smijati, prvi put otkako sam je sreo u autobusu. Uhvatio ju je strah od života koji se kao provalija otvorio pred njom. Pokazivala mi je suludo svoj pičić kao izderani potplat, isticala svoje smežurane grudi, koje su visile kao usahlo cvijeće. Zatvorio sam vrata za sobom i čuo smijeh koji nije prestajao. Ušao sam u autobus, krenuo i putovao dugo, ali se nisam mogao osloboditi tog smijeha. U mašti sam se opet vratio daleko unatrag. Sjetih se Daše iz svog djetinjstva i ljepote kojoj sam se predavao u samotnim noćima, dodirujući umjesto nje svjetlosne zrake mjeseca koji je poput tata ulazio u moju sobu. Ali onda opet kroz mene prođe kao nož onaj smijeh ružne žene na krevetu. Osjećah se kao ukaljan i pokajah se, možda prvi put u životu, svjestan da je kajanje dublje što je ružnoća veća. ●

slavne ličnosti

Nestašni starčići

Kad su jednom prilikom suradnici upozorili Winstona Churchilla, koji je tada već bio u poznim godinama, da mu je otvoren rasporak na hlačama, ostarjeli je političar odmahnuo rukom i rekao: Neka mrtve ptice lete!

Ta zgoda možda najbolje potkrepljuje rasprostranjeno mišljenje da se u kasnijim godinama gase reproduktivne sposobnosti i gubi volja za seksom. Nekim se ljudima to događa prije, nekima kasnije, ovisno o nizu objektivnih i subjektivnih činilaca. Smatra se da iza određenog »starosnog praga«, koji se doduše u posljednje vrijeme sve više pomiče, neke stvari ne priliče starijim osobama. Čini se da je toliko razvikana seksualna revolucija zaobišla najstarije generacije, ili se barem o tomu vrlo malo zna.

Pa ipak, kad je riječ o slavnim osobama, neke su pojedinosti poznatije. To se svakako odnosi i na njihov seksualni život. Dobro su znane anegdote o nekim glasovitim osobama, koje unatoč poznim godinama nisu zaboravile na »najvažniju stvar na svijetu«. Kronološkim ćemo redom dati pregled tih slavnih vječnih mladića, koji nisu samo zbog svojih zasluga (na raznim područjima) bili izuzetni pojedinci svog vremena, nego su to dokazali — i u krevetu.

1. Luj XIV (1638—1715)

Slavni »Kralj Sunce« bio je poznat po raskalašenu i razvratnu životu. O njegovim primanjima, koja su zapravo bila prave orgije, pričalo se na svim evropskim kraljevskim dvorovima. Dok su se puritanci zgražali, brojne su velmože potajno priželjkivali da barem jednom budu pozvane na neku od tih terevenki.

Nedugo nakon što je ostao udovac, kralj se oženio bivšom guvernantom svoje djece, no i dalje je nastavio živjeti kao i dotad. Tad je imao četrdeset pet godina, i bio je u punoj životnoj snazi, pa kraljica nije bila sposobna zadovoljiti njegove povećane seksualne prohtjeve. U tomu se baš ni nije trudila, što se vidi iz nekog Lujeva pisma, u kojem je opisuje kao oholu i potpuno frigidnu ženu.

Ona se pak žalila da je kralj vara »s kim stigne«, što i nije bilo daleko od istine. Vjerojatno je i zbog toga odbijala njegove pokušaje da joj se približi. Navodno je to činio nedugo prije smrti, kad se već primaknuo sedamdeset sedmoj godini života.

2. Vojvoda od Wellingtona (1769—1852)

Najslavniji britanski vojskovođa svog vremena, koji je pobijedio Napoleona kod Waterlooa, dokazao je da nije bio uspješan strateg samo na bojnom polju. Čini se da je bio još uspješniji u osvajanju žena. Ta ga strast nije napustila ni u poznim godinama, kad je iza sebe imao već nekoliko stotina »trofeja«. Njegova u ljubavi prevrtljiva priroda vjerojatno je bila glavni razlog zbog kojeg se nije ženio.

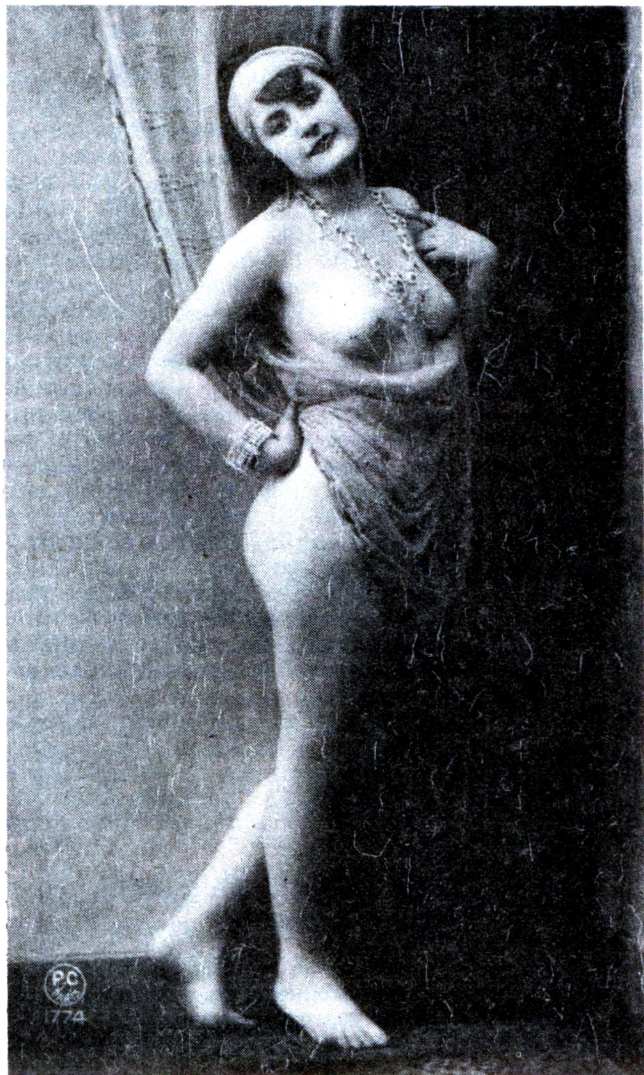
Nije se smirio čak ni pod stare dane. Njegovi su biografi zabilježili da je u poznim sedamdesetim godinama glatko odbio bračne ponude dviju uglednih dama, jer je bio sav obuzet strastvenom ljubavlju prema nekoj mladoj ženi koja nije marila za nj. To ga nije nimalo obeshrabrilo, već joj je i dalje neumorno pisao vatrena pisma.

Nekoliko mjeseci prije smrti, kad je već bio napunio osamdeset treću godinu, izazvao je javni skandal kad se otkrilo da mu je ljubavnica žena nekog političara.

3. Brigham Young (1801—1877)

Osnivač Mormonske crkve (ili Crkve svih svetaca sudnjeg dana,

kako se službeno zvao) bio je poznat po svom libidu. To je možda bio i glavni razlog zbog kojeg je zagovarao mnogoženstvo i otvoreno poticao na nj svoje sljedbenike. On sam je imao pravi mali harem. Kad se u sedamdeset drugoj godini htio razvesti od svoje dvadeset sedme žene, nju je taj njegov postupak toliko ogorčio da je odlučila »javno obznaniti istinu«. Za njega je tvrdila da je stari jarac koji se svaki put strašno razljuti kad odbije da spava s njim. Izjavila je

također da je tih njegovih zahtjeva bilo previše, da sve ima svoju granicu.

Nakon patrijarhove smrti pročitana je oporuka, u kojoj je bilo izričito naglašeno da priznaje zakonitom svu djecu koje će njegova žene roditi u razdoblju od devet mjeseci nakon njegove smrti!

To se ipak nije dogodilo, jer je njegovo najmlađe dijete rođeno 1870, kad mu je bilo šezdeset devet godina.

4. Victor Hugo (1802—1885)

O životu slavnog romanopisca, dramaturga i pjesnika mnogo je napisano, no ipak je manje poznato da je bio vrlo strastven ljubavnik. Takav je ostao i u dubokoj starosti. U sedamdesetoj je godini izazvao javni skandal kad se doćulo za njegovu vezu s dvadesetsedmogošnjom praljom. To ga nije ni najmanje omelo da zavede kćerku jednog drugog poznatog književnika nakon čega je uspostavio kratku ali vrlo duboku vezu sa slavnom glumicom Sarah Bernhardt. Zanimljivo je napomenuti da je cijelo vrijeme, punih pedeset godina, Hugo održavao intimnu vezu s glumicom Juliettom Drouet.

U njegovom je dnevniku zabilježeno da je 1883. godine kad je već bio osamdesetogodišnjak, imao osam seksualnih odnosa. O posljednjem je snošaju ostavio zapis šest tjedana prije smrti.

5. Franz Liszt (1811—1886)

Proslavljeni klavirski virtuoz i skladatelj na vrlo je opipljiv način znao iskoristiti svoju popularnost. Brojne obožavateljice pratile su ga na svakom koraku, što mu nije ni najmanje smetalo. Štoviše, često se događalo da neka od njih dočeka zoru u njegovom krevetu.

Taj ga običaj nije napuštao ni u kasnijim godinama. Maestro se tužio na bolove u nogama, otežano disanje, ali o oslabljenoj potenciji nije se moglo čuti ni riječi. To su očito mogle potvrditi njegove obožavateljice i učenice, kojih je sve više bilo.

Lisztova posljednja ljubavnica je bila njegova gazdarica Lina Schmalhausen, koja ga je vjerno pratila na svim njegovim putovanjima.

6. Lav Tolstoj (1828—1910)

Znameniti ruski romanopisac i moralist je bio rastrzan između as-

ketskog načina života, koji je smatrao jedinim ispravnim putom za postizanje savršenstva, i snažnog seksualnog poriva. Duboko je vjerovao da je sve što je u vezi sa spolnošću nisko i prljavo, te, da je jedino opravdanje za povremeno obavljanje »prostih radnji« održavanje vrste. Seksualnost je nazvao »degradirajućim ludilom« i izbjegavao je. To je jasno vidljivo iz dnevnika njegove žene Sonje, kojoj su očito takva razmišljanja bila strana. Pa ipak, s Tolstojom se dogodila neobična promjena kad je već zašao u duboku starost. Sonja je 1907. zabilježila da je njezin muž konačno prevladao dugogodišnju odbojnost prema seksu, te da mu se prepustio žarom dvadesetogodišnjaka. Slavni je književnik tad već napunio sedamdeset devet godina. U dnevnik je zapisala da je »prošle noći Lav bio ludo strastven«.

Takvo njegovo ponašanje potrajalo je samo dvije godine i sličilo je labuđem pjevu, jer se posljednje godine života Tolstoj ponovno gnuša svake požude.

7. Bertrand Russell (1872—1970)

Za život proslavljenog filozofa i borca za mir moglo bi se reći sve samo ne da je bio jednoličan. Obilježila su ga tri propala braka i bezbroj kraćih ili dužih strastvenih veza. Kad je već zakoračio u sedamdesete, njegovi su se prijatelji ponadali da će se napokon smiriti, ali su se grdno prevarili. Upravo tada je Russell upoznao glumicu Colette O'Neil, za kojom je doslovno »izgubio glavu«. Neki njegov pomalo zlobni znanac njegovo je ponašanje usporedio s postupcima mladog tetrijeba u sezoni parenja.

No ni ta veza nije bila duga vijeka. Russell se sa novim žarom upustio u novo poznanstvo s ženom nekog uvaženog profesora na Cambridgeu. Nasuprot prethodnima ta je veza potrajala čak tri godine, što je bilo svojevrstan rekord za ostarjelog filozofa.

Nakon svega (običan bi se smrtnik već odavno umorio od toliko ljubavnih napora) Russell se oženio i po četvrti put, kad je već zakoračio u deveto desetljeće života. Sretnica se zvala Edith Finch. Mladoženja je izjavio da je »njihova ljubav potpuna, i to na svim poljima«.

U svom je dnevniku pribilježio da je u žaru strasti gotovo zaboravio na opasnost od nuklearnog rata koja se nadvila nad čovječanstvo.

8. W. Somerset Maugham (1874—1965)

Život jednog od najbriljantnijih britanskih književnika mogao bi se podijeliti na dvije faze; u prvoj polovici života njegovu su pažnju isključivo zaokupljale žene, no poslije mu se ukus mijenja, te otvoreno iskazuje homoseksualne sklonosti. Pošto je navršio sedamdesetdrugu godinu, životni mu pratilac postaje osobni sekretar, trideset jednu godinu mlađi Alan Searle. Neobični je par izazvao javnu sablazan, no to nije nimalo poremetilo njihovu vezu. Bili su naprosto nerazdvojni do kraja piščeva života.

Maugham je pokušavao sve da bi produžio vitalnost. Tako je nekoliko puta, zajedno sa svojim ljubavnikom, posjećivao čuvenu kliniku dra Paula Niehansa, gdje su obojica bili podvrgnuti neobičnoj regenerativnoj terapiji, metodi »pomlađivanja«, pri kojoj se u pacijentovo tijelo ubrizgavaju stanice tkiva fetusa jedne vrste crne ovce. Rezultati liječenja navodno su bili »veći od očekivanja«, jer je nakon svakog takvog postupka ostarjeli književnik seksualno živnuo.

Searle ga je opisao kao »najboljeg od svih ljubavnika koje je imao, požudnog u sedamdeset petoj, i još seksualno agresivnog u osamdeset četvrtoj godini«.

Njih dvojica još su jednom posjetili neobičnu kliniku u Švicarskoj, kad je Maugham već napunio osamdeset osmu, no rezultati te terapije nisu poznati.

9. Pablo Picasso (1881—1973)

Prije negoli ga je 1963. napustila Francoise Gilot, dugogodišnja Picasova ljubavnica i majka dvoje njegove najmlađe djece, žalila se prijateljicama da je vara s drugim ženama. To je ujedno bio glavni razlog zašto se odlučila na taj korak, jer »više nije mogla trpjeti brojna poniženja«, kako je izjavio novinarima.

Godine kao da nimalo nisu smanjile Picassovu požudu, premda je već dobrano zakoračio u deveto desetljeće. On je pak govorio da su mu »ljubavne avanture bile glavni stimulans za umjetničko stvaranje«.

Vjeran svojim životnim postulatima, uskoro se ponovo oženio. Odabranica je bila Jacqueline Roque, koja je jednom priznala da je »Pablo bio jedini od njezinih ljubavnika kojeg je uistinu željela«.

10. Charlie Chaplin (1889—1977)

Slavni filmski glumac, redatelj i producent bio je pravi virtuoz ne samo na celuloidnoj vrpci već i na ljubavnom polju. O njegovu ljubavnom umijeću bile su ispredane prave legende. Žene su ga neprestano opsjedale, no to mu očito ni najmanje nije smetalo.

Poznati su javni skandali u koje je bio upleten. Naklonost prema mladim djevojkama nije ga napuštala ni u kasnijim godinama. Tri njegove bračne družice bile su u trenutku kad su rekle »da«, mlađe od osamnaest godina, a četvrta žena Oona O'Neil, kći znamenitog pisca Eugena O'Neilla, s kojom se oženio 1943., imala je osamnaest godina, a Chaplinu su tada bile pedeset četiri. Nekad nerazdvojni prijatelji, postali su smrtni neprijatelji. O'Neill je nekako mogao prijeći preko toga što je Charlie zaveo njegovu bivšu ženu, ali kad je zaprosio njegovu kćer, to nije mogao podnijeti. Ne samo da nije došao na svadbu, nego do kraja života nije progovorio s Oonom. O'Neill se još više razgnjevio što je »nestašnog« Chaplina upravo tada tužila glumica Joan Barry, zahtijevajući da prizna očinstvo njezina djeteta.

Unatoč pisanju žute štampe, Chaplin je do kraja života ostao vjeran svojoj novoj nevjesti. Štoviše, u njegovim sedamdesetim godinama Oona mu je rodila dvoje zdrave djece.

11. Leopold Stokowski (1882—1977)

Proslavljeni dirigent bio je »notorni ženskar«. To je ostao i u dubokoj starosti. Nakratko se smirio kad je već debelo zašao u sedamdesete, pošto mu je Gloria Vanderbilt rodila dvoje djece. To je inače bio njegov treći brak, ali ni on kao ni prethodna dva nisu dugo potrajala. Razveo se kad je već bio navršio osamdesetu. Izjavio je tada da se »osjeća kao ptica na grani, i da mu ne pada na kraj pameti da se ponovno veže uz neku ženu«. Poživio je još petnaest godina, ostajući vjeran obećanju danom samom sebi. Bio je poznat kao najstariji plejboj na svijetu. ●

Pripremio: Joško Supić

istraživanja

Bečanka Gerti Senger autorica je desetak vrlo uspjelih knjiga, među kojima su i posljednje »Dobri muškarci su takvi« i »Ljubav je zdravlje«. Slovi kao ekspert za seksološka i bračna pitanja na njemačkom govornom području. Povremeno ćemo objavljivati njena razmišljanja, savjete, kao i odgovore na pitanja naših čitatelja.

Ljubav je zdravlje

Uvijek kad proživljava posebno intenzivnu fazu u ljubavi sa svojim drugim mužem, trideset šestogodišnja Verena Härtl izgleda nekoliko godina mlađom. Njene kolege u uredu to opažaju i dive joj se: »Verena, opet blistaš!« U početku je bila uvjerena da se komplimenti slučajno poklapaju s plimom njene ljubavi, sve dok joj i njen ginekolog nije potvrdio: »Ljubav povoljno utječe na vaše zdravlje. Još nikad niste bili tako živahni i lijepi.«

Zašto žene u ljubavi blistaju

Moramo vjerovati tvrdnji da seks ništa ne stoji, da pruža posebno zadovoljstvo, a osim toga je i zdrav. Štoviše, seks je pravi pravcati izvor mladosti. »Blagotvorne popratne pojave« tjelesne ljubavi imaju za žene posebno značenje. Napokon, o hormonima ženskih spolnih žlijezda ne ovisi samo njeno tjelesno i duševno zdravlje već i njen dobar izgled.

Tako na primjer za svježu i glatku kožu žene mogu zahvaliti estrogenu. Taj hormon utječe na čuvanje vlage u potkožnom tkivu. Tako se sprečava isušivanje kože i stvaranje bora. Stoga ne treba smatrati pretjerivanjem tvrdnju da žena u ljubavi procvjeta. Utvrđeno je da pojačana aktivnost spolnih žlijezda, vezana uz bujan spolni život, utječe na rast estrogena u krvi. Vidljiva je posljedica toga rasta elastična, blistava koža u pravom smislu riječi. Vjerojatno znate da i oblik i čvrstoća grudi ovise o estrogenu. Već je i najmanji porast estrogena za njih prava kura ljepote: postaju punije i jedrije. Dovoljna je neznatna količina, stotinka grama estradiola, što ga žena dodatno izradi u ljubavnoj igri, da bi tkivo grudi odgovarajuće reagiralo.

Pravo i puno tjelesno zbliženje ne djeluje samo na rad spolnih žlijezda nego uvelike aktivira i štitnjaču. Rezultat: proizvodnja tiroksina je besprijekorna. Hormon štitnjače »kriv« je za zavodnički sjaj u ženinim očima, zbog kojeg su već mnogi muškarci izgubili glavu.

Muškarac je najbolji hormon

Redovita seksualna aktivnost posebno je jamstvo zrelim ženama da će sačuvati ljubav. Pojačano lučenje estrogena za uspješnog seksualnog odnosa sprečava isušivanje i atrofiju sluznice te odvapnjenje kostiju koje dolazi s godinama, tzv. osteoporozu. Redoviti seksualni odnosi djeluju dvostruko povoljno na ženske spolne organe. Prilikom angažiranog tjelesnog zbližavanja mišićje vagine i zdjelice toliko je aktivno da nije potrebna dodatna »gimnastika vagine« koju mnogi liječnici preporučuju radi sprečavanja spuštanja maternice, mlitavosti vagine i nekontroliranog izlučivanja mokraće.

Zdravlje i seks su povezani

Znanstvenici su dokazali ono što su mnoge žene same iskusile: od neiskorištene energije postaje se bolestan i star. Umjesto elastičnosti stvara se napetost, umjesto gipkosti kretanja tromost tijela, umjesto da crte lica zrače zadovoljstvom i ispunjenjem, opuštaju se i daju licu turoban izgled. Već na prvi pogled otkrit ćemo kako osoba živi: bezvoljno.

Poznati bečki neurolog prof. Walther Birkmayer uvijek iznova naglašava da bi bilo manje bolesnih kad bi bilo više onih koji se vole. Naposljetku, svaki čovjek ima određene osnovne potrebe — na primjer za motoričkim radnjama, emotivnim kontaktom i seksom. Ako se bilo koja od tih potreba ne zadovolji, gubi se ne samo unutrašnja ravnoteža nego je narušen i odnos prema vanjskom svijetu. Tako se stvara začarani krug. Nedostatak privlačnosti još više onemogućava tjelesno ispunjenje. Time se pojačava duševni nemir, što neminovno još nepovoljnije utječe na vanjski izgled itd., itd. Drugim riječima: sve su manji izgledi da se postigne ispunjenje.

Među prvim seksolozima koji su upozorili na to da zdravlje može biti ugroženo ako izostane seksualna aktivnost bio je Wilhelm Reich. On smatra da su reuma, čir želuca, grčevi glatkih mišića (npr. na ulazu i izlasku iz želuca), kronična začepljenja i hemoroidi bolesna stanja uzrokovana seksualnim strahovima. U međuvremenu je otkriveno još nekoliko oboljenja kojih se uzrok može tražiti u seksualnim problemima. Nirnberški gerijatar dr Rene Schubert također misli da su muškarci i žene jednakomjerno podložni svim mogućim smetnjama zdravlja čim se krevetom počnu služiti isključivo za spavanje. I zato se ne pretjeruje kad se kaže da krevet može postati pravi kabinet za održavanje kondicije.

Najbolji trening za krvotok

Malo ljudi redovito vježba da bi poboljšali cirkulaciju. Ali čak i najokorjelijeg protivnika amaterskog sporta možete pridobiti za »sportsku aktivnost u krevetu«. Ne bez razloga. Može se vježbati u svako doba i bez skupih pomagala, dobro se osjeća, a sama je vježba apsolutno bezopasna, dok je učinak jednak kao u najnapornijem sportu. Osim toga dok se penjete prema vrhu, tlak naraste od 120 na oko 220. Taj kratkotrajni porast odgovara povišenju tlaka trkača koji je upravo svladao stazu od četiristo metara.

Ljubav i izmjena tvari

Ako ste se u ljubavnom odnosu dovoljno zalagali, a možda čak i oznojili, možete propustiti jedan posjet sauni, zajedno s naknadnim plivanjem u bazenu i tuširanjem. U »fazi platoa«, što je kratki vremenski interval prije orgazma, svi mišići tijela dobivaju deset puta više krvi nego pri mirovanju. Tako se odstranjuju svi otrovi koji nastaju pri izmjeni tvari u organizmu. U ubrzanoj cirkulaciji krvi brže se razgrađuju štetne materije. Ako vašim tijelom kolaju sokovi ljubavi, ne trebate se plašiti kroničnih stanja trovanja organizma koji uzrokuju loše opće stanje (iznemoglost, nedostatak koncentracije i sl.).

Najbolja terapija ozonom

Možete slobodno disati: udišite ljubav poput kisika. Ubrzano disanje u trenucima najveće strasti napunit će kisikom stanice vašeg organizma. Osjećaj da ćete ostati bez zraka u trenucima ekstaze može varati — tada ga dobivate više nego ikad! Poput terapije ozonom ... S jednom razlikom: opijenost ljubavlju mnogo je ljepša ...

Pravi izvor mladosti

Neosporno je da se pomoću raznih preparata, kojima tržište u novije vrijeme obiluje, može »kupiti malo mladosti«. Ali čemu? Ako udvoje redovito vježbate u krevetu, malo adagio, malo presto, besplatno i bez recepta, a vrlo pouzdano, jamčen vam je mladenački polet. Zašto? Alfa i omega mladosti jest skladan i ujednačen rad žlijezda s unutrašnjim izlučivanjem. Jedan strasan zagrljaj pojačava rad hormonalnih žlijezda, a ljubavni užitak neusmnjivo pomlađuje. Nadbubrežne žlijezde ispuštaju adrenalin. Molekule adrenalina alarmiraju hipofizu, koja istog časa ispušta hormon što utječe na krvni tlak. Također se potiče rad štitnjače i spolnih žlijezda. Hormoni koji kolaju organizmom pokreću duševnu i tjelesnu energiju, reguliraju rad srca i krvožilnog sistema, iz organizma se odstranjuju otrovi. Osim toga seksualni hormoni što se za vrijeme spolnog zbližavanja proizvode u organizmu pomažu boljem iskorištenju minerala (sumpora, fosfora, kalija i natrija) iz hrane.

Nema sumnje, tako ćete ostati u formi! ●

Čudesna

Jedna sićušna kapsula dovoljna je da postanete zdraviji, mlađi i ljepši. Ne možemo je vidjeti, ni osjetiti, ni napipati. A o njoj sve ovisi: vaša sreća, ljepota, zdravlje. Riječ je o hormonima. Oni su neka vrsta daljinskoga upravljača našeg tjelesnog i duševnog stanja. Hormoni sprečavaju začeće. Djelovanjem hormona koža postaje glatka i bez bora, grudi jedre, kosa svilenkasta, seks živahan, kosti čvrste...

Hormoni su, u ispravnim dozama, čudotvorna droga koja ženama može pokloniti novu mladost. To su upravo spoznali znanstvenici u poznatoj engleskoj klinici Kings College u Londonu. Došli su korak bliže snu o vječitoj mladosti. Cijeli je trik u tomu da se ispod kože na bedru ugradi sićušna kapsula. Dr. Marc Brincat, šef ekipe stručnjaka, objašnjava kako se pomoću te kapsule zaustavlja starenje: idealnom kombinacijom (ženskog) hormona estrogena i (muškog) hormona testosterona. Implantacija se izvodi ambulantno, jednostavna je, brza i bezbolna: dovoljna je lokalna anestezija injekcijom, uz ubod šuplje igle pomoću koje se mala kapsula uvodi ispod kože.

Propusna kapsula ravnomjerno izlučuje u organizam hormone što ih ženini jajnici ne proizvode dovoljno. Te se teškoće, karakteristične za klimakterij, mogu javiti i u mlađih žena. Na kongresu liječnika u Frankfurtu spomenut je slučaj zdrave poslovne dvadeset šestogodišnje žene, koja je patila od svih poznatih tegoba klimakterija.

Poslovno uspješne žene prije su suočene s hormonalnim problemima nego domaćice. Kad karijera zauzme prvo mjesto u ženinom životu, seks i ljubav imaju drugorazrednu važnost. To uzrokuje usporenu produkciju spolnih hormona i nastaju klimakterične tegobe. Od njih pate milijuni mladih žena. U jednom trenutku u krvi pada razina estrogena. Prestaje proizvodnja progesterona. Istodobno gube ravnotežu i drugi organi koji proizvo-

kapsula

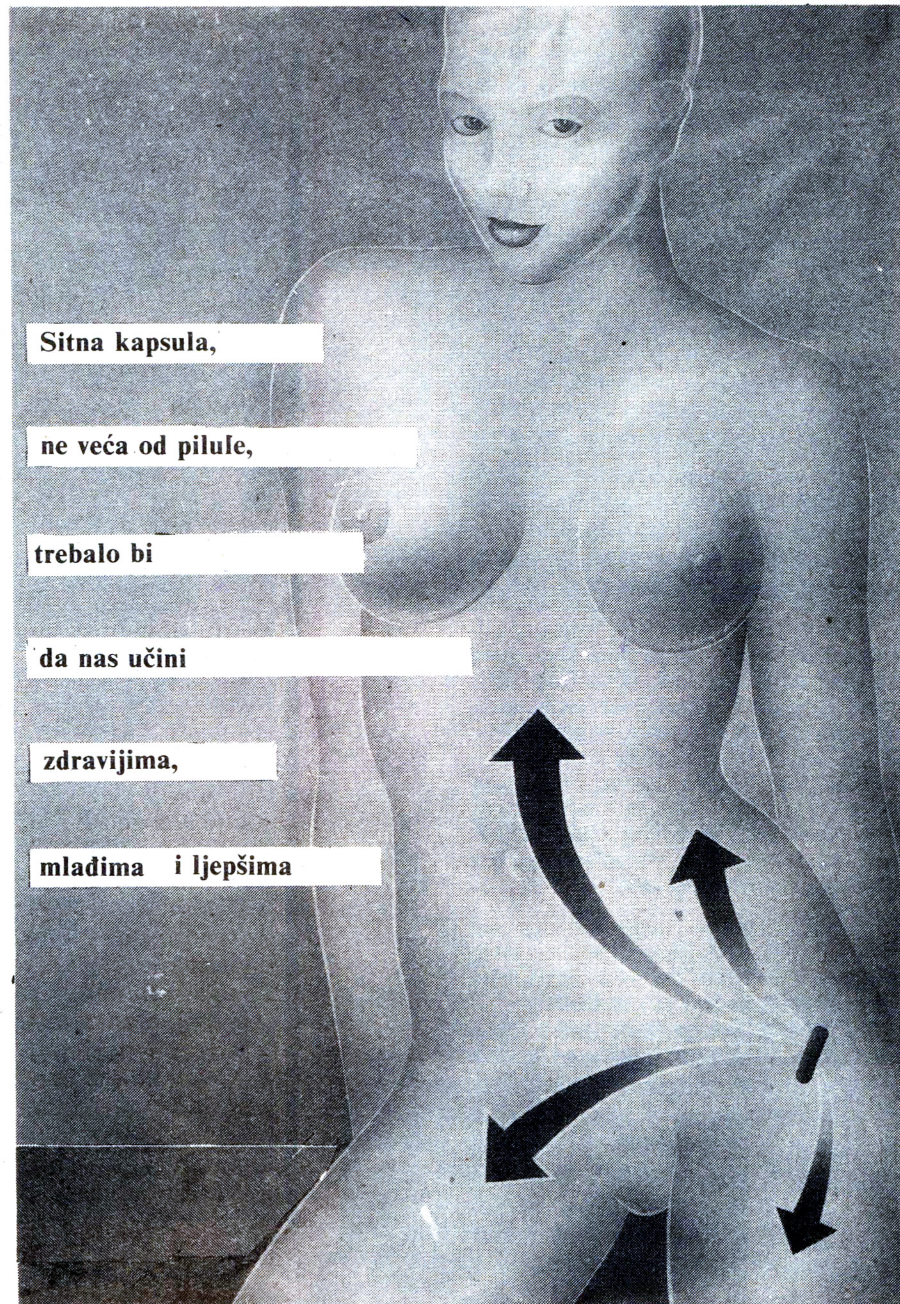
de hormone: štitnjača, nadbubrežne žlijezde i hipofiza. Za tijelo i psihu žene to ima dalekosežne posljedice. Tipični simptomi: umor, nervoza, glavobolja, lupanje srca, iznenadno znojenje, vrtoglavica, depresivna stanja, strah, oslabljena koncentracija. Mnogi liječnici još i sad smatraju da se tada ne može mnogo pomoći i ženama preporučaju da svoje zdravstveno stanje prihvate kao prirodni proces.

Pogrešno. Londonski su ginekolozi dokazali testovima na pacijenticama da se mnogi od navedenih simptoma mogu ublažiti ili posve ukloniti. Ne treba vjerovati da će hormoni donijeti ženi vječitu mladost i spriječiti prestanak rada jajnika, ali nesumnjivo mogu usporiti starenje. U pacijentica u kojih je provedena hormonska terapija, postotak kolagena u koži bio je za 34 posto viši i ona se doimala zategnuto.

Evo učinaka dugotrajne kapsule kao sredstva za pomlađivanje:
- sprečava stvaranje bora – koža zadržava elastičnost
- grudi su jedrije i ljepše
- libido je pojačan
- kosa je gusta i svilenkasta
- kosti zadržavaju čvrstoću
- duševno je stanje izvrsno.

U Engleskoj i Americi raširena je hormonska terapija. Nisu poznate štetne nuspojave. Endokrinolozi u svijetu su jedinstveni ako se hormonski preparati pravodobno koriste u ispravnim dozama, žene postaju mlađe, ljepše, zdravije i sretnije. Šest mjeseci kapsula ispušta u krvotok točno određenu količinu hormona. Nakon toga mora se zamijeniti novom.Kad usavrše kapsulu endokrinolozi se nadaju da će pomladiti ženu za dvadesetak godina.

Istraživanja hormona zasnivaju se na kombinaciji triju hormona: estrogena – ženskog seksualnog hormona koji sprečava stvaranje bora, gastagena – grupe hormona ženskih spolnih žlijezda koji

sprečavaju nervozu, nesanicu, nedostatak koncentracije, umor, i androgena – muških i ženskih seksualnih hormona koji povećavaju osjetilni užitak i održavaju vitalnost.

Ima preparata koji sadrže sva tri hormona, ali se još smatraju hormonskom bombom koja bi pri neispravnoj primjeni mogla eksplodirati u organizmu.

Hormonskoj terapiji pomoću kapsule podvrgava se u Londonu na godinu oko dvije tisuće žena. Popratne su pojave lagana krvarenja, bubrenje grudiju, mučnina i debljanje.●

Svemoćna injekcija

O njoj su uvijek maštali muškarci s teškoćama sa spolnom moći: o injekciji, ubod koje se jedva osjeti, a postiže se savršena erekcija. San je postao stvarnost. U vojnoj bolnici u Ulmu 55 muškaraca se osvjedočilo u to. Pročitajte o tome kako djeluje ta injekcija.

Broj koji plaši: 2,8 milijuna Nijemaca pati od impotencije. Posljedice: propali brakovi i veze, teški duševni poremećaji. Njima se sad može pomoći. Dva liječnika iz Ulma, nakon dugogodišnjih pokušaja, pronašli su sredstvo koje će ih ponovo osposobiti. Tajna uspjeha čudotvorne injekcije: deset minuta prije spolnog odnosa mora se ubrizgati u korijen penisa i erekcija traje jedan sat.

Osnovu za uspjeh liječnika iz Ulma postavio je već prije pet godina Englez prof. dr G. Y. Brindley. Njegovi kolege s Međunarodne akademije za istraživanje seksualnosti u Cambridgeu jedva su povjerovali svojim očima: usred ozbiljnog stručnog kongresa o impotenciji skočio je šezdeset trogodišnji liječnik na govornicu, spusito hlače i ubrizgao sebi injekciju!

Dr Brindley je deset minuta poslije pravom erekcijom uvjerio slavne liječnike da mu trud nije bio jalov, a zatim je objasnio:

— Na vlastitom sam tijelu iskušao više od tisuću sredstava, dok nisam naišao na kombinaciju alfa-blokera (djeluje na krvni tlak) i papaverina (protiv stiskanja žila). Došlo je do izvrsnog prokrvljenja penisa.

Upozorio je da se ne treba pretjerano nadati.

— Penis nije jastučić za igle — više od jedne injekcije tjedno škodljivo je.

Dr. Wilhelm Bähren i prof. dr Altwein iz ulmske Vojne bolnice u Ulmu dalje su razvijali sredstvo i za godinu dana moći će se upotrebljavati. Dr Bähren čak kaže:

— Tko se tek oženio, može mirne duše svaki dan ubrizgati jednu injekciju. Normalno je dvije do tri tjedno.

Važna sterilnost

Dr Peter Falge (46), jedan od vodećih njemačkih stručnjaka za liječenje impotencije, kaže:

— To nije sredstvo za svakoga, jer je potrebna potpuna sterilnost. No ako je to osigurano, injekcija može postati nada mnogih očajnih muškaraca.

Dakako, novo sredstvo može pomoći samo onima čija je impotencija uvjetovana tjelesnim nedostacima (krvni tlak, bolesti žila). Rolf Guidert (46) iz Njemačkog društva za seksualno istraživanje u Düsseldorfu, kaže:

— U dva slučaja od tri spolna je nemoć u psihi. Strah od nemoći dovodi do novih neuspjeha — i već se zatvara začarani krug.

On svim muškarcima, koji pate od spolne nemoći savjetuje da potraže pomoć psihologa. Injekcija može postati pogibeljna ako se uštrca previše čudotvornog lijeka, jer erekcija može potrajati više od tri sata. Dr Bähren Kaže:

— Tada pomaže samo jedno — kanalom izvaditi krv iz penisa... ●

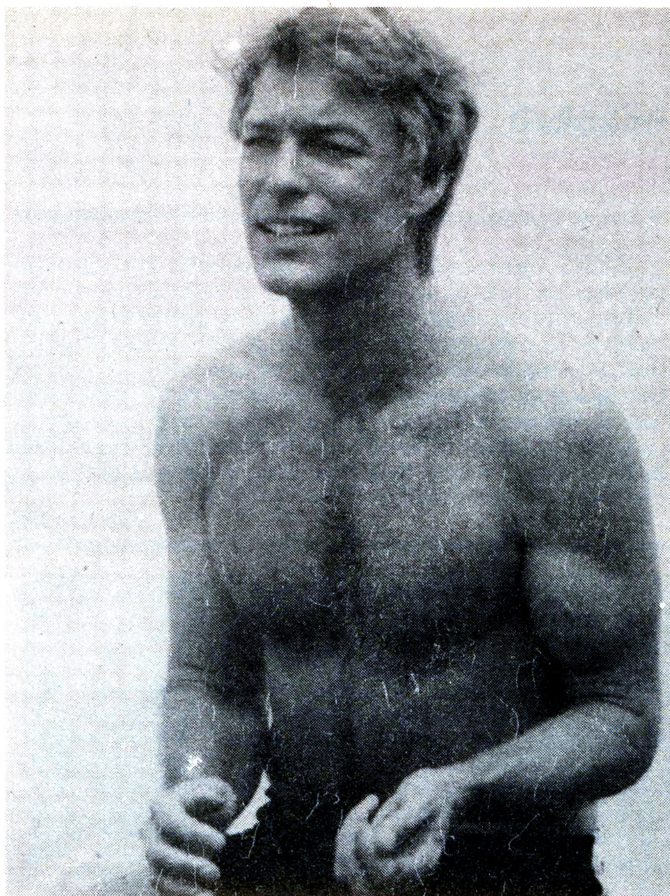
Uspjehu američke televizijske serije »Ptice umiru pjevajući«, smimljene prema istoimenom romanu Colleen McCullough, nesumnjivo su pridonijeli glavni glumci — Richard Chamberlain i Rachel Ward.

Ova slatko-gorka ljubavna priča je nakon filma »Zameo ih vjetar« postala, čini se, najpopularnijom u Americi u tom žanru: strastveni ljubavni odnos katoličkog svećenika i mlade, lijepe farmerove kćeri. Rastrgan između grijeha i duševnog blaženstva, između osjećaja dužnosti, krivnje i zanosa, otac Ralph de Bricassart na kraju žrtvuje svoju ljubav svećeničkoj karijeri, ali se Maggie ne može osloboditi.

Serija, koja je po broju gledalaca potukla sve rekorde, otkriva ukus publike: pedesetogodišnjeg Richarda Chamberlaina, glumca blagih očiju i senzualnih usana, Amerikanke su proglasile »najatraktivnijim muškarcem u povijesti televizije«. Tjedno dobiva 12.000 pisama obožavateljica.

Rachel Ward napustila je sa osamnaest godina Englesku i zaposlila se u njujorškoj agenciji za foto-modele. Kad su je pozvali u TV-studio, bila je spremna prihvatiti ulogu statista. Međutim, izabrana je za glavnu ulogu između 600 kandidatkinja.

Bryan Brown igra u seriji Maggienog omraženog muža Lukea O'Neilla. Privatno je imao mnogo više sreće — nakon deset mjeseci Rachel se udala za njega.

Ptice umiru pjevajući

Richard Chamberlain, kako izjavljuje, ima i suviše problema sâm sa sobom da bi se mogao posvetiti drugoj osobi, okorjeli je neženja. Neprekidno putuje s jednog snimanja na drugo. Već dugo se ubraja među najzaposlenije holivudske glumce.

Najprije je studirao umjetnost i povijest, dok nije otkrio svoju pravu strast — glumu. Ljubimac televizijske publike postao je 1961. godine ulogom Doktora Kildarea. Oduševio je teškim ulogama kao u »Tri mušketira« Richarda Lestersa i u »Grofu Monte Cristu«. U engleskim kazalištima igrao je Hamleta, što je za američkog glumca posebno priznanje. Nedavno smo ga slavili kao junaka televizijske serije »Shogun«. Chamberlain ne odbija ni manje značajne uloge.

Može se s pravom reći da mu od svih uloga najbolje pristaje purpurna kardinalska odora u seriji »Ptice umiru pjevajući«. Zadivljujućim je umijećem izrazio konflikt, strast, ispunjenje i prijegor častohlepnog svećenika Ralpha de Bricassarta.

Chamberlain oduševljava svojom hladnom inteligencijom, ali istovremeno budi i osjećaje u žena: dovoljan je njegov blagi pogled, tvrde one.

Za glavnu ulogu u seriji dobio je deset milijuna dolara. Što će s tolikom svotom kad se zna da ne pije, vegetarijanac je, a rijetko izlazi sa ženama. Ostaje mu ljubav prema umjetnosti. U svojoj kući u Los Angelesu ima golemu zbirku slika. ●

Prevela Dragica Bukovčan

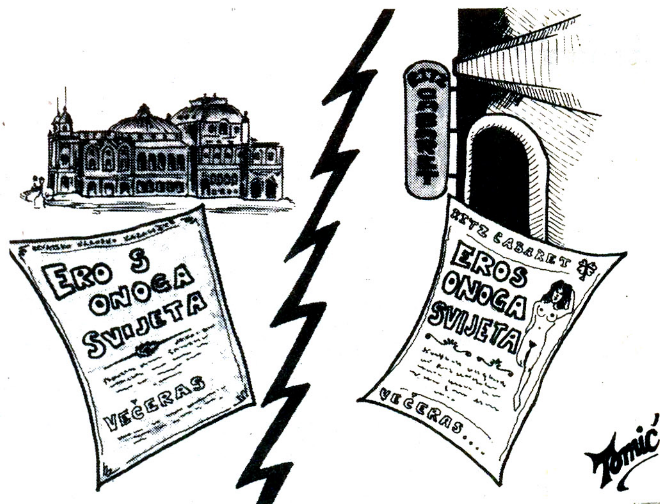
pokušaji

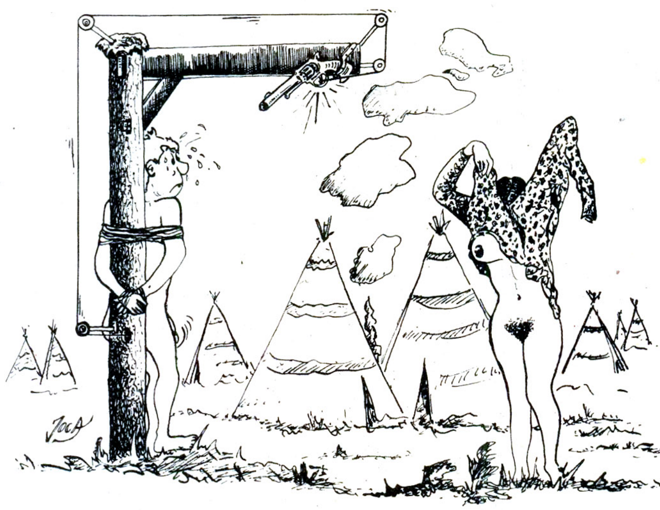
Iako nam neki čitatelji zamjeraju što dajemo prostor za pokušaje, ostavljamo tu rubriku, jer nam se čini da je mnogo više onih koji je podržavaju. Osjećamo to i po raznim radovima koji svakodnevno dolaze u našu redakciju. Za ovaj put odlučili smo se za crtače — zaljubljenike u karikaturu i ilustraciju. Mario Rosanda Ros iz Pule, Hrvoje Tomić iz Zagreba (u vojsci u Nišu), Krešimir Majetić iz Jastrebarskog, Josip Dikanović iz Bebrina i Tomislav Dušanić iz Osijeka predstavljaju se čitateljima.●

— Zamisli dragi, naš Perica već dva sata uči matematiku!

O erotici neposredno

Marcello Mastroianni, Günter Sachs, René Weller, Helmut Newton i Ernest Borneman zacijelo imaju što reći o erotici. Evo njihovih odgovora na istovjetna pitanja koja su im postavili novinari

Erotika je vrlo široko područje doživljaja, od tjelesne želje do njenih najsuptilnijih sublimacija u različitim oblicima estetskog zanosa. Da bi neposredno govorili o erotici, muškarce treba potaknuti. Žene to znaju izvesti na najbolji način, ali ovom su prilikom izazovna pitanja o doživljaju erotike postavili novinari, izabravši nekoliko sugovornika koji o erotici imaju što reći. Među njima je Günter Sachs, pedeset dvogodišnji, još donedavno svjetski plejboj, zatim Marcello Mastroianni, šezdesetogodišnjak iza kojeg je mnogo ljubavnih uloga u filmu, ali i zapaženih doživljaja u osobnom ljubavnom životu, trideset dvogodišnji profesionalni boksač René Weller, macho-muškarac, o kojem smo pisali u jednom od prethodnih brojeva, potom Helmut Newton, šezdeset petogodišnji umjetnik fotografije, čije su majstorske erotske snimke obišle globus, da bi na kraju na istovjetna pitanja odgovarao poznati seksolog Ernest Borneman, koji je ne samo zbog životnog iskustva, a navršio je sedamdesetu, već prije svega zbog svoje specijalnosti, posebno zanimljiv sugovornik o erotici. A da je erotika uistinu vrlo široko područje doživljaja, uvjerit ćete se i iz odgovora. Pa krenimo redom.

Marcello Mastroianni, filmski glumac

● **Što vam pada na pamet kad se spomene erotika?**

Sachs: Pomislim na nestvarne hladnokrvne vile u ropstvu vlastite senzualnosti.

Mastroianni: Strah.

Weller: Golicavost.

Newton: Mislim da se o pojmu erotike previše klepeće.

Borneman: Eros je u starih Grka bio bog homoseksualnog libida.

● **Kakva je razlika između erotike i seksualnosti?**

Sachs: Razlika je u poeziji.

Mastroianni: Seks je poput supermarketa i jeans-mode.

Weller: Erotika podrazumijeva duh i tijelo. Seksualnost vrijedi samo ispod pojasa.

Newton: Seksualnost uzbuđuje.

Borneman: Nitko obrazovan neće upotrijebiti riječ »erotika« a da nije svjestan njenog protuseksualnog značenja.

● **Koje je povijesno razdoblje najbliže vašoj predodžbi erotike?**

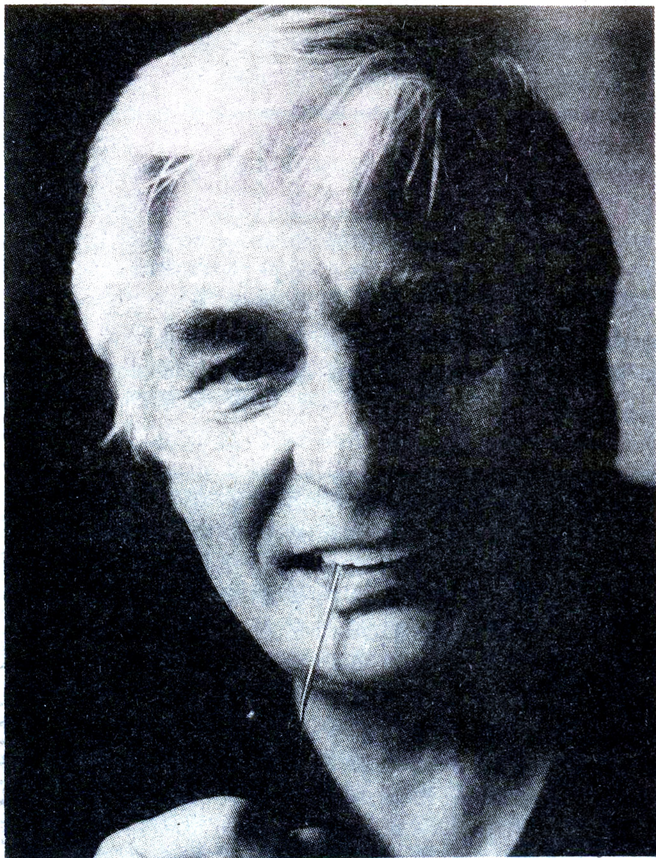
Sachs: Ono iz »Tisuću i jedne noći«.

Mastroianni: Zemaljski raj.

Weller: Apsolutizam Luja XIV, i zatim, jasno, razdoblje Renéa Wellera.

Newton: London viktorijanskog razdoblja i Berlin dvadesetih i početkom tridesetih godina.

Borneman: Nijedno. To što danas podrazumijevamo kao »erotiku« nije postojalo ni u koje vrijeme i ni u kojem društvu. Vrijeme u kojem se erotika smatra »dobrom«, a seksualnost nečim »lošim«, jest doba suprotstavljeno našoj tjelesnosti, neurotsko, neurotizirajuće vrijeme.

Günter Sachs, industrijalac i plejboj

René Weller, profesionalni boksač

● **Za koju biste filmsku zvijezdu rekli da zrači erotičnim nabojem, i zašto?**

Sachs: Možete triput pogađati.

Mastroianni: Marilyn Monroe. Imala je obli trbuščić kao nijedna druga.

Weller: Mislim da je prvi među muškarcima Jean-Paul Belmondo — on je čak — boksao. Među ženama nijedna nije nadmašila dobru staru Marilyn.

Newton: Hanna Schygulla, Marlene Dietrich, Greta Garbo, Louise Brooks.

Borneman: Kako sam heteroseksualni sedamdesetogodišnjak, mogu samo govoriti o ženama određenih generacija. To su bile Annabella, Dolores del Rio, Brigitte Bardot i Sophia Loren.

● **Kakva bi morala biti žena da joj ne biste mogli odoljeti?**

Sachs: Žena kao iz bajke — kao moja žena.

Mastroianni: Strpljiva.

Weller: Takva bi se istom trebala roditi, jer nešto dobro već imam.

Newton: Slavna po lošoj reputaciji.

Borneman: Nikad nisam bio sposoban odoljeti ženi s kojom sam želio spavati.

● **Što vas u žene posve odbija?**

Sachs: Kad je izvještačena i u svakom pogledu komplicirana.

Mastroianni: Kad me želi posjedovati.

Weller: Kad se ne njeguje, kad je zapuštena i suviše debela.

Newton: Kažu: »glupe se dobro ševe«, ali nije tako.

Borneman: Glupost.

● **Kako reagirate ako žena pokaže inicijativu i učini prvi korak?**

Sachs: Ovisi o ženi.

Mastroianni: Ako mi zaželi »laku noć«, dobiva moju podršku.

Weller: Takav odnos vrlo cijenim. Odmah i ja krećem u akciju.

Newton: Pozitivno.

Borneman: Prihvaćam. I ugodno sam iznenađen, jer odavno više nisam mlad.

● **Koji je najljepši kompliment što ga možete dobiti od neke žene?**

Sachs: Ako mi otkrije sve tajne svoje maštovitosti.

Mastroianni: »Laku noć, najdraži.«

Weller: Ako me cijeni ne samo zbog vanjštine i popularnosti već i kao čovjeka.

Newton: Da ih moje fotografije uzbuđuju.

Borneman: Da želi sa mnom spavati.

● **Koji bi vam bio najljepši kompliment od muškarca?**

Sachs: (Nema odgovora)

Mastroianni: »Javit ću ti se.«

Weller: Isti kao i od žena.

Newton: Isti.

Borneman: Ne zanimaju me muškarci kao rod, ni seksualno, ni intelektualno.

● **Za koje svoje iskustvo smatrate da je bolje što ga niste doživjeli?**

Sachs: Ni za jedno.

Mastroianni: Prva pričest.

Weller: Za svoj prvi seksualni doživljaj, kad sam sa četrnaest godina preuzeo inicijativu. Žao mi je prije svega zato jer sam šokirao majku, kojoj sam uvijek sve ispričao.

Newton: Srećom, nisam sklon kajanju i prigovaranju.

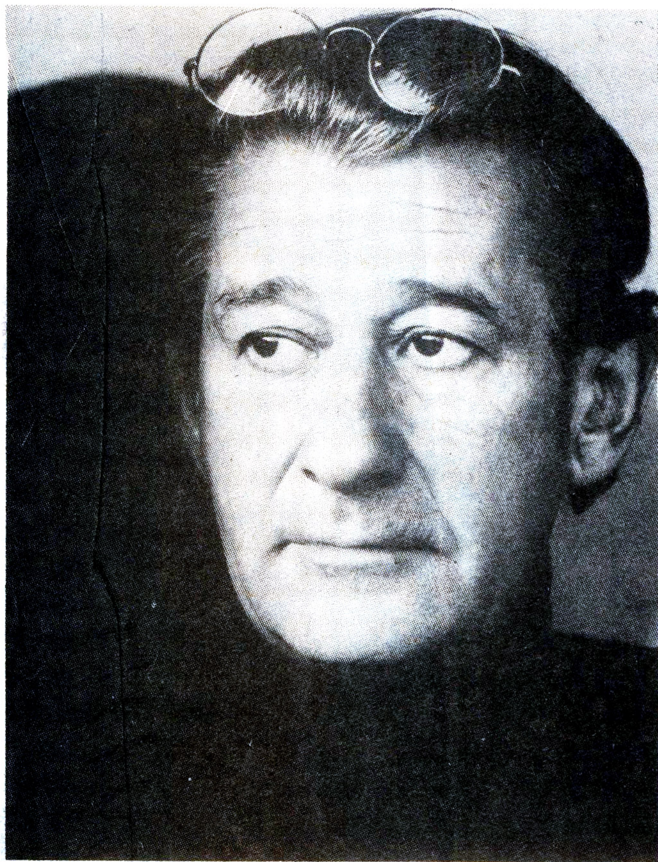
Borneman: Ni za jedno.

● **Što mislite o homoerotskim maštanjima?**

Sachs: Ako je riječ o vilama, sirenama i nimfama, nemam ništa protiv.

Mastroianni: Uopće ne razmišljam o tomu.

Weller: Rado pogledam i lijepe muškarce, podnosim i homoseksualnu naklonost, ali sam nemam takvih želja.

Helmut Newton, fotografski umjetnik

Ernest Borneman, seksolog

Newton: Ništa dobro.

Borneman: Ima ih gotovo svatko, a hoće li ih ostvariti, ovisi o dominantnoj heteroseksualnosti i o sklonosti. Da su me muškarci privlačili, zasigurno bih s njima spavao.

● **Visoke pete, crvene usne, dekoltei i drugi erotski atributi... koji od njih djeluje poticajno na vas?**

Sachs: Zečice.

Mastroianni: Prije svega — opatice.

Weller: Na mene izrazito djeluju uske ženske hlače, lijepo oblikovana stražnjica u njima, a najviše mini-slip gaćice.

Newton: Duga kosa, ali ne suviše duga. Zapravo sve te stvarce dobro djeluju.

Borneman: Uvijek sam više reagirao na partneričinu seksualnu radoznalost nego na njenu odjeću. Važna su mi prije svega neka tjelesna svojstva, kao koža, miris, izgled lica...

● **Kako na vas djeluje erotska umjetnost?**

Sachs: Nikako.

Mastroianni: Za to sam naivan.

Weller: Nemam veze s time.

Newton: Kao i sve umjetnosti. Ako me fascinira, sve je u redu, a ako mi dosađuje, onda je odbijam.

Borneman: Seksualno me ne stimulira.

● **A kako djeluje pornografija?**

Sachs: Pornografija guši erotiku.

Mastroianni: Sviđa mi se.

Weller: U životu sam vidio samo dva pornića. Odbojni su mi i radije se prepuštam vlastitoj mašti.

Newton: Isto kao i erotska umjetnost.

Borneman: Na žalost, više nikako. U svakodnevnom radu toliko sam u kontaktu s pornografijom da sam se zasitio njenog stimulativnog djelovanja.

● **Kako ocjenjujete svoj učinak na žene?**

Sachs: Ovisi o ženi i situaciji.

Mastroianni: Uznemirujuće.

Weller: Moji uspjesi kao profesionalnog boksača često ubrzaju taj učinak, ali ni prije nisam imao problema s omiljenošću među ženama.

Newton: Pojma nemam o tomu.

Borneman: Kad sam bio mlađi i bolje izgledao, moj je učinak na neke žene bio zanimljiv. Ali to su bile samo žene velike seksualne i intelektualne radoznalosti.

● **U koje ste doba dana i godine seksualno aktivniji?**

Sachs: Pa nisam ja jelen!

Mastroianni: U 13 sati, za dnevnih vijesti.

Weller: Ujutro, nakon okrepljujućeg sna.

Newton: Ne volim kad je hladno.

Borneman: Moje seksualne želje nisu nikad ovisile o godišnjem dobu ili određenim satima u danu.

● **Vaš omiljeni pisac erotske literature?**

Sachs: Svi sastavljači ljubavnih pjesama.

Mastroianni: Dante.

Weller: Anaïs Nin.

Newton: Arthur Schnitzler.

Borneman: Jedan je klasični roman na mene stimulativnije djelovao od djela drugih autora. To su »Opasne veze« Choderlosa de Laclosa (1741-1803).

● **Što vam erotika znači u životu?**

Sachs: Kao što reče Erich Kästner: »Nema ništa dobro što bi čovjek propuštao.«

Mastroianni: Značajna je u mom životu — čak i kao maštanje.

Weller: Čvrsto sam uvjeren da je erotika važan element. Brze i kratke seksualne veze donose zadovoljstvo, a ako nas dugo privlače, pa i godinama, to bolje.

Newton: Ne mislim stalno i intenzivno o tome

Borneman: Ono što vi nazivate erotikom jest seksualnost i ona u mom životu ima najveću ulogu. Ljudi koji misle da mogu biti bez spolnih odnosa, za mene su egzotična bića. ●

KORSAR

MOŽDA ČAK IMAŠ PRAVO. JEDVA SE SJEĆAM KAD SAM POSLJEDNJI PUT BILA U KREVETU S ČOVJEKOM. ŽELIM POKUŠATI S TOBOM. DOĐI OVAMO!

SAMO TRENUTAK! JA NISAM ROB KOJEM MOŽEŠ NAREĐIVATI!

GRUMO JE PRESTAO KAD SE KORSAR VEĆ GOTOVO SRUŠIO.

KAO ŠTO VIDIŠ, NE ISPLATI SE OPIRATI MI SE. ZAPAMTI ZA UBUDUĆE. MOGLA BIH TI U MOZGU IZBRISATI SVA SJEĆANJA!

SAD SE ŽELIM PRISJETITI KAD SAM POSLJEDNJI PUT **VODILA LJUBAV S ČOVJEKOM**.

KORSAR JE SVJESTAN OPASNOSTI KOJA MU PRIJETI AKO POGRIJEŠI. ONA ĆE GA BACITI NEKOM DRUGOM OD SVOJIH ČUDOVIŠTA.
SAD NIJE VRIJEME ZA RIJEČI, PUSTIMO DA GOVORE NAŠA TIJELA.
TO SU LIJEPE RIJEČI, IZREČENE OD RATNIKA. ŽELIM DA MI PRUŽIŠ NEŠTO OSOBITO.

TO JE TRENUTAK SJEĆANJA NA PROŠLE LJUBAVNE PUSTOLOVINE, DOŽIVLJAVANJA VRHUNCA ZADOVOLJSTVA, ZABORAVA SADAŠNJOSTI.

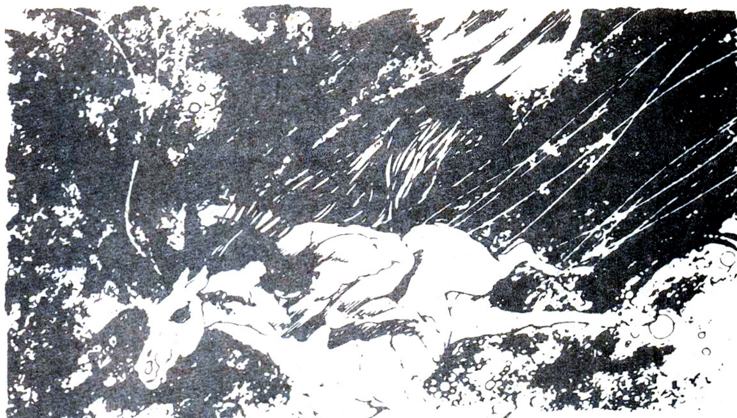

KORSAR POČINJE, OPREZAN POPUT TIGRA ŠTO KRUŽI OKO SVOJE ŽRTVE... ATLI SE OTE UZDAH...

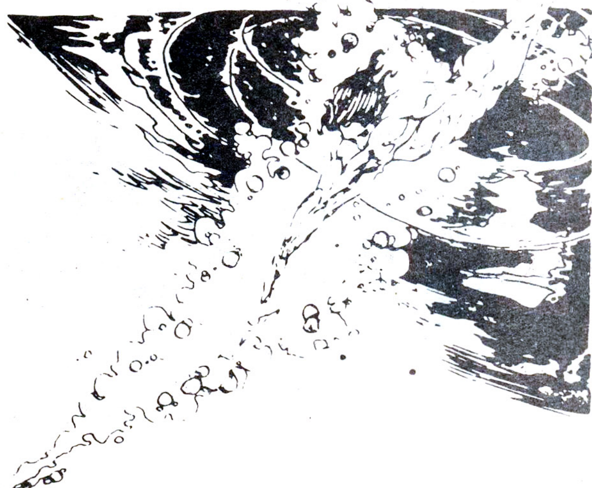
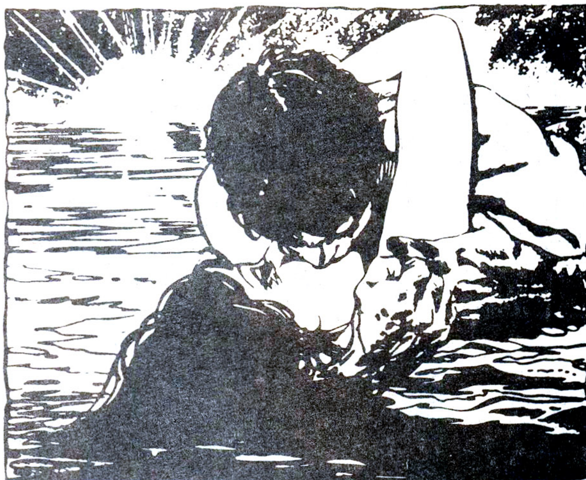

... A ZATIM SE PREPUSTI UZ JECAJ ZADOVOLJSTVA.

SADJE RED NA MENI. LJUBAV MORA BITI UZAJAMNA. AKO UŽIVA SAMO JEDNO, ZADOVOLJSTVO NIJE POTPUNO.

POSLIJE, KAD SU OBOJE LEŽALI ISCRPLJENI, **KORSAR** JE ZNAO DA JE DOBIO BITKU, NESUMNJIVO NAJTEŽU U NJEGOVU ŽIVOTU. ZNAO JE DA SADA NE RAZGOVARA S VJEŠTICOM, VEĆ SA ŽENOM.

ZAŠTO ŽIVIŠ SAMA OKRUŽENA TOLIKIM ČUDOVIŠTIMA?

ONI SU MOJ ZAŠTITNI ZID. NIJE LAKO ŽIVJETI NA OVOM SVIJETU GDJE POSTOJE SAMO POBJEDNICI I POBIJEĐENI. A JA ŽELIM BITI POBJEDNIK.

NO, BOLJE DA TO NE TRAŽIŠ. PRUŽIO SI MI TRENUTKE ISTINSKE SREĆE. NEKA OSTANE TAKO PRIJE NO ŠTO PONOVO POSTANEM ŽRTVOM SVOJIH HIROVA.

ALI NE GOVORIMO O TOME. PUNA SAM TOLIKIH TAJNI DA BI SE PRESTRAŠIO... I KAKO BI TI REAGIRAO KAD BIH TI REKLA DA SAM STARA KOLIKO I SUNCE? HOĆEŠ LI DA TI POKAŽEM SVOJE **PRAVO LICE**?

SVE ŠTO ŽELIŠ, DOK SE NE POJAVE.

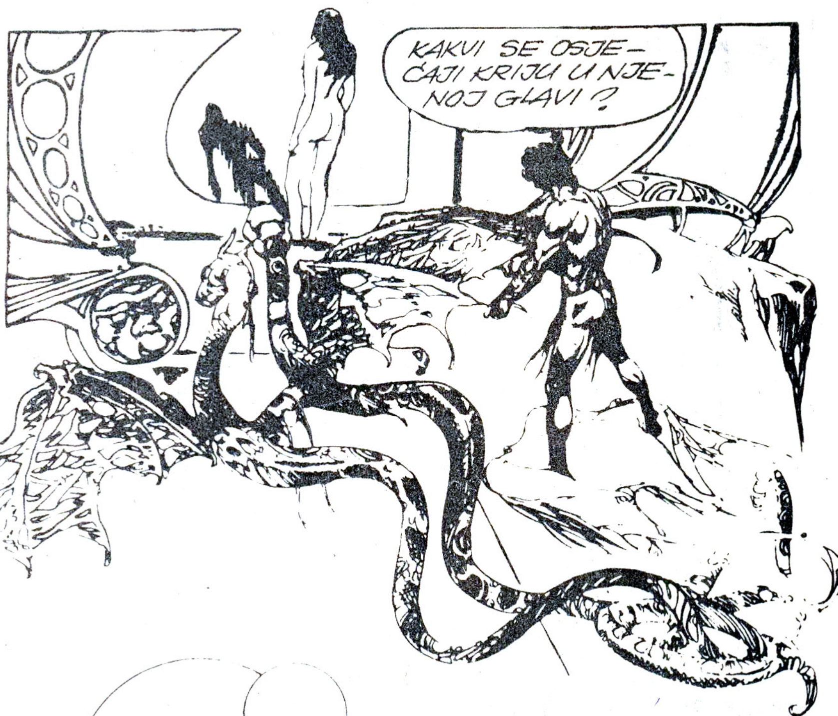
ATLA JE NASTAVILA NETREMICE GLEDATI **KORSARA**. O ČEMU JE RAZMIŠLJALA?

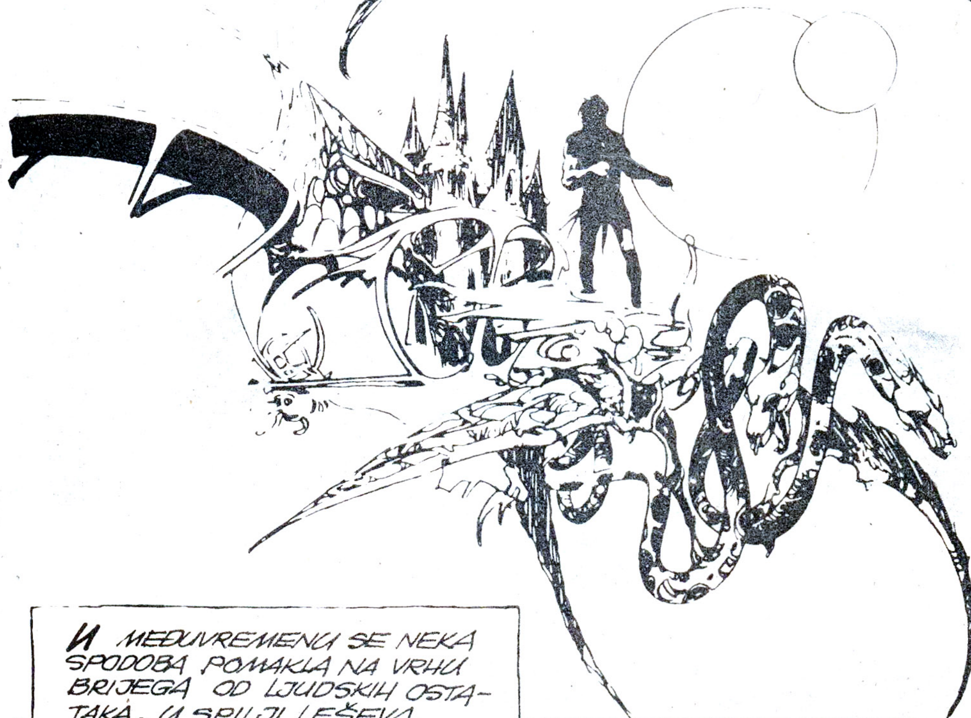
IZNENADA SE **KORSAR** SJETI...

ŠTO SE DOGODILO SA SAYDOM? TO JE DJEVOJKA KOJA JE DOŠLA SA MNOM. UHVATILO JU JE NEKOLIKO ČUDOVIŠTA.

NEMAM POJMA... MOŽDA JU JE MOJA SESTRA ODVELA SA SOBOM U DOLINU OBJEŠENIH.

VIDIM TI U OČIMA DA ŽELIŠ IĆI K NJOJ. POMOĆI ĆU TI, IAKO TO NIJE IDEALNO MJESTO ZA ONE U ČIJIM ŽILAMA TEČE KRV.

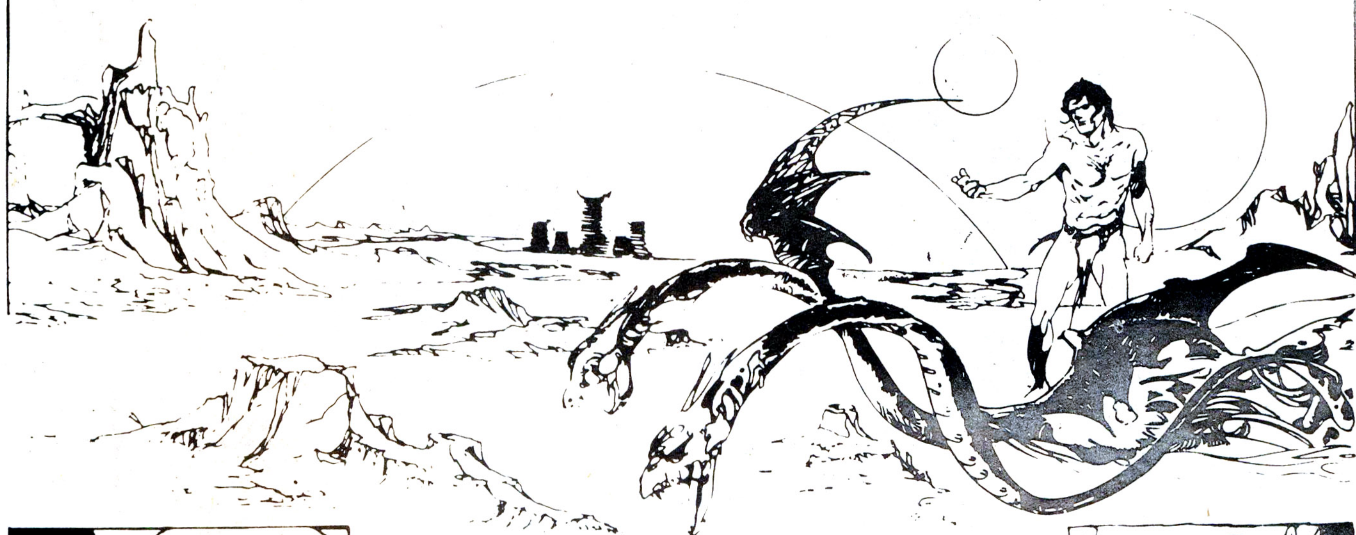

KAKVI SE OSJEĆAJI KRIJU U NJENOJ GLAVI ?

U MEĐUVREMENU SE NEKA SPODOBA POMAKLA NA VRHU BRIJEGA OD LJUDSKIH OSTATAKA, U SPILJI LEŠEVA. SPODOBA GLASNO ZAVAPI...
ČUJ ME, PUSTI DA TI SE PRIBLIŽIM, SJEDINIT ĆEMO SE ZAUVIJEK !

PRENIJET ĆU TI MNOGE ŽRTVE, KOJE ĆE TE OBAVEZATI DA SASLUŠAŠ MOJU MOLBU !

KORSAR KOJI NEMA POJMA DA POSTOJI TAKVO MJESTO STIŽE U DOLINU MRTVIH NA KRILATOJ ZMIJI.

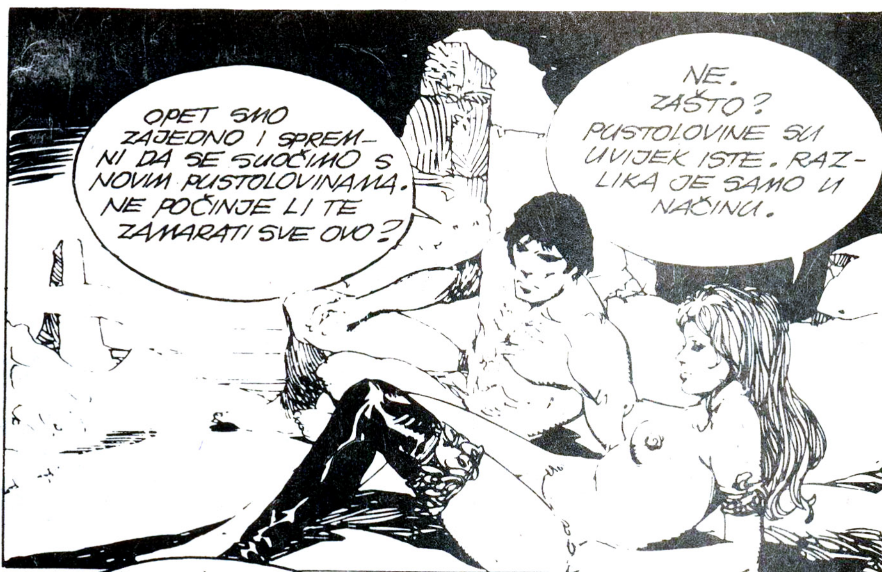

U SPILJI JE SPAZIO NEKU PRILIKU KOJA JE KLEČALA I OKO KOJE JE, KREŠTEĆI, KRUŽILO NEKO GOLEMO ČUDOVIŠTE.

NAPOLJE, PROKLETA ŽIVOTINJO!

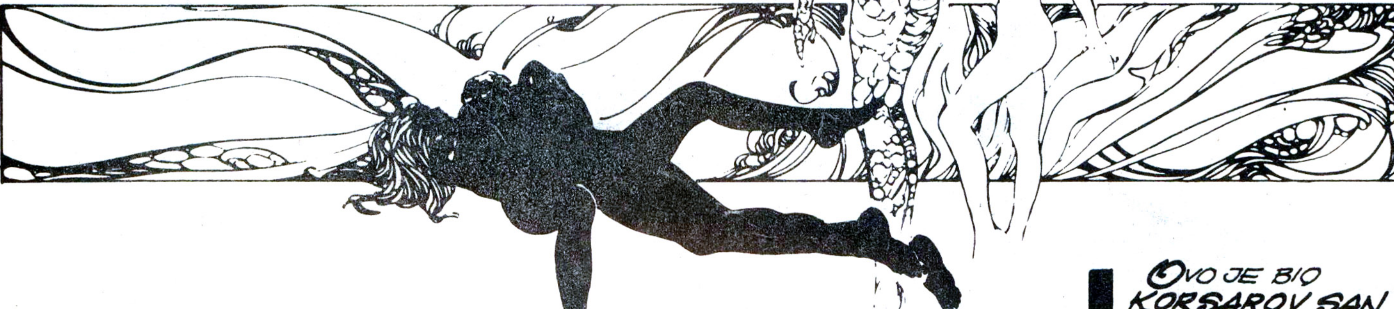

OPET SMO ZAJEDNO I SPREMNI DA SE SUOČIMO S NOVIM PUSTOLOVINAMA. NE POČINJE LI TE ZAMARATI SVE OVO?
NE. ZAŠTO? PUSTOLOVINE SU UVIJEK ISTE. RAZLIKA JE SAMO U NAČINU.

MOŽDA, ALI POČINJEM SE OSJEĆATI STARIM. NEDOSTAJU MI ILUZIJE, A KATKAD I VRIJEME, KOJE NAPOSLJETKU NIJE NIŠTA DOLI DRUGA ILUZIJA.

POSTOJI SAMO JEDAN NAČIN DA SE PRESTANE RAZMIŠLJATI I KORSAR GA ZNA. LJUBAV, NJEŽNOST, STALNI POKRETI DO ZASIĆENJA, A IPAK UVIJEK NOVI.

OVO JE BIO KORSAROV SAN.
ALI...
ZAR NISMO SVI OSUĐENI NA SNOVE, NA ISTI NAČIN NA KOJI SMO OSUĐENI DA SE RODIMO ?

Kraj

Princ Albert

Knez Rainer

Stefano Casiraghi

Caroline

Carringtonovi iz Denver-klana

Stephanie

Susret dviju dinastija

»Dinastija« je imala državni posjet. Financijsko pleme iz Denvera ugostilo je pravu »plavokrvnu« kneževsku obitelj iz Monaka: kneza Rainiera, princa Alberta, princezu Carolinu, njezina muža Stefana Casiraghija i princezu Stephanie.

Prva svrha njihova posjeta bilo je sudjelovanje na gala-večeri »Fondacije princeze Grace« osnovane radi pomoći mladim talentiranim umjetnicima. No producent Aaron Spelling učinio je nemoguće, pridobio je delegaciju iz Monaka za svoju seriju. Honorar (250.000 dolara po nastupu) pripast će Fondaciji poginule princeze.

Nije bilo nikakvih probleme s učenjem uloga ili glumom. Bilo je dovoljno da se Grimaldijevi i Carringtonovi pojave u studiju na zajedničkom ručku. Rainier i Blake su izmijenili nekoliko kurtoaznih riječi, a zatim je šef Carringtona knezu predložio da financira denverskog kasina u Monte Carlu. Joan Collins, kneževa osobna prijateljica u posljednje vrijeme izjavljuje da je baš Rainier od Monaca pravi muškarac za nju, jer je samo on, navodno, može usrećiti, pri tome zaboravljajući da se tek nedavno udala za mlađahnog Petera Holma. Očito vragoljastoj Alexis iz »Dinastije« ne ide iz glave ljetošnji posjet Monacu, gdje joj je princ priredio večeru u njenu čast. Uostalom, Joan je glumica, a bila je to i Grace Kelly. Pitanje je samo je li Collinsica i dama kakva je bila princeza Gracia.

Poznavaoci Hollywooda su uvjereni da Spelling neće propustiti priliku da nagovori Caroline i Stephanie da i dalje gostuju u »Dinastiji«. Jer, romanca između, na primjer, Linde Evans i princa Alberta, ili njegova mala ljubavna afera s Catherinom Oxnberg, bile bi najbolja reklama seriji.●

Vremešna zavodnica Joan Collins u krinolini iz 18. st.

Objekt Joaninih namjera: Princ Rainier u službenoj pozi

Napadna tijesna odjeća, lude frizure i heavy-metal-rock: tako oduševljavaju Nikki Sixx, Tommy Lee, Vince Neil i Mick Mars (slijeva) obožavatelje

Heather Locklear i Tommy Lee u garderobi prije nastupa »Mötley Crüea«. Za momka svog srca ona će sve učiniti.

Ah, ta ljubav!

Tetovirane nadlaktice, razbarušena lavlja griva, svjetlucava odjeća s uzorkom leoparda, u blještavoj ljubičastoj boji, odgovarajući ruž za usne — to je Timmy Lee, bubnjar kalifornijske rok-grupe »Mötley Crüe«, koji se doima kao šarena rajska ptica. Uz trojicu svojih kolega, Micka Marsa, Nikkija Sixxa i Vincea Neila, on je u Americi superstar. Bilo gdje da se ta četvorica pojave, oduševljeni tinejdžeri histerično vrište, poneki čak padaju u nesvijest.

Jedna od obožavateljica koje se 26-godišnji bubnjar posebno dojimao jest privlačna plavuša, koju u mnogim zemljama gotovo pozna svako dijete: Sammy Jo iz »Dinastije« Heather Locklear (24). Ljepotica s kao nebo plavim očima spazila je ekscentričnog muzičara kod zubara i dobila odmah »meka« koljena. Pribavila je potom njegov telefonski broj i hitno ga nazvala. Razgovor je, čini se, bio vrlo zanimljiv. A odnedavna Tommy i Heather zajedno stanuju.

Heather se vrlo zanima za Tommyjevu glazbu, prati ga na pojedinim koncertima i cijeli dan sluša »Theater of Pain«, najnoviji LP grupe »Mötley Crüe«. A za ljubav bubnjaru nastoji mu se i izvana prilagoditi: nosi tijesne crne kožne haljine ili uske jeans-hlače. Tommy to tako voli.

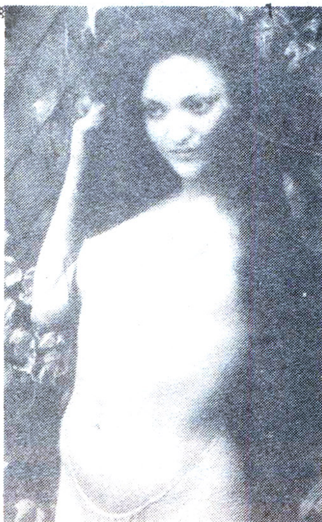
Kako se čuje, živahna će denverska ptičica selica uskočiti i u muzički posao — Tommy bi htio od nje napraviti divlje rock-grlo, a producent grupe »Mötley Crüe«, Tom Werman, već priprema odgovarajući vrući broj za njen veliki nastup.

Njeni prijatelji znaju da ona smatra mnogo uzbudljivijim svijet heavy-metal-rokera nego daljnje navlačenje s Carringtonovim pred kamerom.

No to će se još vidjeti...

Prepirka zbog grudi i glasa

U Italiji se stvorila velika gužva oko filma o životu slavne operne primadone Marije Callas. Glavna uloga u njemu povjerena je dvadeset jednogodišnjoj glumici Moune Du Vivier. Kritičari drže da ta rasna Rimljanka ne odgovara izgledu slavne pjevačice, a o njezinu pjevanju bolje da se i ne govori. Mnogi također primjećuju da je Callasica imala bujnije grudi i ljepši nos. Oni koji bi u ovom sporu mogli najbolje presuditi, dugogodišnji najbolji prijatelj pokojne pjevačice Aristoteles Onassis i njen nekadašnji muž Meneghini, već su odavno mrtvi.

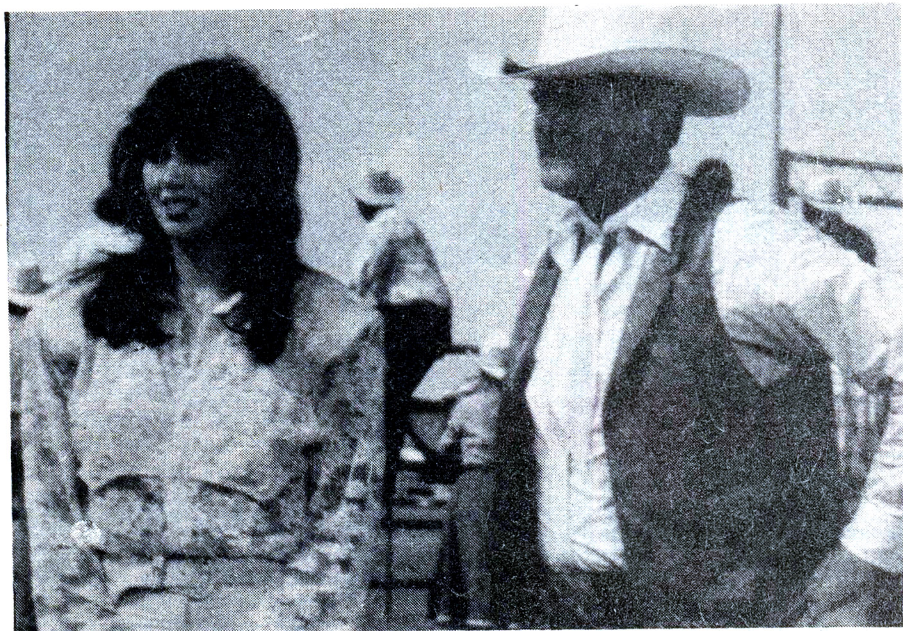

Ipak treba reći da je Moune Du Vivier vrlo nadarena. Talijanska je publika dobro prihvatila njezine filmove, a jedan ju je časopis ne bez razloga, nazvao »Miss Video«. Valja dakle pričekati dok nam se ne pruži prilika da vidimo taj njen zasad kontroverzni film.

»Divlja mačka« sad zavodi u »Dallasu«

Nakon »Dinastije« Deborah Shelton glumi u konkurentskoj mamut-seriji »Dallas« seksi mačku Mandy Winger, koja J. R-a dovodi u svoju postelju

J. R. se u »Dallasu« hitno zacopao u zavodljivu Mandy, a Sue Ellen (na slici lijevo) ostaje na cjedilu

Nakon što je uznemirila muškarce ulogom u trenutno najgledanijoj TV-seriji u svijetu »Dinastiji«, Deborah Shelton glumi u konkurentskoj mamut-seriji »Dallas«. U ulozi seksi mačke Mandy Winger osvaja J. R. Ewinger, koji zbog nje napušta Sue Ellen, i eto novog zapleta i poticaja za nizanje epizoda. U »Dallasu« se Mandy isprva pojavljuje kao prijateljica Cliffa Barnesa, ali uskoro dovodi zločestog Ewinga u svoj krevet i uz njega postaje za neko vrijeme središnja ličnost serije.

Nema sumnje da je izazovna i samosvjesna »divlja mačka«, kako su je nazivali još u koledžu. Ne samo da je još tada momcima vraški zapela za oko, već je nastojala da ni u čemu ne zaostaje za njima.

Deborah je kao miss SAD obišla svijet, a nakon toga bila je vrlo traženi foto-model u New Yorku

Čini se da je u drugom braku našla sreću. Deborah i Shuki skladaju za klavirom

Osim ljepotom obdarena je i pameću, a ponekad je s momcima zaigrala ragbi, i tada su neki suparnici zbog njene igre ostali i bez ponekog zuba. Takav tip žene imponira Amerikancima, ali i ženskom dijelu Sjedinjenih Država. »Pišu mi mnoge obožavateljke«, priča Deborah, »da im se sviđa kako J. R-u ne ispunjavam sve prohtjeve.« Nekad je Deborah Shelton kao miss SAD obišla svijet, da bi nakon toga postala poznata kao foto-model u New Yorku. Bila je to odskočnica prema televiziji. A danas? Deborah živi u skupocjenoj vili u Bel Airu, jednoj od najatraktivnijih četvri Los Angelesa. To je bijela vila od dvije etaže, građena u viktorijanskom stilu. Platila ju je nedavno milijun dolara. Zgrada ima lijepi vrt s bazenom i bujnim raslinjem, a u vili su i dva mala bazena s uređajima za strujanje vode. Sobe su pune odabranih starina, a na zidovima su originalni radovi poznatih američkih slikara. U dnevnoj sobi je koncertni klavir, a u garaži rolls royce, bijele boje kao i kuća.

Evo je u dvorani za trening. Tu skuplja snagu za rad pred kamerama. Ishod vježbanja zapaža se na besprijekornoj liniji.

Njen muž, Mann Shuki Levy, televizijski je muzički producent. I onaj klavir nije samo ukras, jer su za njim zajedničkim radom Shukija i Deborah, nastale neke poznate skladbe, kao »Sad«, milijunski hit u interpretaciji Andyja Williamsa, ili »Magdalena«, koju s mnogo uspjeha pjeva Julio Iglesias.

Nije zato čudo što se osim seksepilom i pameti Deborah ističe i samopouzdanjem. Zato što svašta kritički iskreše pred novinarima, iako zna da to producenti ne vole.

Tako je, recimo, o »Dallasu« izjavila: »Sve su žene u toj seriji tako krotke i zadivljene svojim muževima. Nijedna nema petlje. Ali ja sam žena osamdesetih, i to unosim u svoje uloge. Ni u osobnom životu nisam nečiji luksuzni psić, već žena koja ima nešto u glavi i stoji iza svojih uvjerenja. Mnogo toga što ocrtava Mandy Winger zapravo je Deborah Shelton. «

Producenti ipak šute jer dobro znaju da je tridesetdvogodišnja nekadašnja miss SAD unijela u seriju izraziti seksualni naboj. I ona je svjesna toga: »Nije li san svih žena da izgledaju vraški privlačno, kao prave zavodnice? Zašto ne bih i ja kao glumica izrazila takva maštanja? Uostalom, preko dana odijevam najsmionije haljine, pa se zatim skidam a kad se dan približi kraju, odlazim kući da budem majka i domaćica.«

Kod kuće je čeka petogodišnja Tamara iz sadašnjeg braka i trinaestogodišnji sin Kevin, iz prethodne bračne veze. U vili iz snova žive i njeni roditelji. Otac, zubar, boluje od raka. Zahvalan je kćeri zbog pažnje i ljubavi kojom ga obasipa. Ovo svoje drugo, nježno lice, »divlja mačka Hollywooda« Deborah Shelton krije od javnosti, jer je u svijetu spektakla osjećajnost samo teret.

Iako se Deborah u ljubavnim scenama snalazi kao riba u vodi, ipak nije uvijek sve lagodno kao na ekranu. Nedavno je s J. R-om snimala erotsku scenu u kućnom bazenu. »Iako me u vodi zagrlio, tijela su nam se neprestano dizala prema površini, pa su nam za noge zavezali vrećice — pijeska od pet kilograma. Možete li zamisliti seks pod vodom s takvim utezima?« Srećom, za Deborah ima i ugodnijih situacija na snimanju »Dallasa«. Uostalom, ona voli glumiti — a osobito zavodnicu! ●

Vruće usne Tine Turner

Usprkos ponudi od 300.000 maraka, Tina Turner odbija da se slika gola, ali, recimo, nema ništa protiv da joj Mick Jagger malo potanje zaviri u usne. Tu su, uostalom, slični. Ne zna se čije su veće, ali nema dvojbe da su Tinine kudikamo erotičnije. ●

Tina i Mick za vrijeme koncerta »Pomoć uživo«, namijenjenog gladnima u Etiopiji

Majčinim stopama

Tahnee — lijepa kao mama

Očaran ljepotom djevojke Kitty, kapetan Jack ne može joj se suprotstaviti. Kad se na njegovu brodu povlači u svoju kabinu, ne može odoljeti, te je gleda kroz pukotinu. Pošto je odigrala vruću scenu striptiza, od koje mu je pozlilo, zamalo kriknuo od užasa, Kitty nije skinula samo odjeću nego i kožu u kojoj je dotad bila, i pretvorila se u svijetleću loptu.

Kitty je izvanzemaljka s planeta Antares. Zajedno s još troje došljaka spustila se na Zemlju, da bi u meksičkom zaljevu Kokons skupljali divovska kamena jaja. U njima su prije nekoliko tisućljeća, prilikom propasti Atlantide, izvanzemaljane ostavili njihovi preci. Preživjeli su sve vrijeme u duboku snu.

Riječ je o filmu nazvanom »Cocon«, čiji je režiser Ron Howards napravio još jedan dobar posao — otkrio je uzbudljivu Tahnee Welch, kćer slavne Raquel, koja je 1966. zbog svojih oblina postala najtraženiji foto-model godine. Tahnee je morala dugo čekati priliku

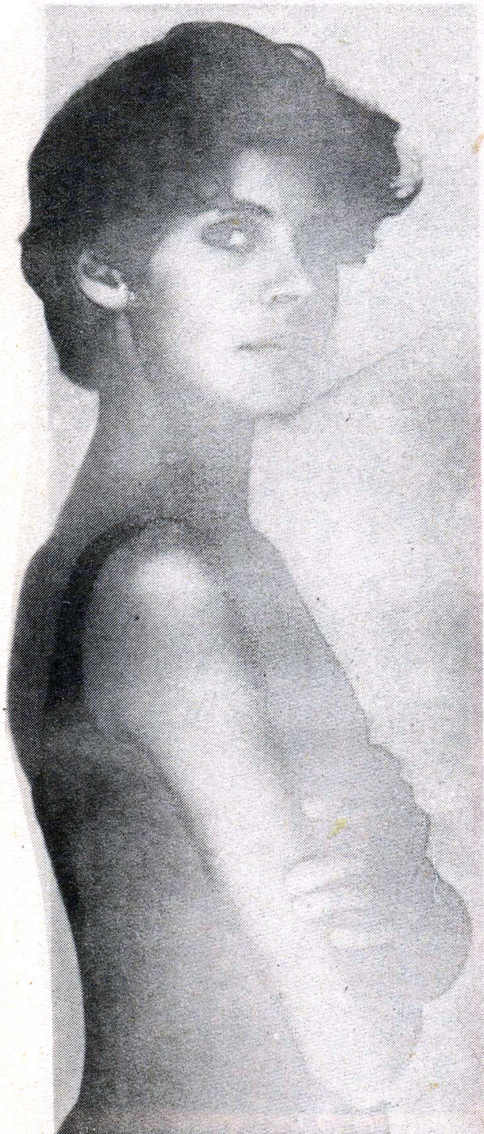
— Majka me godinama držala zatvorenu...

— Sama sam započela snimati prerano — branila se Raquel. — Htjela sam zaštititi Tahnee.

Nakon izvrsnih kritika:

— Mama se ponosi mnome — uskliknula je i dodala: — Veselim se životu »poslije«. Željela bih živjeti u Italiji, imati desetoro djece i da ne moram neprestano paziti koliko imam kilograma.

Karijera ili kilogrami? — pitanje je sad. ●

Tahnee Welch u filmu »Cocoon«

U ovim gromadama žive izvanzemljani koji su prije nekoliko tisućljeća zaostali u moru

Tahnee kao Kitty s Jackom, Stevenom Guttenbergom, poznatim iz »Policijske akademije«

Albi (Zori) već je svanulo

Već je deset godina na sceni. Glumila je u kazalištu, pjevala u zboru i bila foto-model. Nakon sudjelovanja u nekoliko televizijskih emisija ovo je njeno prvo diskografsko iskustvo. Pjesmom »Samo je muzika važna«, vrlo romatičnim plesnim motivom, ostavila je dobar dojam.

Alba Antonella Parietti, ili samo Alba, rođena je u Torinu prije 24 godine. U kazalištu je debitirala s četrnaest godina, u komadu »Važno je biti pošten« Oscara Wildea.

— Kad su stigli prvi uspjesi?

— Vrlo brzo, i u kazalištu i na televiziji. Tek tada sam se osjetila dovoljno sigurnom da se okušam u glazbi, onako kako sam željela: bez kompromisa. Roberto Gasparini mi je našao odgovarajuću pjesmu i pomogao mi da se predstavim publici na najbolji mogući način.

— Jeste li zadovoljni učinkom?

— Da. Ploča ide dobro, i ne samo u Italiji. Romantična je i ima sve potrebne komercijalne osobine.

— Kakva je razlika između kazališta i svijeta glazbe?

— U kazalištu sam stasala i stekla sigurnost, iskustvo.Bilo je teških trenutaka, ali su mi koristili. Svijet glazbe me zabavlja.

— Imate li kakav hobi?

— Slušam muziku. Sve, čak i simfonijsku. Zanima me i psihoanaliza. Čitam knjige iz tog područja da bih bolje upoznala ponašanje drugih, ali najviše samu sebe.

— Kakvi su vam planovi za budućnost?

— Uskoro ću snimiti ploču. Gasparini će mi pomoći, no ja ću se sama brinuti o svim pojedinostima; mislim da je tako najbolje. ●

Igra vatrom

Da bi skratila put k vrhu karijere, Victoria Principal, gološava nećakinja Pam iz »Dinastije«, ne bira sredstva.

— Gološavih zvjezdica imate u Americi koliko hoćete; dakle, ipak morate nešto vrijediti da biste se izdigli — kaže Pia (21), koja smatra da se mora početi od šefova, a sve je ostalo dječja igra.

Ipak, pazi da se ne opeče i zato ne želi da joj se prezime povlači po bulevarskoj štampi. Ta dovoljne su slike! ●

Ornella na brodu »Achille Lauro«

Prije nekoliko godina Ornella Vanoni je snimala film »Noćni putnici« u režiji Uga Tognazzija. Bilo je to na lijepom brodu »Achille Lauro«, koji su nedavno oteli palestinski teroristi. Ovo su neobjavljene fotografije sa snimanja.

Ornella se nadala da će njene golišave slike ostati zaboravljene, ali nije imala sreće.

Lijevo i gore: Ornella skida ogrtač i priprema se za tuširanje. Čini se da je stidljiva pjevačica željela dublericu za tu scenu, ali je na kraju popustila režiserovom nagovaranju. Da joj se osveti, Tognazzi je naredio da se pusti ledena voda. Ornella se, bijesna okreće i viče na režisera. Ipak, usprkos negodovanju morala je snimiti scenu.●

Pjevačica ili jahačica?

Bea Fiedler, glumica u seksi filmovima, uzvitlala je prašinu. Glumi, pa čak pjeva »Coversong« u istoimenom filmu. O svojoj interpretaciji kaže: »Moja je vrlina prije svega komika, a ne seks.« Sudeći prema sceni iz ovog filma, nije nas uvjerila!●

Ćudoredna Jane

Jane Fonda (47) je protiv agresivnoga seksa. Pomalo čudno: kao golišava zvijezda u »Barbarelli« imala je sasvim drugačije mišljenje.

— Sve proizvođače pornića trebalo bi osuditi! — izjavila je nedavno. — Nacija će propasti — dodala je — ako se iz prodaje odmah ne povuku svi seksualni stimulatori, knjige i filmovi.

Čini se da je Jane takva samo kad je posrijedi opći moral, kažu, a kad je riječ o poslu, o tijesnim puloverima koje kreira, zatvara oba oka.●

Pripremili: Branka Berta, Pavle Lugarić, Mirjana Obuljen i Marija Šojat

ZANIMLJIVI GLOBUS

Djelotvorni aspirin

U filmu »U susret smrti« Elke Ritchel i Roger Moore zajedno su stajali pred kamerama, a sada mlada glumica hvali svog partnera na sva usta. On je muškarac kakvog žena samo može poželjeti, tvrdi Elke. Zar samo zato što joj je u stanci snimanja pružio aspirin?●

Tko je prsatiji?

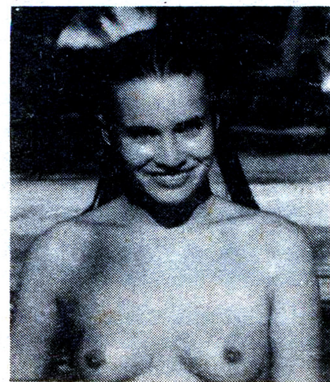
Poznata engleska televizijska kritičarka Maureen Paton ušla je u trag jednoj tajni iz »Dinastije«: Joan Collins i Linda Evans pred kamerama nose tako izrezane haljine i duboko dišu samo zato jer izvode pokuse »pucanja«. Ona kojoj grudnjak najprije pukne, pobjednica je. Šteta što se ti dijelovi filma uvijek izrežu!●

Gimnastika za grudi

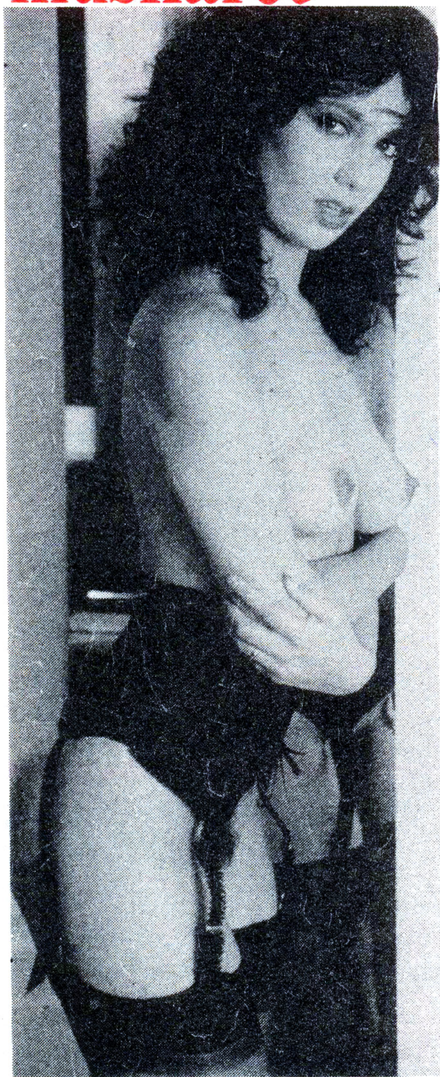
Da bi pri otvaranju svog parka razonode »Dolly-wood« bila u dobroj formi, američka country-pjevačica Dolly Parton, s najbujnijim grudima u svojoj branši, predala se gimnastici — svaki dan vježba s utezima na dasci. Da ne izgubi ravnotežu...●

Nova golišavica

TV-režiser Ruprecht Essberger slab je prema golim ljepoticama. Lani je u nekom muškom magazinu otkrio gole blizanke Andreu i Simone Klippel i dao im uloge u svom filmu »Verkehrsgericht«. Sad je u svom filmu »Ludi hotel na obali« zaposlio dvadeset jednogodišnju Angeliku Böck. Koja će gola ljepotica biti sljedeća, Essberger još ne zna.●

Michaela skuplja super-muškarce

Bujna talijanska ljepotica Michaela Miti, poznata kao partnerica u krevetu holivudskog ljepotana Richarda Gerea, opsjednuta je — ljubavnicima! Slobodoumna glumica i u životu se najbolje osjeća u toj ulozi.

— Uvijek tražim nove plamenove, brak nije za mene, ne može mi ništa dati. I zato radije ostajem ljubavnica. ●

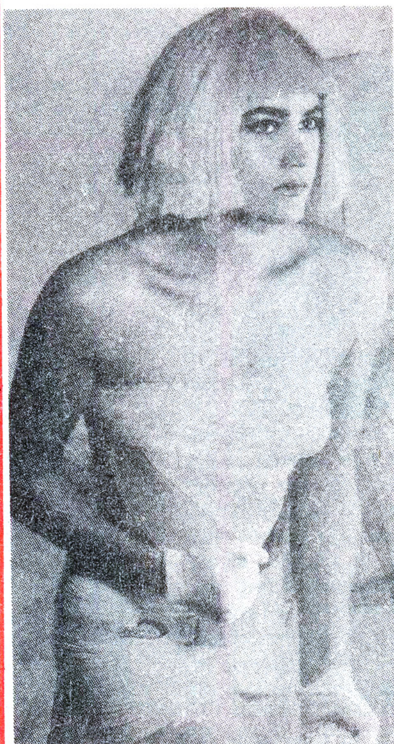
Kraljica krimića – propjevala

Lory del Santo (27), kraljica krimića, zasitila se seksi odjeće iz televizijske emisije »Drive in« — potrebna joj je potpuna promjena.

Suparnice će pozelenjeti od zavisti. Evo je sa zelenom perikom, seksi čarapama i maramom koja omogućuje pogled na njene draži. Vrlo efektan komplet, prikladan za njen novi lik. Nakon tolikih televizijskih emisija koje su joj donijele popularnost, ali nisu iskoristile sve njene mogućnosti, Lory želi uspjeh u svijetu glazbe.

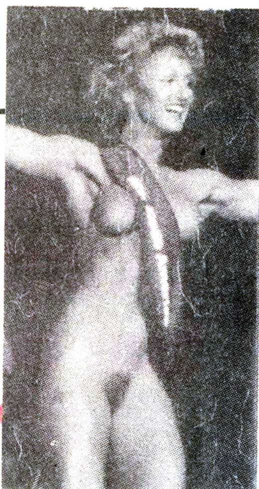
Njen je ideal Madonna. Lory posjeduje sve što je potrebno da postane talijanska verzija američke seksi pjevačice. To dokazuje ova slika.

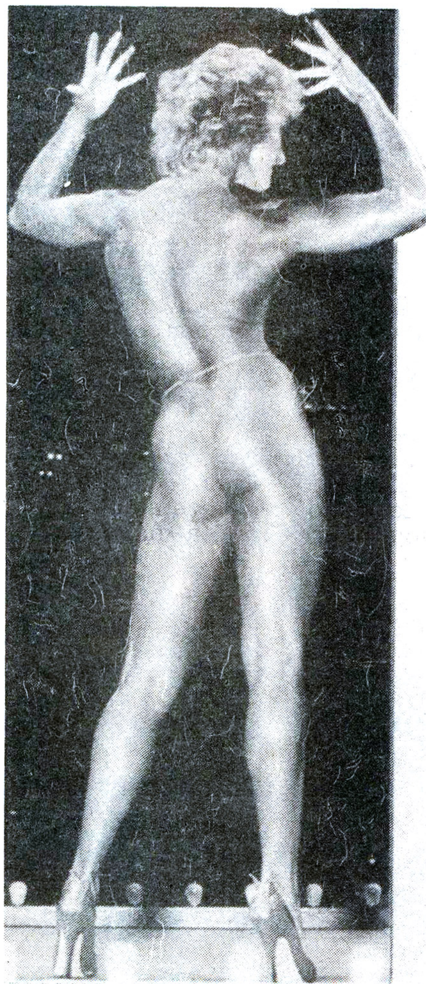
»Natjerat ću vas da pocrvenite.« Lory kao fatalna žena, poput Madonne. Američka je pjevačica zbog svoje odjeće nazvana »najpoznatijim pupkom u Americi«. ●

Vraška suparnica

Na nedavnom natječaju ljepote u San Franciscu sudjelovalo je dvadeset pet natjecateljica. Među njima bilo je desetak udanih žena, koje je privukla atraktivna prva nagrada od dvadeset pet tisuća dolara. U oštroj konkurenciji pobijedila je ipak djevojka, neka Molly. Tako domaćice koje su se natjecale nisu ovaj put uspjele poboljšati stanje u obiteljskoj blagajni. Sudeći prema fotografijama na kojima vidimo pobjednicu Molly snimljenu iz dva različita kuta, čini se da su udane natjecateljice imale vrašku suparnicu. ●

Izdajnički poljupci

Način na koji se ljubite odaje kakvi ste, kažu istraživači ponašanja ljudi iz Los Angelesa, Charles Crowder i dr Lawrence Schwab:

● Ako su vam oči zatvorene dok se ljubite, to pokazuje da ste sanjar.

● Ako ih držite otvorenima, znači da ste realist, netko tko želi znati što se događa.

● Ako počinjete s kratkim poljupcem, koji postepeno prelazi u dugi strastveni cjelov, oprezni ste.

● Ako ste rukoljubac, pokazujete da ste vrlo mirna osoba.

● Ako se ljubite na javnim mjestima, impulzivni ste i ne sramite se da pokažete svoje osjećaje.

● Ako partnera milujete dok se ljubite, puni ste seksepila.

Njemačko crveno vino dobro za seks

Za »neke« trenutke Francuzi biraju šampanjac, no sad mu konkurencija dolazi iz Njemačke, u crvenom vinu trollinger iz Baden-Württemberga. Dr Lay, stručnjak za vino, kaže:

— Teška crvena vina uglavnom ubijaju volju za vođenjem ljubavi. Ali trollinger je lagan i oživljava na duže vrijeme, dobro prokrvljava žile.

Što će sad Francuzi izmisliti ! ●

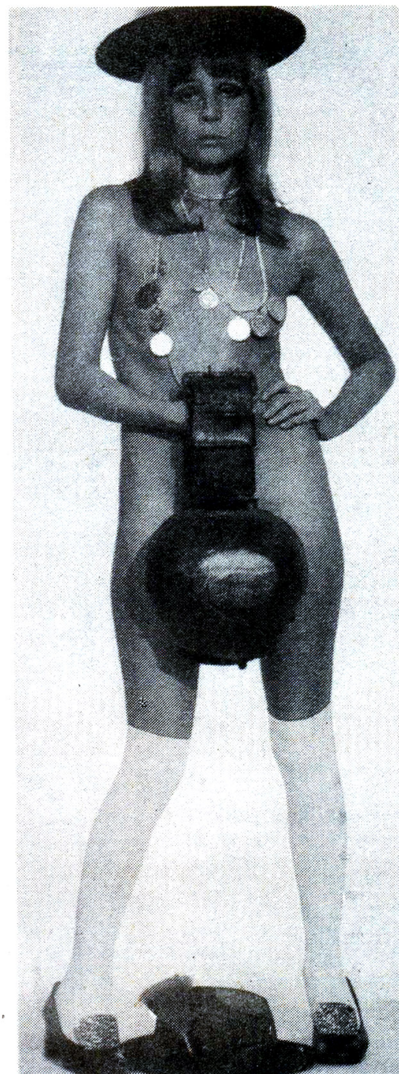
Romy srednjeg roda

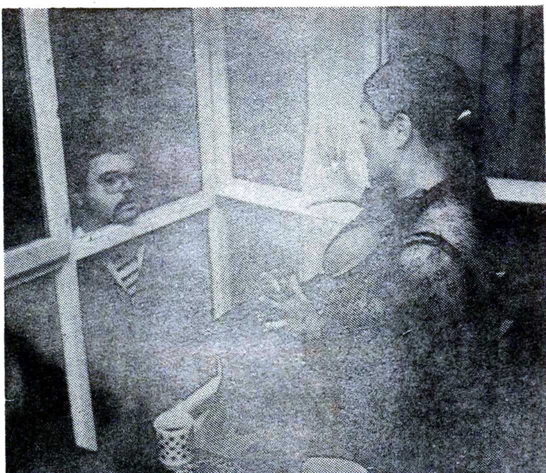
Njegova nizozemska majka nazvala ga je Eduard Frans. Sa 14 godina već je nastupao kao plesačica po noćnim klubovima, pod imenom Eva Maria. Nekoliko godina poslije pojavio se na pozornici pariškog »Alcasara« kao Romy Haag, a zatim je u Berlinu otvorio lokal za transvestite . Sada je »najljepša muška žena« Njemačke. Romy, koja rado pokazuje svoje gole grudi, nikad se ne skida do kraja.

— Rođena sam kao neutrum (srednji rod) — kaže Romy, koja se grozi operacije. — Ne postoje samo dva roda (spola), ja sam se odlučila za treći. ●

Christine Schubert kao dobra vila

Najprije je kao frivolna kurva zavela pola Beča, a sada djeci priča bajke. Postala je slavna filmom »Mutzenbacherin« (1970), zatim se godinama nije mogla osloboditi svog seks-imidža. Tek sada, sa 41 godinom, pokazuje se drugačije. U jednoj televizijskoj koprodukciji igra dobru vilu iz bajke. Asistentica u toj ulozi bit će joj Marisa Mell, koju smo dosad uglavnom gledali golu na platnu. ●

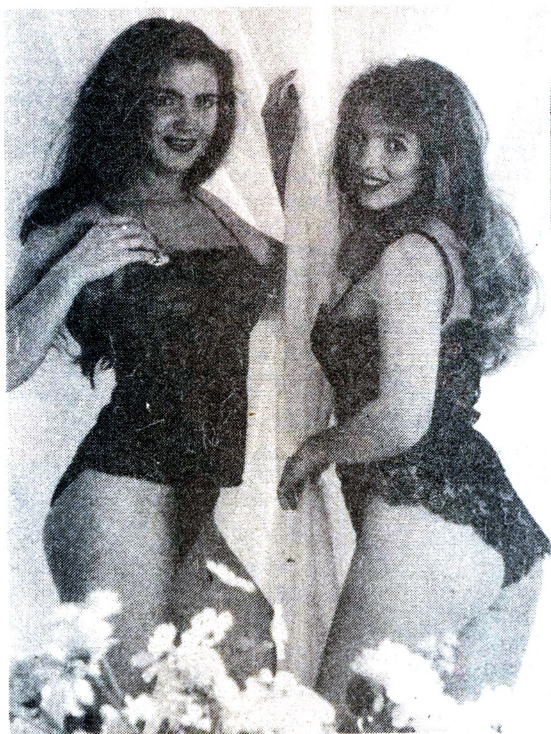

Domenica zavodi Toulouse-Lautreca

Domenica, njemačka glumica, uči kako da zavede poznatog slikara. U kući br. 7b u hamburškoj Herbertstrasse koristi se svakom minutom da nabuba napamet ulogu za kazališni komad »Moj dragi mali Toulouse«. Riječ je o slikaru-patuljku Toulouse-Lautrecu (1864-1901), koji je bio čest gost pariških javnih kuća. ●

Uzbudljivo za svlačenje

Odjenite jednom i čipku! Što tješnju, jer prije nego što padnu posljednje krpice, ona je već u muškarca učinila svoje — učinila ga slabim, a ženu čulnom. Novo rublje za zavođenje je od svile, satena, čipke; odijevajte ga što češće! ●

Crvena ili crna noćna košulja, s odgovarajućom tangom. Može se nositi i ispod haljine

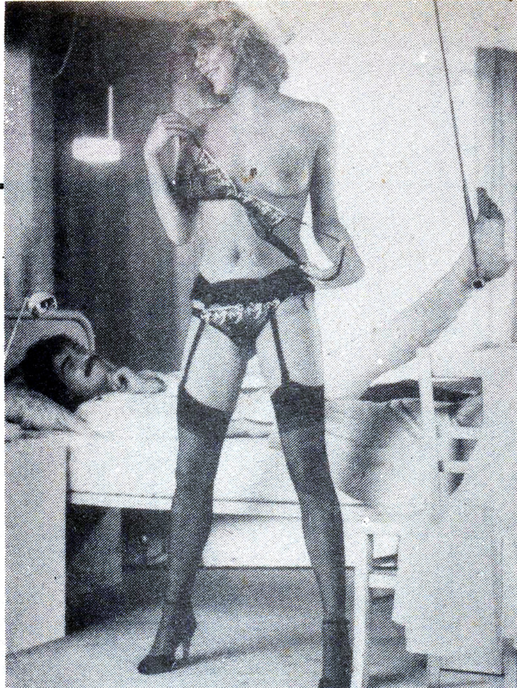
Saten nježno štiti tijelo. Osobito je seksi umetak od tila s čipkom

Vrlo romantično — tanga od tila s motivom lopoča, odgovarajuće čarape od čipke

Francuska čipka s ružom

Donje rublje je najbolja medicina

Pogled pacijenta na medicinsku sestru u mini-suknji, sa čipkastim čarapama i pojasom za čarape izaziva u pacijentu osjećaj ugode i radosti i pozitivno djeluje na njegovo ozdravljenje. Iluzija? Možda, ali s njome je engleski televizijski liječnik dr Vernon Coleman načinio pravu oluju kod »anđela u bijelom«. Svoje tvrdnje je čak mogao i naučno potkrijepiti: optički nadražaj, čari, izazvale su kod muškaraca određeni hormon, koji je na bolove djelovao umirujuće. ●

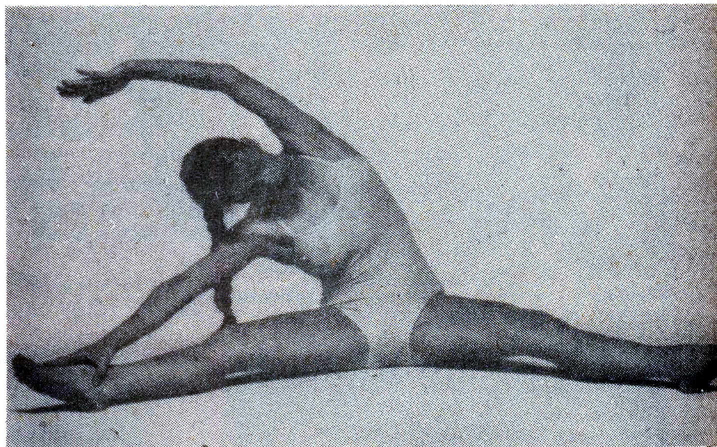

Nova seksigimnastika

Voljeti vlastito tijelo — toga se gesla drži Korejac Daeshik Seo. I u trčanju i u ljubavi. Taj 45-godišnjak ima tijelo poput 25-godišnjeg mladića. Vježba za poticanje ljubavne želje jednaka je za muškarce i žene.

Sjednite na tlo i raširite noge što više možete. Gornji dio tijela mora biti uspravljen, ruke raširene u stranu. Udahnite, pa se sagnite, istodobno izdahnite, tijelo povijte nalijevo, dok ruka ne dotakne tijelo, a prsa koljeno. Uspravite se, udahnite. Isto to ponovite na desnu stranu, pa opet na lijevu, i tako redom, dok to niste učinili 16 puta. Prilikom sagibanja treba bokove malo podići, kako bi se i stražnjica malo podigla s poda. To je važno, kako je tkivo i živci u tom dijelu tijela ne bi stisnuli, što bi se nepovoljno odrazilo na spolne organe.

— Zbog toga prije nego što vodite ljubav ne vozite bicikl — preporučuje Daeshik Seo. ●

Ljubavno gnijezdo u Dubrovniku

»Stradun« se zove ulica u srcu Dubrovnika, popločena mramornim pločama, koja je ove godine postala najvrućom adresom u Jugoslaviji. Svake večeri šetkale su se njome ljepotice vatrenih očiju, u laganim prozirnim bluzama i superkratkim hlačicama, flertujući otvoreno s turistima. Nakon dogovora slijedilo bi iznajmljivanje čamaca i veslanje prema obližnjem Lokrumu, a potom jednolično ljuljanje pod zvijezdanim nebom... ●

Pripremili: Pavle Lugarić, Mirjana Obuljen i Marija Šojat

Crta GEORGES PICHARD   Piše JACQUES LOB

Priča o čednoj Slađani

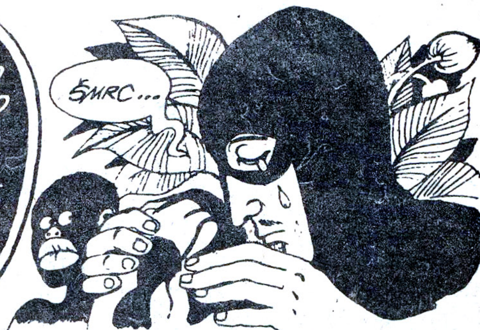
TEK NAKON NEKOLIKO SATI NAPORNA TRČANJA NIZ OBALU RIJEKE **ZAŠTITNIK** I NJEGOV VJERNI SAMBA STIGLI SU DO SLAPOVA. NA ŽALOST, **PREKASNO!** ISPOD NJIH JE HUČALA I GRMJELA UZAVRELA VODA ŠTO JE PADALA U GROTLO. JESU LI ZAUVIJEK IZGUBILI SVOJU SIROTICU?

GLEDAJUĆI KOMAD PLATNA ŠTO JE PRIPADAO DJEVOJČETU, CRNI ANĐEO NIJE MOGAO ZADRŽATI SUZE. BIO JE TO UZBUDLJIV PRIZOR - VIDJETI VELIKOG PRAVEDNIKA KAKO PLAČE POPUT DJETETA. ALI ZAR I MI NE SUDJELUJEMO U NJEGOVOJ BOLI?

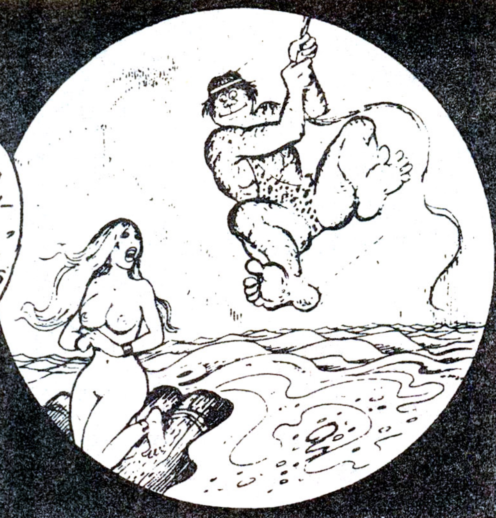

NAKON DUGA I UZALUDNA TRAGANJA NADA JE OPET NAPUSTILA DVOJICU MUŠKARACA, KADLI ODJEDANPUT...

TREBA LI MNOGO RIJEČI DA BISMO ISKAZALI SVOJU RADOST ŠTO VIDIMO MEĐU NAMA SLAĐANU ŽIVU I ZDRAVU?! POSLUŠAJMO RADIJE DRAGU DJEVOJKU DA NAM ISPRIČA OKOLNOSTI SVOGA SPASENJA...
DOK SAM NIZ SLAPOVE PADALA U STRAŠNI PONOR, U TAMNU VODU...
UGLEDALA SAM KAKO SE STRMOGLAVO OBRUŠAVA NEKO ČUDNO BIĆE, DRŽEĆI SE ZA LIJANU. BIO JE POLUGOL, POMALO NALIK NA MAJMUNA, ALI JE USPRKOS TOMU IMAO OTMJENE MANIRE...

AH, JA NE ZNAM TKO STE VI, ALI VAS JE ZACIJELO NEBO POSLALO!
ALI NAKON TOGA...
TI LJEPŠA OD JANE! TI OSTATI TU! TARZAN SRETAN, PRONAĆI NOVU JANE!
JA TARZAN, TI JANE!

TADA SAM DOZNALA DA MOJ SPASILAC ŽIVI OVDJE, U SRCU PRAŠUME. DONEDAVNO JE S NJIM BILA I JEDNA MLADA ŽENA, DUGE PLAVE KOSE, JANE, I KOJA JE, PO NJEGOVU MIŠLJENJU, SLIČILA MENI. ALI ŽIVOT U TOM DIVLJEM I PUSTOM KRAJU NIJE PRIJAO TOJ DJEVOJCI, PA JE, USPRKOS PRIVRŽENOSTI GOSPODINU TARZANU, POBJEGLA. POSVUDA JU JE TRAŽIO, JADNIK, PA JE TAKO NABASAO I NA MENE, U PRAVI ČAS.

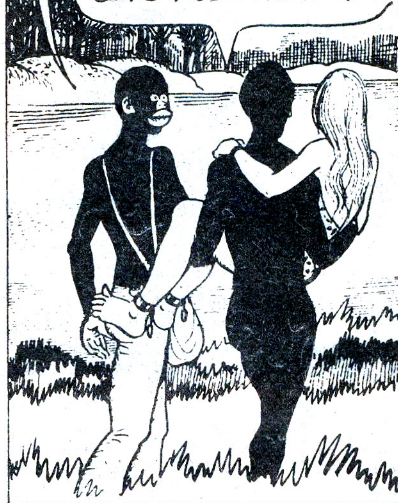

OH, TARZANE, TO JE NEMOGUĆE! JA NE MOGU NADOMJESTITI VAŠU DRUGARICU.

ON ME TVRDOGLAVO ŽELIO ZADRŽATI POKRAJ SEBE. OTIŠAO JE PRIJE NEKOLIKO MINUTA, ALI ĆE SE SIGURNO USKORO VRATITI...
LIJEPO, SLAĐANA, ISKORISTIMO TO! MOŽETE LI SKOČITI?
DAJTE MI MALO VREMENA...

Dragi Tarzane,
Moji prijatelji došli su po mene. Nemojte se ljutiti što sam otišla s njima, mislim da je tako bolje. Znajte, nikad neću zaboraviti što ste učinili za mene. Nadam se iz sveg srca da ćete opet naći svoju Jane i da ćete je tada znati sačuvati. Što se mene tiče, ja je ne bih mogla zamijeniti, ali ću uvijek ostati
Vaša prijateljica.
Slađana

DIALO SAMBA, SLAĐANA I ZAŠTITNIK OPET SU SKUPA. SAD SE ŽURNO UDALJAVAJU OD MJESTA GDJE ŽIVI ČOVJEK-MAJMUN. UZ PUT ZAŠTITNIK PRIČA SLAĐANI O SUDBINI DOKTORA SCHWARTZKOPFA.
BOŽE MOJ, A DOIMAO SE TAKO DOBRO! JADNI DOKTOR... ŠTO ĆE BITI S NJIME - SAM U PRAŠUMI I BEZ KLAVIRA?
TO JE NJEGOV PROBLEM! TKO SIJE VJETAR, POŽNJET ĆE BURU!

PUSTIMO NJEGA NJEGOVOJ TUŽNOJ SUDBINI I RADIJE SE OKRENIMO SVOJIM PROBLEMIMA. VALJA NAM NAPRAVITI NOVU SPLAV, KOJOM ĆEMO SVE TROJE OTPLOVITI... AKO SE PRIJATELJ SAMBA SLAŽE DA NAS PRATI.

JA PRATITI BVANANU DOKLE GOD ONA MENE TREBATI!
SAVRŠENO. ONDA ĆEMO SE SUTRA PRIHVATITI POSLA, A SAD ĆEMO POTRAŽITI NEKO MIRNO MJESTO, GDJE ĆEMO SE ODMORITI I GDJE ĆEMO MOĆI NAĆI HRANE...

ŠTO TO RADITE, SAMBA?
JA PRAVITI KOPLJE.

KOPLJE?
PST!

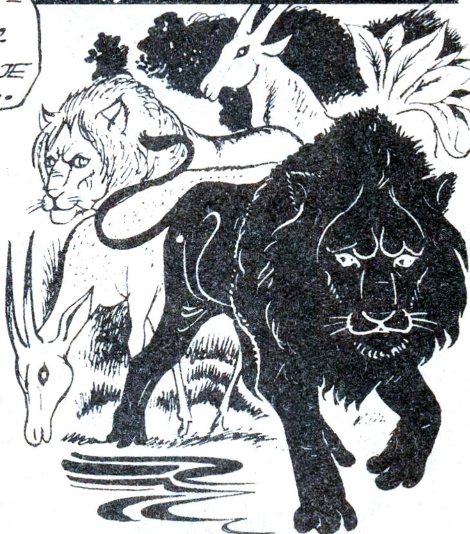

PLJAF

PRŽOLICA ZA VEČERU.
OH, SAMBA, KAKO STE VI SPRETNI!

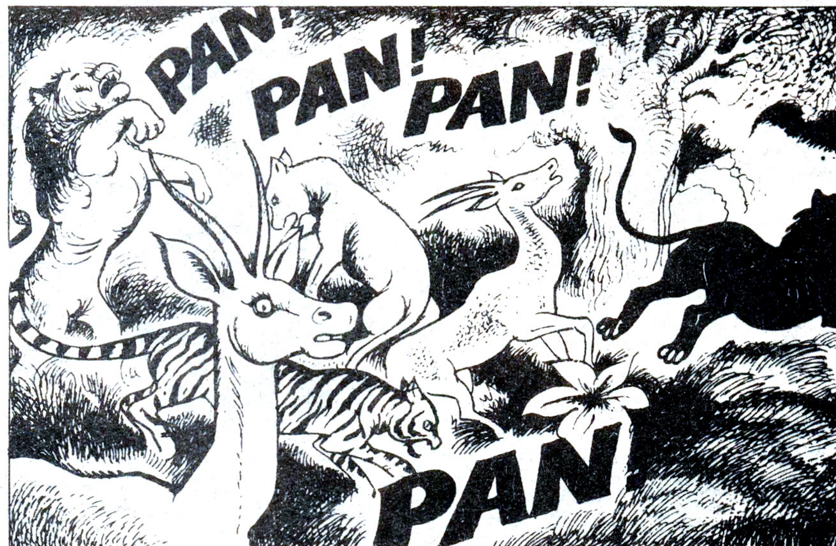

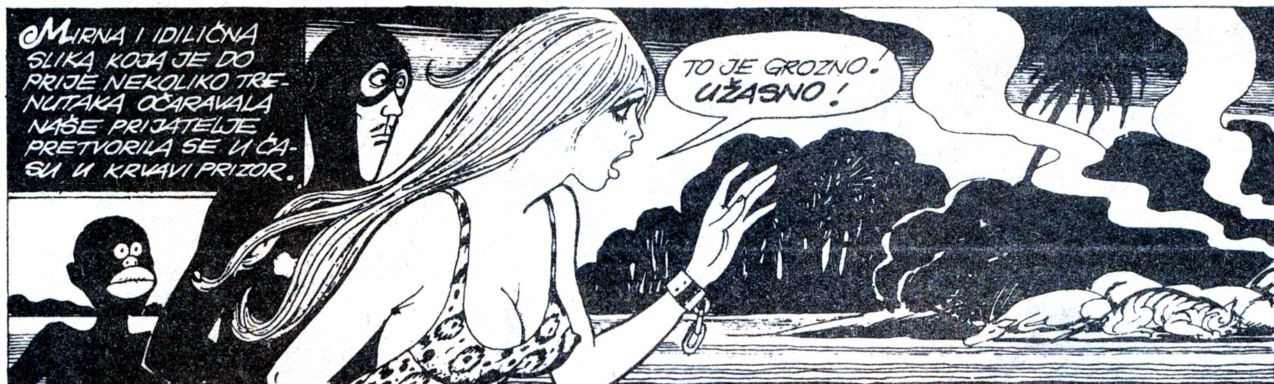
© 1983. Lob-Pichard.

MIRNA I IDILIČNA SLIKA KOJA JE DO PRIJE NEKOLIKO TRENUTAKA OČARAVALA NAŠE PRIJATELJE PRETVORILA SE U ČASU U KRVAVI PRIZOR.
TO JE GROZNO! UŽASNO!

IZ ŠIKARE SE PROMOLI ČOVJEK ŠTO JE SKRIVIO TO NEOČEKIVANO KRVOPROLIĆE KOJE JE OGORČILO SLAĐANU, ZAŠTITNIKA I SAMBU.

ČESTITAM, MISS! UPOZORIVŠI SVOJIM KRICIMA CRNOGA LAVA, RIJETKU ZVIJER KOJU SAM ŽELIO USTRIJELITI, LIŠILI STE ME IZVANREDNA TROFEJA!
NE SRDITE SE ŠTO NE MOGU BITI OČARANA!

I ZNAJTE DA ISKRENO ŽALIM ŠTO NISAM MOGLA SPASITI I OSTALA BESPOMOĆNA, NEDUŽNA BIĆA, KOJA STE TAKO BEŠĆUTNO POBILI PRED NAŠIM OČIMA!
SRDŽBA ŠTO JE POKAZUJETE NA ČAST VAM JE MISS. ONA SVJEDOČI O IZVANREDNOJ OSJEĆAJNOSTI, KOJA JE VRLINA VAŠEGA SPOLA...

DOPUSTITE MI JOŠ DA PRIMIJETIM DA SU PLODOVI OVAKVIH POKOLJA VRLO DRAGI DAMAMA. NI VI SAMI NISTE, ČINI MI SE, PREZRELI KRZNO JEDNOG OD TIH BIĆA KOJE TAKO ŽALITE...
ALI... JA...
DOSTA JE, GOSPODINE!

ALI JA SAM SE SAMO ŠALIO...
NIŠTA MU NE VJERUJTE! HIK! KAD JE POSRIJEDI LOV, MAJOR SE NIKADA NE ŠALI. BUDITE SIGURNI DA NI VAMA NEĆE OPROSTITI ŠTO STE MU UPROPASTILI LOVINU.

NE SLUŠAJTE DOKTORA SPENCERA I DOPUSTITE MI DA SE PREDSTAVIM: MAJOR EDGAR RICE KRISPIE, U SLUŽBI NJEZINA VELIČANSTVA KRALJICE VIKTORIJE. ULOGORILI SMO SE BLIZU, NA DRUGOJ OBALI. UČINITE MI ČAST I DOPRATITE ME DONDE, KAKO BISMO SE BOLJE UPOZNALI.

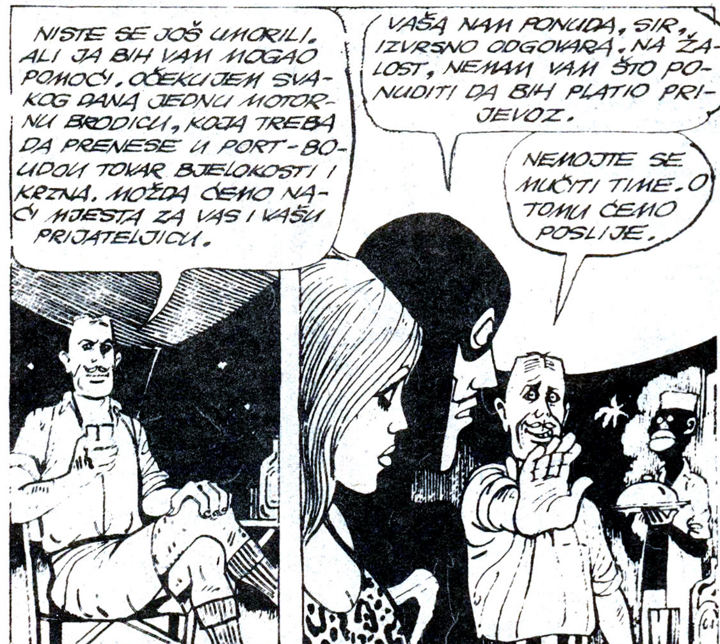

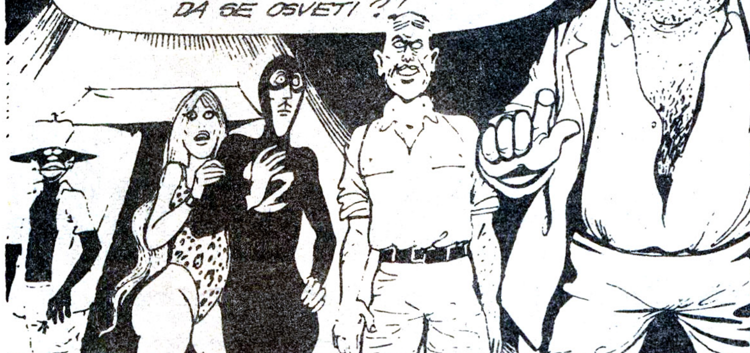

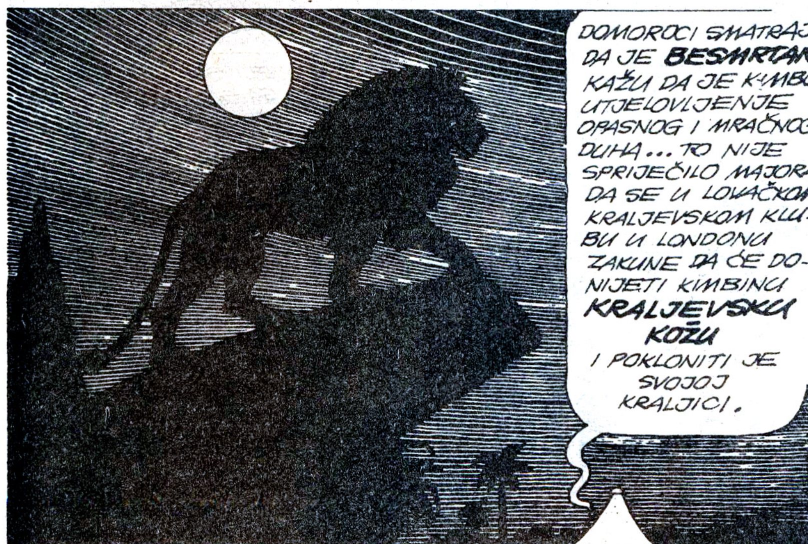
© 1983. Lob-Pichard.

© 1983. Lob-Pichard.

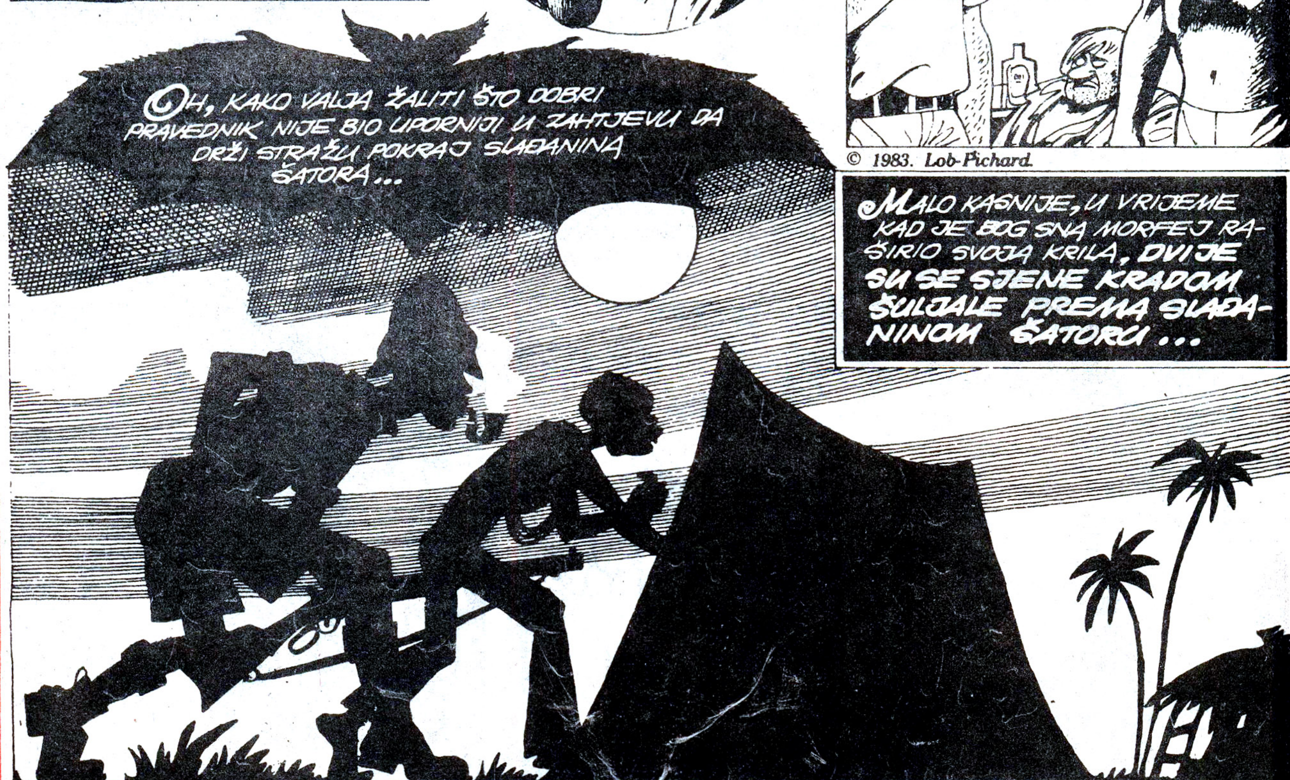

EVO VAŠEG ŠATORA, MISS, TU ĆETE SPAVATI.
HVALA, MAJORE, ALI MI VAM UOPĆE NE BISMO ŽELJELI SMETATI.

ŠTO SE VAS TIČE, MISTER ZAŠTITNIČE, MOŽETE SE SA SVOJIM SLUGOM SMJESTITI U OVOJ KOLIBI, AKO ŽELITE. MI ONDJE DRŽIMO KRZNA ŠTO SMO IH SKUPILI TOKOM NAŠE EKSPEDICIJE. MOŽETE SE KORISTITI NJIMA, DA BI VAM BILO UDOBNIJE.
ZAHVALJUJEM VAM, MAJORE.

MEĐUTIM, AKO DOPUŠTATE, JA BIH RADO OSTAO BLIZU GOSPOĐICE, DA BIH BDIO NAD NJOM, AKO SE CRNI LAV OPET POJAVI...
BUDITE BEZBRIŽNI! LOGOR IMA SAVRŠENO OSIGURANJE! MOJI LJUDI STRAŽARE REDOM, PA MOŽETE MIRNO SPAVATI.

POŠTO JE NAŠIM PRIJATELJIMA POŽELIO GOOD BYE, MAJOR SE UDALJIO, ALI KAKAV SE TO ČUDAN, ZABRINJAVAJUĆI SJAJ POJAVIO U NJEGOVIM INAČE TAKO HLADNIM OČIMA?

I ŠTO SU ZNAČILE TAJANSTVENE RIJEČI ŠTO IH JE TIHO IZMIJENIO S TIM GOLEMIM CRNCEM PODMUKLA POGLEDA I LICA IŠARANA BRAZGOTINAMA?
BAGAWA MAYA I EBWANA DO!

OH, KAKO VALJA ŽALITI ŠTO DOBRI PRAVEDNIK NIJE BIO UPORNIJI U ZAHTJEVU DA DRŽI STRAŽU POKRAJ SLAĐANINA ŠATORA...
MALO KASNIJE, U VRIJEME KAD JE BOG SNA MORFEJ RAŠIRIO SVOJA KRILA, DVIJE SU SE SJENE KRADOM ŠULJALE PREMA SLAĐANINOM ŠATORU...

U SVOM USKOM KREVETU JADNA SLAĐANA SPAVA SNOM PRAVEDNICE, NE ZNAJUĆI DA SE NAD NJOM NADVILA STRAŠNA OPASNOST...

GRUBE RUKE IZNENADA ZGRABIŠE DJEVOJČICU, NAGLO PREKINUVŠI NJEZINE SNOVE. KRPA PREKO USTA PRIGUŠILA JE NJEZINE KRIKE IZNENAĐENJA I UŽASA. IZ GRLA SU JOJ IZLAZILI SAMO NEJASNI ZVUCI...
MMFFF..

ŠUTLJIVI POPUT SJENA, DVA OTMIČARA POVEDOŠE SVOJ PLIJEN IZVAN LOGORA. IPAK, BLIJEDI SJAJ ZVIJEZDA OMOGUĆAVA NAM DA PREPOZNAMO MAJORA KRISPIEJA. NJEGOVO LICE, ODVRATNO ISCERENO, IZRAŽAVA ZADOVOLJSTVO TRIJUMFOM...

ČEMU TA OTMICA? KAMO VODE NAŠU JUNAKINJU? I ŠTO ŽELE OD NJE?
HIK!
STANI! IMAM DOJAM DA NAS NETKO SLIJEDI!

SPENCER!... KOG VRAGA TRAŽITE OVDJE? DRŽAO SAM DA STE ZASPALI, MAMURNI OD SVOGA GINA!
JA SAM... HIK... JA SAM SVE ČUO!

I NEĆU VAM DOPUSTITI DA UČINITE NEŠTO NAŽAO TOM DJETETU!
ŠTO VAM JE DOŠLO, SPENCERE?! NISAM ZNAO DA STE TAKO VITEŠKI NASTROJENI! A ŠTO SE TIČE MISS SLAĐANE, ŽELIM JOJ SAMO DATI JEDNU LEKCIJU!

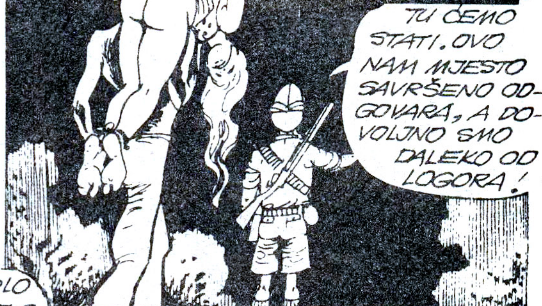

ČUVAJTE SE, KRISPIE! NE ŠALIM SE! OSLOBODITE TU DJEVOJKU, INAČE...
SPUSTITE TO ORUŽJE, SPENCERU, PIJANI STE! MOŽETE RANITI ONU KOJU ŽELITE ZAŠTITITI...
MMPFF...

NA ŽALOST, DOKTOR SPENCER JE BRZO UGASIO NAŠU NADU DA ĆE SPASITI SLAĐANU IZ RUKU MAJORA KRISPIEJA, MAJOROV SUUČESNIK NEPRIMJETNO SE DOŠULJAO IZA NJEGOVIH LEĐA I **UDARIO GA SNAŽNO PO POTILJKU...**

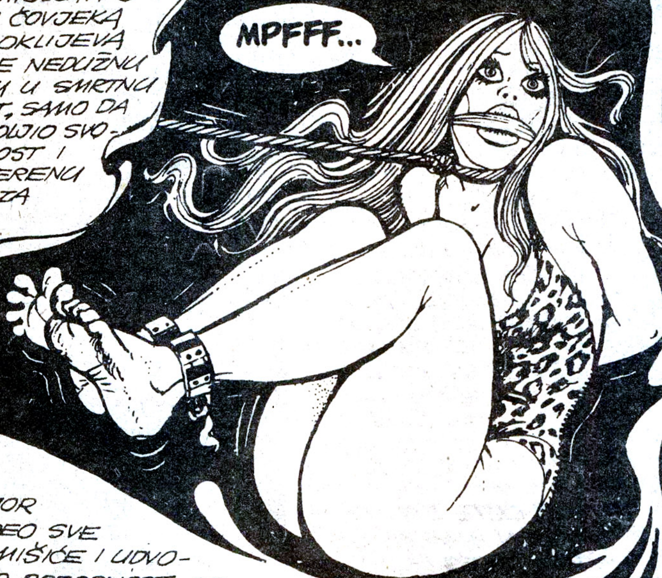

TAKVU JE, DAKLE, SUDBINU MAJOR KRISPIE NAMIJENIO NAŠOJ JUNAKINJI. DA POSLUŽI KAO MAMAC STRAŠNOM, NEZASITNOM CRNOM LAVU!
PODMUKLI SE LOVAC, ZAJEDNO SA SVOJIM MRAČNIM PRATIOCEM, SMJESTIO NEKOLIKO KORAKA DALJE, VREBAJUĆI SVOJ PLIJEN.

ALI IZNENADA...
rrrahar
TAKO JE OTPOČELO DUGO I MUČNO IŠČEKIVANJE... MI ĆEMO ZA TO VRIJEME RAZMIŠLJATI O LUDOSTI ČOVJEKA KOJI NE OKLIJEVA DA GURNE NEDUŽNU DJEVOJKU U SMRTNU OPASNOST, SAMO DA BI ZADOVOLJIO SVOJU OHOLOST I NEUMJERENU STRAST ZA LOVOM.
MPFFF...

KIMBO!
TO JE ON, SIGURAN SAM! PAZIMO! BUDIMO SPREMNI!

MAJOR JE NAPEO SVE SVOJE MIŠIĆE I UDVOSTRUČIO POZORNOST, DRŽEĆI PRST NA OBARAČU. HOĆE LI BITI DOVOLJNO SPRETAN DA ZAUSTAVI ZVIJER U NJEZINU NALETU NA PONUĐENI PLIJEN? ALI PROLAZILE SU DUGE MINUTE, PRETVARALE SE U SATE, A CRNI SE LAV NIJE POJAVLJIVAO.
DOVRAGA I TA NEZASITNA MAČKA! NEMA SMISLA DA JE DUŽE ČEKAMO, NEĆE VIŠE DOĆI. VRATIMO SE!
A MLADA DJEVOJKA?
Kraj epizode

Slobodan Petrovski

Do Not Disturb

Kod debelog Slima svraćali su samo oni koji su na neki način bili prisiljeni: krijumčari, bjegunci i ponekad svemirska patrola u potrazi za kakvom informacijom.

Debeli Slim je bio vlasnik Korinta 23, najmanjeg i najudaljenijeg satelita planeta Korint u sistemu Egeja. Korint 23 zaista nije ima ništa da privuče posjetioce. Bila je to kamena pustinja bez atmosfere, gdje je jedno nastanjeno mjesto bio Slimov kompleks sastavljen od jednog malog hotela, obaveznog svemirskog fara i kozmodroma. Tu se moglo dobiti gorivo i male brze letjelice što su se najvještije provlačile kroz pojas asteroida i zametale trag onima koji nisu željeli ostaviti traga.

Koliko se god Korint 23 činio neprivlačan za običnog putnika, Slimov hotel se doimao još neprivlačnije. Ali od svega što je bilo na Korintu 23 najneprivlačniji je bio sam izgled debelog Slima. Teško je bilo i zamisliti u toj izobličenoj, tustoj masi neki model bića, iako su svi znali da je s Korinta samog i da pripada vrsti antropoida. No zapravo se vrlo malo znalo o njemu. U njegovoj sredini nitko i nije postavljao previše pitanja, jer je čak i najpristojnija znatiželja bila sumljiva, a debeli Slim je bio poznat kao najmanje znatiželjan čovjek u sistemu.

Kao poslugu držao je samo robote koji su tiho i pokorno obavljali sve što se od njih tražilo, zaboravljajući po naredbi da su to uopće i uradili, kao što je zaboravljao i Slim.

U svom dugom i neobičnom životu debeli Slim je naučio da se ne čudi ničemu, ipak se toga dana morao triput začuditi.

Najprije zato jer je žena što je ušla u njegov hotel, vukući za sobom jednog mladića, bila najljepša žena koju je ikad vidio. Drugi razlog iznenađenju bila je usluga koju je ta žena tražila: unajmila je jednu sobu i platila dva tjedna unaprijed, s napomenom da ne žele biti ometani jer su u medenom mjesecu. To o nesmetanju je više puta ponovila, platila je pun pansion, ali nije htjela ni hranu ni spremanje sobe, ništa, samo dva tjedna mira u samoći. Treće i najveće iznenađenje doživio je od samog sebe: negdje duboko ispod njegove široke tunike počelo se buditi nešto što je on držao već odavno mrtvim, prolazili su ga žmarci, i on se u čudu sjeti da je muškarac, ili da je to bar nekad bio. Vraćajući se na svoju ležaljku, spozna da mu se tunika nekako čudno uzdigla negdje na sredini tijela, po čemu zaključi ne samo da je muškarac već i da snažno želi tu čudnu strankinju.

Nije dolazio k sebi, poslije toliko godina u njemu ponovo izbi ta slasna želja koju je odavno zamijenio uživajući samo u hrani i opojnim drogama. Taj osjećaj druge mladosti djelovao je potištujuće, i što je bilo najgore, ta je dva tjedna samo mislio na tu ženu

Poslije dva tjedna tražili su iz sobe mladenca da netko dođe po prtljagu. Poslao je robota. Žena se pojavila sama bez mladića kojega je predstavila kao muža. Nije namjeravao ništa pitati, iako je izgarao od znatiželje. Sama mu je objasnila kako joj je muž otišao rano ujutro da na jahti provjeri neke stvari. Slim bi se bio zakleo da nitko toga jutra nije prošao pored njegova pulta za kojim je provodio sve vrijeme, ali bilo je nešto u njezinu osmjehu što ga je obeshrabrilo i omelo sva njegova moguća pitanja. Dala mu je još novca za dodatne troškove, a i u ime zahvalnosti jer je bila vrlo zadovoljna uslugama. Dok je jahta nestajala na nebu, pitao je robote jesu li od njih tražili neku posebnu uslugu u protekla dva tjedna. Nisu imali pojma, jedno je robot koji je pospremio sobu rekao da je u prostoriji osjećao neobičan smrad, i da su plahte bile krvave i pune neke čudne sluzi.

Slim zaključi da bi poslije svega to mogle biti sasvim normalne posljedice jedne tako duge bračne noći. I ne čudeći se više, pokuša da zaboravi sve, i sobu, i mladića kojeg je vidio da dolazi, a nije vidio da odlazi, i čudesno lijepu ženu zbog koje je još osjećao grčeve u želucu, ili točnije negdje ispod njega.

Možda bi i uspio sve zaboraviti da se godinu dana poslije toga, negdje u isto vrijeme, nije opet pojavila ona s nekim drugim muškarcem, koji se doimao pospano kao i prvi. Ponovo je ostao iznenađen i zbunjen i opet je osjetio onu slast...

Sve se ponovilo kao i prvi put. Žena je zatražila mirnu sobu, platila dva tjedna unaprijed sa zahtjevom da ih se ne ometa ni pod kakvom isprikom. Bilo je čudno i to što se ponašala kao da je ovdje prvi put, no Slim nije ništa pitao. Samo je s nestrpljenjem čekao da prođu ta dva tjedna da vidi hoće li se žena opet pojaviti sama.

I pojavila se sama, iako je on s posebnom pažnjom dežurao od rana jutra. Nije dala nikakvo objašnjenje, platila je kao i prvi put neku dodatnu tarifu, kojoj je samo ona vidjela svrhu, i zatim brzo nestala za robotom koji joj je nosio prtljagu.

Toga jutra Slimu je pravio društvo jedan njegov stari znanac, Ligur, gmaz s Delte, koji se nazivao trgovcem, a bio je, koliko Slim je znao, trgovac bijelim robljem i opskrbljivao je sve bordele sistema čudesnim kreaturama s tek otkrivenih planeta iz najudaljenijih dijelova Galaksije. Ligur je svagdje bio i sve je znao, takav mu je posao. Svraćao bi Slimu da izvidi stanje na Korintu i na satelitima, ili nakon uspješno obavljena posla da proslavi uz svoje omiljeno piće, drops, koje su samo gmazovi mogli piti, a Slim ga je imao na zalihi baš radi Ligura. Kad je ženska otišla, Ligur se naceri:

— Nisam znao da primaš i ovakve goste — reče.

— Ponekad zalutaju i ovakvi — neodređeno odgovori Slim.

Ovaj put Ligur se nasmije gromoglasno:

— Ta zacijelo nije zalutala, stari moj.

— Zašto to kažeš? — upita Slim pokazujući neočekivanu radoznalost.

— Nećeš mi valjda reći da ne znaš tko su one? — uzvrati Ligur, točeći sebi sam svoje smrdljivo piće.

— Zašto »one«, ja znam samo nju?

Ligur ispi svoju čašu mljackajući zadovoljno vilicama.

— Sve su ti one iste, stari moj.

Zar nisi čuo za sirene s Malicije, ili amazonke, kako ih nazivaju?

Debeli Slim problijedi, dakako da je čuo.

— Valjda nije jedna od takvih?

— Sasvim sigurno, stari moj, dovoljno je jednom vidjeti jednu takvu, i to ti je kao da si ih sve vidio, slične su kao jaje jajetu.

— Zašto bi dolazile k meni?

— Očito zbog toga jer nitko više ne dolazi na njihov planet. I ja sam bio ondje samo jednom, prije tri godine kad su ga otkrili. Moj najgori posao, izgubio sam pola posade, a nijedan ih bordel nije htio, premda mnogi tvrde da su to najljepša stvorenja koja postoje u svemiru.

— Ali njima je zabranjeno da napuštaju planet!

— To da, ali im nije zabranjena trgovina, a uvijek se nađe neki krijumčar koji će učiniti bilo kakvu uslugu samo ako je dobro plaćena. Zato su i počele dolaziti k tebi, valjda su od nekog tvog znanca čule da si diskretan, a teško je pronaći u svemiru rupu gdje možeš biti miran dva tjedna, koliko im je potrebno za njihovu malu rabotu.

— Kažu da je za muškarca to najveće moguće uživanje?

— Možda, ali onih koji bi to mogli reći više nema, a oni koji su se spasili, postali su nerazumni. To je zbog tog njihova otrova koji hipnotizira i smekšava kosti.

I debeli Slim osjeti potrebu da popije nešto.

— Ipak su fantastične — reče.

— Istina, njihova pojava digla bi i mrtvaca, ali ako im padneš u šake, onda si zasigurno mrtav. Okani se žena s Malicije, stari moj! Špelunka će ti biti brzo na lošem glasu budeš li ih primao.

Ali debeli Slim više nije slušao Ligura, kovao je neki svoj plan u nadi da će ona opet doći.

I došla je, ona ili neka druga, svejedno, jer su sve bile iste. Vodila je svog pospanog tipa sa sobom. Tražila je iste uvjete, platila unaprijed, i ovaj put debeli Slim više nije bio iznenađen, ni smušen, imao je svoj plan. Umjesto mirne sobe na katu, dao joj je salon sa zrcalima i kamerama iza njih. Soba je bila isto tako mirna, a on je mogao pratiti na ekranu sve što se događalo u njoj, osobito u krevetu. A ono što se zbivalo na krevetu mladenaca nalikovalo je sasvim na prvu bračnu noć: najprije su se nježno milovali, ljubili, ispitivali tijela, a zatim su sasvim normalno vodili ljubav, odmarali se, pa opet vodili ljubav...

Debeli Slim pomisli da se Ligur samo našalio s njim i pomalo se postidi što se tako nepozvano uvlaći u intimnost svojih gostiju, iako je morao sam sebi priznati da na neki način i uživa u tome. Napusti sobičak i vrati se na pult gdje odspava malo na ležaju. Nije imao drugih gostiju osim mladenaca, a oni mu neće smetati...

Sutradan je ponovo uključio ekran. Ligur je ipak imao pravo, jer se nešto čudno počelo zbivati na krevetu mladenaca. Muškarac gotovo više nije davao znakove života, mlitavo je ležao na jednom kraju kreveta, očito iscrpljen neumornim zahtjevima svoje partnerice. Ali ona je zato bila živa, i te kako živa, kao da je nešto drugo počelo živjeti u njoj. Počela se deformirati, grčiti, a lice joj se od napora preobrazilo u ružnu masku. To je trajalo cijeli dan. Slim nije ispuš-

tao ekran s očiju, sve dok se i sam nije toliko iscrpio tim gledanjem da je spavao punih pet sati. Robot ga je probudio s napomenom da imaju gosta koji ga želi vidjeti. Pošao je tromo i još snen prema pultu i ne pogledavši na ekran.

Tražio ga je njegov dobavljač droge, žurilo mu se kao i uvijek. Predao je paketiće, uzeo novac i odjurio kao da ga gone. Uvijek je netko nestrpljivo čekao na njega. Slim se vrati u sobičak pošto je pojeo nekoliko sendviča i napojio se čajem s Korta. Na krevetu sobe sa zrcalima pravi spektakl je tek počinjao.

Žena je postala neprepoznatljiva, nadula se oko pasa i sad je bila debela kao Slim. Iz otvora na dnu tog golemog trbuha curila je gusta, svjetlucava sluz. Noge su joj se klatile potpuno raširene i kao dezartikulirane, njima je privlačila prema sebi na izgled mrtvo tijelo muškarca. I muškarac je čudno izgledao: sav je pomodrio i stanjio se kao da nema kostiju, iskrivio se kao da je od gume, sićušan prema sad golemoj ženki.

Povremeno bi se odmarala, a onda bi nastavljala svoj mukotrpni rad uz teško, isprekidano disanje. Nije joj se više vidjelo lice jer je bilo pokriveno dugom, raščupanom kosom. Ništa se od nje nije zapravo zapažalo, osim tog golemog, nadutog trbuha i nožica koje su privlačile muškarčevo tijelo.

Činilo se da je napokon uspjela u svojoj namjeri: prislonila je sad sićušnu i smiješnu glavu muškarca na svoj donji otvor, koji je sluzio više nego ikada. Počela je dahtati s očitim bolom, a zatim se sasvim smirila kao iscrpljena i činilo se da spava. Osim sad nezamjetnog disanja nije davala druge znake života. Slim napusti ekran i vrati se pultu, držao je da se ta scena odmora neće još dugo mijenjati.

Zaprepašteno je zurio u ekran. Nešto se na krevetu bilo promijenilo, iako se sve doimalo nepromijenjeno i mirno: glava muškarca nestala je u utrobi ženke, a uza sluz, iz razjapljena otvora počelo je curiti i malo krvi. Nije znao čija je to krv, ali to je sad bilo najmanje važno. Scena je nalikovala na neko rađanje naopačke, ali je Slim, umjesto da bude zgranut tim prizorom, gledao kao začaran. Nije osjećao nikakvu gadljivost, naprotiv, samo veliku seksualnu želju u sebi koja mu je potresala debelo tijelo.

Iz dana u dan gledao je kako zgužvano tijelo muškarca nestaje u utrobi ženske. Bili su to za Slima čarobni sati, zanemario je svoj posao, ali ništa više nije mu bilo važno, osim te seksualnosti koju je doživljavao cijelim svojim bićem i te želje u njemu koja je rušila sve prepreke, sav strah i gađenje. Protiv svog razuma želio je posjedovati tu žensku, ili bolje rečeno da ona posjeduje njega. Nešto iskonsko, davno zaboravljeno budilo se u njemu i rušilo kao nezaustavljiva plima svaki drugi smisao i želju.

Dvanaestog dana tijelo muškarca potpuno je nestalo, kao da je vraćeno onom ništavilu odakle je i došlo, a ženska je polako poprimila oblike koje je imala, vraćala se životu, onom obliku ljepote koje je toliko uzbudila debelog Slima.

Kad se pojavila sama, Slim je zamoli za mali razgovor. Sasvim uvjerljivo se pokušala izvući, tvrdeći da joj se žuri. Da Slim nije vidio svojim očima gdje joj je muž završio, zacijelo bi joj povjerovao da je čeka na njihovu brodu, jer se sve u njezinoj pojavi doimalo tako uvjerljivo — od parfema do nevinog pogleda i ljepote.

— Znam tko ste — reče debeli Slim, i to odjednom prekine šarm.

— Nismo vas ni namjeravale zavaravati — odgovori ona. — Mislile smo samo na našu diskreciju. — Mogle ste se već uvjeriti da možemo računati da znam čuvati tajne.

— Da, samo će to odsad stajati mnogo više!

— Nije riječ o novcu.

— Nego o čemu?

— Recimo znatiželja, volio bih da znam zašto to radite?

— O tome su obavijestili kad su otkrili naš planet.

— Jesu, ali u uspomenama ostaju samo ona senzacionalistička objašnjenja: da privlačite žrtve vašim šarmom, držite ih neko vrijeme pod djelovanjem tog vašeg otrova, a zatim ih proždirete na taj strašni način, ali čemu taj ogavni ritual?

— Nije to nikakav ritual, riječ je o nekoj vrsti kure za pomlađivanje, na taj način produžujemo naš život i održavamo ovu masku vječne mladosti, uostalom, na takav se način i prehranjujemo i oplođujemo. Problem je u tome što više nema mogućih partnera na našem planetu, i naša je vrsta u opasnosti da izumre. Sva sreća, otkrili ste nas na vrijeme.

— Zašto to ne radite negdje drugdje, na skrivenijem mjestu?

— Na našem planetu to više nije moguće, jer je nadzor prestrog, a iskustvo je pokazalo da su pusta mjesta uočljivija. Vjerujte, mjesta kao vaša su najsigurnija. Je li sad udovoljeno vašoj znatiželji ?

— Znatiželja i nije bila razlog mog zapitkivanja. Kažu da muškarac neopisivo uživa u tome ... Volio bih postati ... — mucajući tražio je riječ, pa kad je nije pronašao, reče — vašom žrtvom. S vama sam ponovo otkrio da sam muškarac, ako ni po čemu drugom, a ono po ludoj želji koja mi razdire tijelo.

— Da, kažu da muškarci uživaju u tome, iako je to za nas samo velika patnja, ali i mi uživamo u obećanju novog života. — Onda ušuti na trenutak. — U pogledu vaše molbe ne mogu odlučiti ja. Razgovarat ću sa Savjetom, dakako, ako se uspijem vratiti na planet. A sad me pustite da odem, svaki mi je trenutak dragocjen.

Otišla je, a debeli Slim je čežnutljivo gledao za njom. Od tog trenutka počeo je čekati, kljukajući se nadom, drogama i pićem. Svakog je dana gledao film snimljen u sobi sa zrcalima i kao hipnotiziran spremao se za taj trenutak strave i užitka. Posao ga uopće više nije nimalo zanimao, ali u tom čudnom svijetu prolaznika nitko nije opažao te promjene.

Jednom je naišla patrola. Tražili su nju, jednu od njih, i nekog tipa kojeg nikada nije vidio, sina neke velike zvjerke s Korinta. Povjerovali su mu kad im je rekao da nikad nije vidio ni jednu takvu.

Vrijeme je prolazilo, a on je čekao, ovaj put u nemogućnosti da zaboravi išta od svog uzbuđenja.

Poslije dva mjeseca čekanja pomisli kako je sve upropastio svojim navaljivanjem ... Nakon godinu dana bio je uvjeren da se njegov san nikad neće ostvariti i više nije zapravo ni znao je li mu to krivo ili drago.

Onda se jednog dana pojavila ona. Bila je sama. Veselo je pozdravila Slima, i on je bio sretan, sretniji nego ikad u životu.

Zatvorio je hotel, far je programirao na signal karantene i isključio je sve robote.

Penjanje na prvi kat bilo bi u nekim drugim prilikama gotovo nemoguć pothvat za njega, ali sad mu se činilo da leti svojoj dragani koja ga je čekala gola na krevetu najljepše sobe. Srce mu je kucalo kao ludo. Nije znao je li to od uzbuđenja ili zbog debljine. Hitao je svojoj sreći.

Debeli Slim ipak nije imao sreće. Našli su ga mrtvog, ali nisu mogli utvrditi od čega je umro: od srčanog udara ili od otrova.

No znali su od čega je umrla ženska ispod njega, ugušena njegovom težinom. Debeli Slim bio je prevelik zalogaj čak za jednu žensku s Malicije. ●

trendovi: erotika svakodnevice

Naše žene – naši šampioni

Osim profesionalnih foto-modela, na stranama novina sve češće gostuju i anonimne starlete, službenice, studentice i kućanice. Snimljene iznenada, krajičkom oka i u djeliću sekunde, ili slikane oprezno, nježno, satima i s puno ljubavi. Erotika više nije povlastica izabranih; naoružana polaroid-aparatima i video-kamerama za njom traga i sve masovnija armija suvremenih voajera. Za te nove foto-mitomane više nema tabua, čak i privatnost prestaje postojati. Živimo u vremenu u kojem foto-aparat egzistira kao najefikasnije oruđe za svlačenje žena!

»Erotika je«, primijetio je svojedobno Christian Fogt, poznati majstor erotske fotografije, »intelektualni način uživanja u seksu«.

Nešto kasnije oglasio se i jedan naš kolega i dopunio tu teoriju duhovitom tvrdnjom da većina suvremenih djevojaka neodoljivo podsjeća na komade torte koji na dvije noge hodaju ulicama. Nećemo zalaziti u to koliko su te tvrdnje ispravne, ali ćemo zato pokušati da ih iskoristimo na znatno primjereniji način.

Što je to zapravo erotika svakodnevice, termin na koji mnogi suvremeni teoretičari sve češće upozoravaju? U najširem smislu, moglo bi se reći, to je sve ono što je i sama erotika, samo svedeno na razumnu mjeru kojoj se nema što prigovoriti. Ili možda, konkretnije rečeno, sve ono što potiče stanovit intelektualni voajerizam, tako svojstven dinamičnom stoljeću koje upravo i neštedimice završavamo. Erotika više nije povlastica izabranih, za njom, naoružana polaroid-aparatima i vedeo-kamerama, traga i sve masovnija armija suvremenih voajera.

»Nitko nije u robnoj kući kupovao polaroid a da pri tome nije natuknuo kako se njime služi svaki drugi čovjek da bi ovjekovječio snošaj s vlastitom ili sa ženom svog prijatelja«, zapisao je rado čitani Norman Mailer, pokušavajući u jednoj rečenici pojasniti novi trend kućne foto-erotike, koja sve više izlazi iz samih domova i postaje intrigantni dio javnog života.

Uostalom, dovoljno će biti da za početak prelistate posljednje brojeve »Starta«, »Reportera« ili »Duge«, pa će vam štošta postati jasnije. Rubrike poput »Instant-erotike«, »Kutića za čitaoce« ili »Moja žena — moj šampion« uživaju sve veću podršku i redakcija i čitalaca, koji sve više šalju fotografije svojih žena, djevojaka, poznanica. »Uhvaćenih« iznenada, krajičkom oka i u djeliću sekunde, ili slikanih oprezno, nježno, satima i s puno ljubavi.

»Naša obrazovna (?) akcija »Moja žena — moj šampion« poprimila je čitamo u beogradskoj »Dugi«, »spektakularne razmere, pa gotovo da nema dana da u našu redakciju ne stigne nekoliko pisama sa intimnim fotografijama lične prirode«. Te riječi prate i odgovarajuće erotske fotografije, s prigodnim potpisom: »...Sa čvrste stolice domaće proizvodnje tople pozdrave nam šalje Ana, 23-godišnja službenica, koja — kako kaže — obožava da se svlači pred kamerama, bez stida i dvoumljenja. Slično razmišlja i Marija studentica stomatologije, čija je najveća želja da ima glavnu ulogu u nekom vrelom, erotskom filmu... « Pa, sudeći po ovome, naše se intelektualke lijepo snalaze i u izvanprofesionalnim aktivnostima. Uostalom, neke od njih i same se javljaju našim redakcijama šaljući gološave fotose!

Podsjeća me to na riječi Stephena Lupina, našeg fotografskog internacionalca, koji očito ima dovoljno iskustva s psihologijom foto-modela:

»Svaka se žena, ako je imalo žena, voli slikati. Evo, kod nas, u Zagrebu i Beogradu... nema profesionalizma, mislim modeli ne rade za novac, a ipak nisam imao problema da ih nađem. Naprotiv, mogao sam birati. Žena se voli svlačiti, pokazivati se«.

Isto kao što i muškarac voli gledati, otkrivati. Razvija se tako neobična dvosmjerna komunikacija koja u sebi sadrži elemente i igre, ali i seksa.

Postoji u »Penthouseu«, jednom od najpoznatijih iz lanca časopisa »only for men«, i rubrika »intimne pošte«, u kojoj povremeno gostuju žene. Prenosimo dio »ispovijedi« jednog slučajnog, dakle neprofesionalnog foto-modela:

»...Brzo sam navukla izazovni čipkasti grudnjak i minijaturne gačice. Znam da sam mu se svidjela čim me ugledao. Najprije me nekoliko puta snimio kako stojim, a zatim me nagovorio da svučem grudnjak i gaćice i sjednem na krevet. Počeo mi je davati upute: da rukama obuhvatim dojke, da uhvatim nadražne bradavice i palcem i kažiprstom, da još više raširim noge... Činilo mi se da svršavam neprekidno, cijelog popodneva. Tako sam se uzbudila da sam, i ne hoteći to, počela žustro masturbirati... «

Idući podatak potkrijepljen je i brojkom. Na prošlogodišnjem natjecanju koje je za svoje čitaoce raspisao dobro nam znani francuski »Photo« siglo je 28.000 fotografija, od kojih se većini zaista nije imalo što progovoriti. Da i ne govorimo o tome kako je najčešćži motiv bilo baš — žensko tijelo. U različitim situacijama, u raznim pozama, ali najčešće razgolićeno.

Časopisi kao što su »Kneve«, »Whitehouse«, »Fiesta«, »Gallery« ili »Escort« sve su više okrenuti anonimnim starletama, službenicama, radnicima i domaćicama čije erotske ili pornografske fotografije šalju njihovi muževi, zaručnici, kolege, prijatelji. Za pravog foto-amatera više nema tabua, privatnost prestaje postojati. Stotine djevojaka i žena slikale su se neodjevene samo radi svog zadovoljstva, zbog želje da svoje tijelo pokažu drugima. Bez stida. Ili možda baš zbog intrigantnosti osjećaja stida. Ali ne može se zanemariti da su uz neke fotose i poruke i ponude za bliske susrete s drugim čitaocima. A tu već prestaju narcizam i ekshibicionizam i počinje nov fenomen: poštanski seks. Domaćice ili čak prostitutke prodaju fotose svojih nagih tijela, snimljenih u krajnje nesputanim pozama i okolnostima i s krajnje prepoznatljivim namjerama, onima koji su to voljni platiti. No tu se već »kućna erotika« transformira u »namjensku pornografiju« i izlazi iz konteksta ovog zapisa.

No, neće biti suvišno podsjetiti da su čak i rane akt-fotografije u sebi često nosile prepoznatljive elemente pornografskog. Dakle, i one snimane nekako u prvoj fazi zanimanja za fotografiju nage žene. U svojoj »Historiji erotske umjetnosti« Fuchs navodi da je nekom prilikom Alfred de Musset pokazivao svojim poznanicima šest opscenih fotografija s djevojčicama i ženama. Potkraj prošlog stoljeća Parizom su kružile čak pornografske slike, čuvene kolekcije »32 poze«. Poznato je da su se prve akt-fotografije i pojavile u Parizu, a da su mnoge od njih bile dopunjene i podacima o modelu — s punim imenom i godinama starosti, baš kao i danas, na primjer, novinske duplerice.

Uostalom, ništa pogubno za njih same, jer ni tada kao ni danas one nisu mogle biti toliko eksploatirane koliko su bile i jesu proizvod mašte nas čitalaca, gledalaca prijemnika i kreativaca, neka vrsta apoteoze muških snova o prsatim djevojkama koje nam najednom postaju tako dostupne. Svedene na svoje erotizirane fotografije, one donekle i prestaju postojati, opstajući dalje jedino u sferi fantazije onih koji ih »promatraju«.

Možda zapravo sve i jest u mašti. Onoj zahvaljujući kojoj erotska fotografija u jednom trenutku nastaje, i zahvaljujući onoj kojom je obični promatrač u nekom drugom trenutku ili trenucima ponovo oživljava na sebi svojstven način. A tih načina ima mnogo, u čemu zapravo i jest bit erotike. Erotska fotografija, dakle, nastoji zaustaviti, ovjekovječiti i obilježiti jedan prolazan i neočekivan trenutak.

U tome i jest njena najveća snaga, osobito za one koji je stvaraju. A kojih je, zna se, sve više.

Kad su Alberta Moraviju pitali zašto fotografi više vole fotografirati ženu nego druge predmete, odgovorio je:

»Iz istog razloga iz kojeg su slikari i kipari svih vremena slikali i vajali žene: zato što je žena najljepši 'objekt'. Drugim riječima, objekt koji je zapravo subjekt.«

U svom romanu »Unutrašnji život« (»La vita interiore«) Moravia opisuje zrelu ženu koja sve vrijeme fotografira svoju usvojenu kćer u koju je zalj bljena. Snima joj čak i spolni organ, ali i scenu ljubavi s njenim ljubavnikom.

»Ja: — Kako ti objašnjavaš tu Violinu težnju za polaroidom?

Desiderija: — Ne znam: nešto kao formu egzistencijalnog voajerizma, ideje da se uhvati egzistencija u njenom najnevinijem i najintimnijem trenutku. Ali Viola je oduvek bila dobar fotograf. Polaroid je bio njeno poslednje otkriće i stalno me je fotografisala. To je bio njen način na koji me je volela. Jednom me je snimila potpuno golu kako ležim na leđima raširenih nogu: govorila je da imam najlepši spol koji je ikada videla u svom životu.« (Prijevod: Branka Rakić)

Sumnjate li u to da seks može pokrenuti bezbroj kotačića u glavi fotografa prisjetite se čuvenog Antonionijeva filma »Blow-Up« (»Povećanje«), koji je na mnoge gledaoce možda i presudno utjecao. Taj je film naglasio ono što su mnogi već naslućivali da je fotografija područje u kojem se mogu ostvariti fantazije. Samo nekoliko tjedana nakon njegova premijernog prikazivanja u SAD fotografski je biznis procvjetao kao nikad. Prodaja foto-aparata, ostale foto-tehnike i broj foto-tečajeva dosegli su neočekivane razmjere. Gledaoce je antologijska scena u kojoj David Hemings, modni fotograf, do besvijesti fotografira Verušku toliko očarala da su i sami odlučili da se predaju strasti fotografiranja. To su mladići izrasli uz mit fotografije, uvjereni da će pomoću nje doći do prekrasnih cura. I zašto da ne? Kako uostalom drugačije po-

jasniti da su to osobe koje o fotografiji ponekad nemaju pojma, kao što ni njihova aktivnost nema veze s fotografijom? Kažem ponekad, a možda je čak često tako.

Dakako, u skladu s tim raste i broj priručnika koji otkrivaju tajne uspješna snimanja ženskog lica ili tijela. A da oni nisu nimalo marginalna pojava u tom sveopćem svijetu foto-biznisa, jasno svjedoči i podatak da se iste godine kad je francuski slikar Louis Jacquer Daquerre otkrio umiječe fotografiranja (1841), pojavio i prvi udžbenik za fotografiju, s uputama kako da se snimaju aktovi!

»Kad pristupate svome objektu, morate biti osjetljivi kao filmska emulzija«, zapisao je francuski pjesnik André Breton. Citira ga Vidoje Mojsilović u svojoj knjizi »Fotografija od ideje do realizacije«, s očekivanim poglavljem »Akt-fotografija otkriva lepotu tela«.

Tu ljepotu otkrivaju, na sreću i čitaoci naših novina:

»U prošlom broju 'Dvoje plus' objavili ste fotografiju žene koja tvrdi da ima najveće grudi. Tvrdim da to nije tačno. Prilažem i dokaze: fotografije moje devojke. Ona i ja pozivamo na takmičenje sve koje tvrde da su prsatije. Ljubavni par iz Sarajeva«. (Slijedi »dokazni materijal« — fotografije!)

Primjer i pismo broj dva: »Vidite Marinu. Mene, naravno ne. (Bio sam sa druge strane kamere). Sledeći put biće obrnuto, imaćete prilike da vidite mene, a iza kamere stajaće Marina. S obzirom na slab kvalitet papira napisaću za svaki slučaj — ako se ne bude videlo dobro — da Marina drži u ruci grisini. Novobeograđani.« (Slijedi Marinina fotografija s grisinijem.)

I prije negoli se i sami odlučite vrijedi li se baviti praksom, još malo teorije. Ali sasvim u skladu s onim dovde već irečenim. Činjenica je da fotograf i njegov model mogu imati međusobno vrlo korektan odnos, lijep i razuman, što ne mora značiti da to isto vrijedi i za onoga tko tu fotografiju naknadno promatra — a promatrat će je, jer je možda baš zato i kupio novine. Taj promatrač, dakle, nije aktivan ljubavnik, već nerijetko nesretnik u pandžama pohote. Zato je njegov odnos prema modelu neodgovoran. On, naime, ne poznaje ni fotografa ni model.

U jednom svom eseju Susan Sontag je otišla i dalje, primijetila je da fotograf želi posjedovati predmet fotografiranja, bilo da je to neki predio, stvar ili, u ovom slučaju — žena. Ne treba zaboraviti da mnogi Afrikanci i Azijci ni danas ne dopuštaju da ih snimaju jer se boje da će ih »posjedovati«.

Na sreću, u većine lijepih i oslobođenih žena toga straha nema i muškarci se često time obilno koriste. No, izazov u tomu vide i same žene, svjesne erotike i estetike svojih tijela ali i cjelokupnih doživljaja općenito.

Evo i ljupke pjesme »Božica« (»Marisa«) Pere Kvesića, koja je svojevrsna oda fotografijama i njihovim modelima:

»... Otkopčala je kaiš, raskopčala je šlic,
premotao sam film, napunio blic,
podesio blendu, uoštrio sliku,
to bje za široku ... za široku publiku
— da ima njenu sliku,
sagnula se, sagnula, skinula je hlače,
spustila je gaće, odbacila je gaće,
ispucao sam film, zamaglile se leće,
pred nama bje popodne, bje i cijelo veče ...«

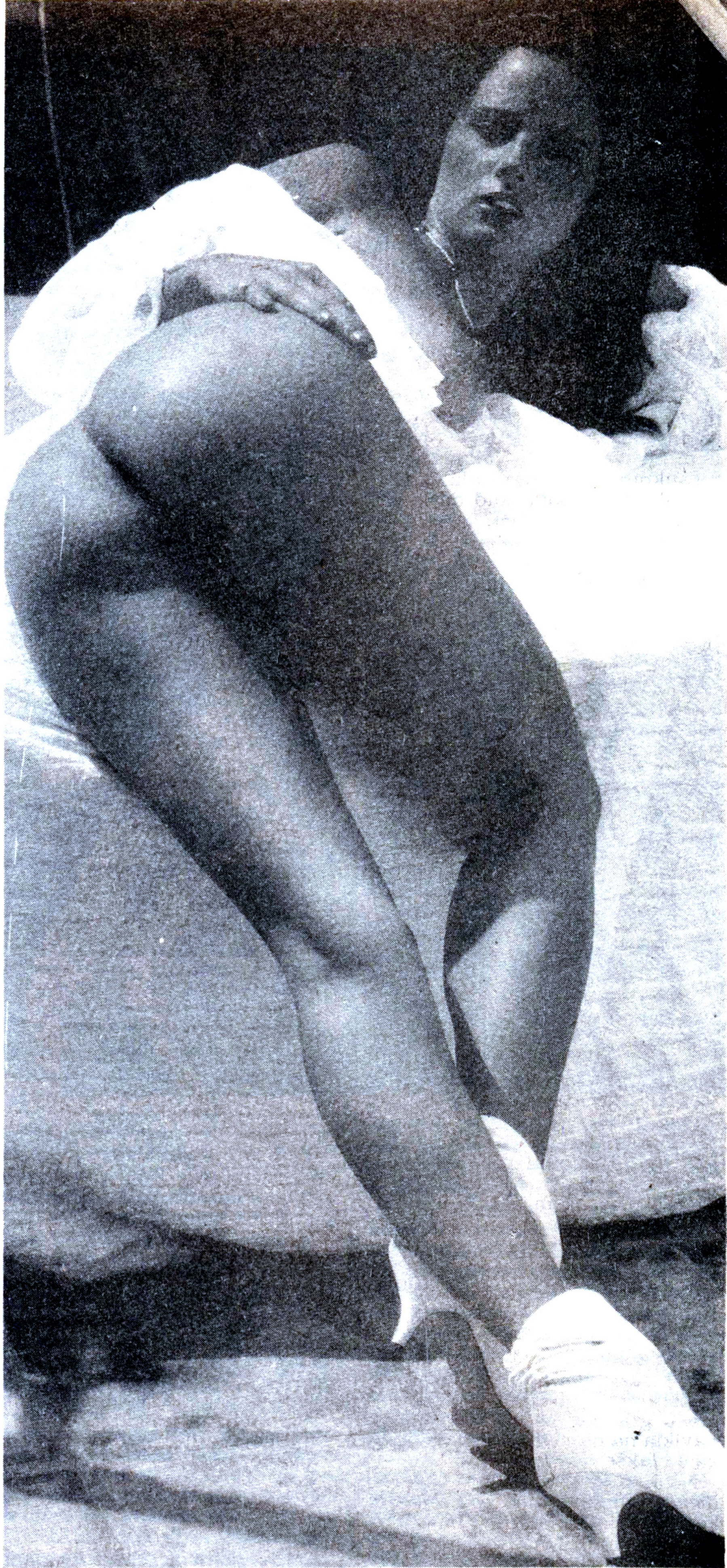
Ali nemojte biti uvjereni da je uvijek tako. Jer kad se, na primjer, suoče profesionalni fotograf i foto-model, atmosfera je najčešće drukčija. Tu čovjek s foto-aparatom, tim oruđem za svlačenje žena, mora naći erotiku prije svega u svojoj glavi, jer tuđa nagost, sama po sebi kao i sve ostalo, može biti i puka roba, vrsta potrošnog dobra podložnog svim zakonitostima tržišta, koje neobrađeno ostaje isto što i svaka druga sirovina.

A to nitko od nas ne bi želio. ●

Slavoljub Marković

Claudia Riess

Preljub

Pri dosadašnjim romantičnim susretima s neznancima uvijek bi mi glas razuma smjesta pobrkao namjere. Ne budi glupača, prišapnuo mi je kad sam jednog jutra u vlaku koji kreće u sedam sati i tri minute iz Hampton Villagea ugledala žalosne smeđe oči nekog dvojnika Ala Pacina i odmah zamislila tajnu ljubavnu vezu s njim. Nezrela gusko, gunđao je taj glas kad sam uzvratila pogled nekom naočitom mladom paraplegičaru koji se jedne nedjelje provezao invalidskim kolicima kroz Sears i kad sam sebi predočila njegove nježne otegnute poljupce, nadahnute podatnošću i zahvalnošću.

Ala Pacina sam zaboravila čim je izišao iz vlaka, a naočiti mladi paraplegičar rasprsnuo se kao mjehur od sapunice kad sam opazila da mu iz džepa viri strip »Flash Gordon«.

No, ovaj put su me preplavili tako snažni osjećaji, zahvativši sva područja života, od škakljanja u dražici do ugode u duši, da je glas razuma postao potpuno nemoćan.

Spustih telefonsku slušalicu na vilicu i pružih mu ruku, a on je odmah prihvati. Šaka mu bijaše velika i topla. Brzo ju je povukao.

— Ja sam Gil — reče.

— Ja sam Joan. Malo ste uranili. Izvolite sjesti. — Pocrvenjeh.

— Nisam se vozio onako dugo kako sam očekivao. — Provuče prste kroz gustu kestenjastu kosu i, osmjehnuvši se, spusti se u kožnati naslonjač nasuprot meni.

— Onako dugo? A — izustih zbunjeno. — Mislila sam da će promet biti vrlo gust. — Procijenih da bi mu mogle biti trideset dvije godine.

— Ne, nije bilo baš nikakve gužve.

— Oh! — Sposobnost da duhovito čavrljam s muškarcima, koja me još nikad nije iznevjerila, ostavila me ovaj put na cjedilu.

Gil pomaknu dugu nogu i pod sivim mu se flanelastim hlačama ocrtaše bedreni mišići. Razabrala sam mu pod tkaninom iver.

— Čini mi se da će pasti kiša — izusti on.

— Zaista? — upitah i zamislih kako se pritišćem uz njegov kišni ogrtač.

— Da, mislim — Smeteno nam se sretoše oči. On malo podigne naočale.

— Dakle, da vidimo što imamo za vas — rekoh kad sam mu sjela sučelice.

Gil se nagnu natrag i spusti šake na raširena koljena. Nervozno se smješkajući, otkrivao mi je svakom svojom kretnjom ranjivu čulnost.

— Uzet ću podatke — rekoh. (Moram ustati i izvaditi iz ormarića fascikl. Odmjerit će mi pogledom tijelo i zapaziti vlažnu mrlju na suknji.) Čim sam ustala, pogladih dlanom suknju kao da želim poravnati nabore. Učinila sam to zato da bih provjerila jesu li mi se sokovi drske sluznice probili kroz najlonske gaćice. Ne, na svu sreću, nisu. Uzeh fascikl i sjedoh. — Evo, ovdje ćemo nesumnjivo naći nešto prikladno za vas. — Nasmiješih se. (Zar sam se malo ohrabrila?) On se nakašlja. — Barem se nadam. — Zagledavši se u fascikl,pokušah se usredotočiti na stanove za iznajmljivanje i zaboraviti vapaje što su se širili iz brazde između mojih nogu. — Za koliko članova obitelji tražite stan?

— Samo za sebe. Iskreno govoreći, tražim skromne prostorije u kojima bih mogao raditi. Ne mogu priuštiti sebi pogled na more. Dakako, bilo bi lijepo ako bih vidio more, no to nije neizbježan uvjet. Rado bih šetao obalom prije doručka.

(Ja ću ustajati u pet sati ujutro. Šetat ćemo zajedno i ljubit ćeš mi nožne prste kad ih razrežem o kakvu školjku, zatim ću ti prirediti jaja na oko s prepečencem.) — Čime se bavite, ako smijem pitati? — prozborih.

— Pišem knjigu o astrofizici i htio bih je završiti prije zimskog semestra.

(Kada ti ispečem jaja na oko, tipkat ću na stroju i pomagati ti da pronađeš najprikladnije rečenice.)

— Astrofizika je jedna od rupa u mom znanju — rekoh i počeh prelistavati papire.

Dok smo pregledavali popis stanova i kuća s prihvatljivim cijenama i razgovarali o trgovinama, restoranima i drugim pojedinostima u gradiću, postepeno sam se navikla na nametljivost svoje mačkice i lakše razmišljala o poslu.

No kad sam u autu sjela kraj njega, mirisala mu razbarušenu kosu i gledala mali ožiljak na vratu i pjege na ušnoj resici, opet sam jedva vladala svojim tijelom.

Kad sam počela šeprtljavo okretati ključ u bravi kućice u Hampton Villageu i kad mi ga je uzeo,dotaknuše nam se prsti, i nagonski mi se napola otvoriše usta.

U istočni dio Suffolka stiže svaka promjena sa zakašnjenjem, bila riječ o vremenu, znanstvenim dostignućima, frizurama, filmskom programu ili pogledima na nesputanu ševu. Možda se tako može objasniti moja nespretnost kad je Gil shvatio poruku mojih poluotvorenih usta, i kolebljivo se sagnuvši, poljubio ih. Nije ostavio, tako reći, nikakav trag na sloju jarkocrvenog rumenila.

— Oprostite — ispriča se on kad je opazio moj smeteni pogled. — Pomislio sam da ste...inače bih...ah, uđimo.

Nisam znala što bih rekla pa mu se samo nasmiješih ljubazno dok sam, prolazeći mimo njega, ulazila u kuću. Počesmo razgledavati prostorije.

Zavirivši u malu spavaću sobu s tapetama vedrih boja, pokušah potisnuti osjećaje što ih je u meni izazvao široki krevet, prevelik za tu prostorijicu. Zamišljala sam kakvi su se sve užici doživjeli ljetos na tim ponjavama.

Okrenuvši leđa spavaćoj sobi, prikovah pogled uz vazu iza Gilova ramena i upitah ga sviđa li mu se kuća.

— Zgodna je — odgovori on.

— Dakako, ljepše bi bilo da je bliže moru — napomenuh.

— Dovoljno je velika za mene i ne stoji previše. Možemo li odmah potpisati ugovor?

— Ne želite li je malo bolje razgledati?

— Već sam se odlučio.

— Doimate se tako kao da takve odluke nisu ništa novo za vas.

— A, ne, nemam baš nikakvo iskustvo. — On spusti pogled na svoje šake.

Prsa su mi napinjala sve tješnji grudnjak. Zarumenjelo mi se lice. Otvor između nogu čeznuo je za tim da se nađe nešto u njemu, a ruke bi se najradije bile ispružile i dotaknule mu ramena.

— Dobro, ugovor će biti gotov za tjedan dana — rekoh.

— Treba li da dam kaparu?

— Dovoljna je mala svota.

Kao da nam nije bilo još ni nakraj pameti da krenemo. Gil najednom stavi ključ na stolić sa staklenom plohom između nas.

— Imate li djece? — zapita neočekivano, pogledavši mi vjenčani prsten.

— Sina i kćerku.

— I muž se bavi nekretninama?

— Ne, on je savjetnik u jednoj tvornici... u Riverheadu. — Pomislih na Stuarta, koji sjedi u svom otmjenom uredu i daje upute sramežljivoj gospođici Larkins, ne znajući da sam baš u ovom trenutku poklonila dušu strancu.

— Znači, ne živite ovdje oduvijek? — zapita Gil.

— Ne, doselili smo se ovamo s Manhattana prije osam godina kad je Stuart, moj muž, dobio privlačno savjetničko mjesto u Riverheadu. Nije smio propustiti takvu povoljnu priliku.

— Sviđa li vam se što živite tako daleko od velikih gradova?

— Pa sad, nisam baš presretna. A vi?

— Nisam oduševljen velegradskom gužvom, ali ne bih htio biti ni na Tedovu mjestu.

— Ted vam je prijatelj kod kojeg stanujete?

— Tako je. Predaje na fakultetu u Southamptonu morsku biologiju i naoko ne misli ni na što drugo. Htio bi postati drugi Cousteau, ali u duši je suviše lijen.

— A vi ste marljivi Kopernik? — Vidjela sam u mislima uzbudljiv spolni odnos pod zviježđima u planetariju. Gledala sam u tamu ispunjenu draguljima, kosa mi se pritisnula uz naslon za glavu, stražnjica mi bijaše na rubu sjedala, a on je klečao preda mnom, gurao mi ud između nogu priljubio lice uz moj vrat.

— Istina je, radim prilično marljivo — odvrati on i nasmiješi se. — Dolazite li često na Manhattan? — upita iznenada.

— Otprilike jednom na mjesec.

— S mužem?

— On ne podnosi vrevu.

— Imam dvije karte za kazališnu predstavu za iduću subotu. Biste li možda htjeli poći sa mnom? — On se premjesti i svrne pogled u stranu. Prekasno. Već me pozvao. — Jednu sam kartu...ovaj...nabavio za sestru, jer je htjela idući tjedan doputovati u grad, ali ne može.

— Izvrsno — odvratih. — Rado ću pogledati predstavu.

On se okrene opet prema meni.

— Hoćemo li prije predstave poći zajedno na večeru? — zapita me.

Na večeru? Oho! Do tad sam bila samo prikrivena grešnica, no u tom trenu vidjeh sebe kako lukavo hitam u susret pravoj pravcatoj i nedopuštenoj ševi.

— Dobro — rekoh, ohrabrivši se i odbacivši sve dvojbe.

— Javit ću vam se telefonom tokom tjedna. Kad vas mogu naći u uredu?

— Ne postoji nikakvo pravilo. Možda bi bilo bolje da ja vama telefoniram.

— Dat ću vam svoju adresu i telefonski broj.

Pogledah podatke što mi ih je zapisao. Spremih notes u džep i ustadoh.

— Vrijeme je da se vratimo u ured — izustih.

Gil polako ustade i uza sa stolića ključ kad sam već krenula prema vratima.

Čuli smo kako vani pada kiša.

— Pogodili ste da će kišiti — rekoh i vidjeh kako mu se ruka diže i dodiruje mi lice. Preko obraza i uha prijeđiše mi trnci kad mi ih je nježno pogladio, a blagi miris njegove kože rastjera i posljednje ostatke moje suzdržljivosti. Šaka mu odluta do mog vrata, pod kosu, prsti mu se raširiše i opipaše mi trepavice.

Na svoje vlastito čuđenje, idući potez povukoh ja. Potaknuo me miris njegova toplog dlana. Istrgnuh se iz beskrvne ćudorednosti i glupe razboritosti, oslobodih se navika i počeh živjeti vlastiti život.

Kao da je nekakva zvijer, godinama zatvorena u meni, najednom nanjušila slobodu; skočila je mimo krotiteljâ i čuvarâ (koji su zažmirili i začeljeli joj sreću) i jurnula u susret radostima nesputanog života.

Neka ide sve do braga! Obavih mu ruke oko vrata tako da je umalo izgubio ravnotežu. Oporavivši se od iznenađenja, čvrsto me zagrlio. Ključ pade na pod. Usta nam se sretoše tako žestoko da sam se, usprkos vatri između nogu, zabrinula za svoje zube. Spojiše nam se jezici i isprepletoše dok sam požudno gutala naše pomiješane sokove i duboko udisala. Priljubila sam se uz njega. Srca su nam kucala u istom ritmu dok je spuštao ruke na moje guzove. Istodobno mi prođe kroz glavu jedna grozna misao. (Da mu je kažem? Ne, još ne. Pričekaj još malo.)

Uhvativši mi stražnjicu, privuče me još više k sebi, razdvoji mi obje polukugle koliko god je mogao (smetala mu je suknja) i raširi primamljivu pukotinu. Osjećala sam kako mu se ud, pritisnut uz suknju, ukrućuje, a kad sam, dašćući, duboko udahnula, on mi uroni jezik dublje u usta, zadignu mi suknju i zavuče prste odozdo pod gaćice. (kaži mu sada. Ne još!)

Otrgnuh se od njega. Željela sam se što prije svući. U braku sam se uvijek ponašala čedno poput djevojčice kojoj su tek počela rasti prsa. No, sad sam, suprotno svojoj naravi (ili napokon baš u skladu s njom), htjela otkriti tijelo, i to što prije.

Žurno se svlačeći, bacili smo odjeću na hrpu na podu. Potom smo za trenutak zastali, okrenuti jedno prema drugome, i gledali se.

Bio je mršav ali žilav. Imao je po tijelu svijetlo smeđe dlake, a najgušće su mu rasle iznad nabujalog uda. Naočale su mu se malo nakrivile, zbog čega se doimao neiskusno i obogatio plamen strasti iskrom majčinskih osjećaja. Kad smo se, težeći za istim ciljem, spustili na pod, padoše mu naočale. Odgurnuo ih je.

Grlili smo se na bijelom sagu. Njegovi vrući poljupci, što im ih je utiskivao po vratu i ramenima, slali su mi opojne žmarce po rukama i grudima. Osjećajući uza se novog muškarca, neobično napetu kožu, čvršću kosu, vitkije tijelo, nadražajni miris mošusa, bila sam, tako reći, izvan sebe.

Svi su mi se živci probudili i pohlepno tražili nove osjete. Sisala sam mu usnice, vrat, kožu ispod pazuha i ujedala ga kako bih ga još bolje upoznala. Dojke kao da su mi bujale ne bi li mu dodirnule kožu, a meke stijenke vlažne stidnice, što su vodile u mračan sklitski tunel, nijemo su vapile za nježnim dodirima, grubim stiskanjem i širenjem.

Doživljaj me tako ošamutio da mi se najednom činio nastvarnim i počeo nalikovati na san.

Kad je legao na mene, noge mi se počeše sve više širiti. Potom sam ih obavila oko njega i pohitala u susret nabreklom udu, koji je upravo ulazio u moju izgladnjelu pukotinu. (Sada? Još malo, još samo malo.) Zahvalno zastenjah kad je veliki ud raširio uspaljena usta i zarinuo mi se duboko u trbuh.

Pripijeni jedno uz drugo,ž upravo smo žurili prema zajedničkom zanosu kad sam mu kao grom iz vedra neba, priredila drugo iznenađenje. Više nisam mogla čekati.

—Stani! — uzviknuh promuklo.

— Nisam metnula pesar!

Gli se munjevito povuče i završi svoje orgazmične trzaje ispod mog pupka. Rodnica mi ostade u šoku dok mi je trbuh prekrivalo ljepljivo sjeme.

Kakvo razočaranje! Koliko se to razlikovalo od onih lijepih prljavosti kojima sam se uvijek divila izdaleka... pri kojima se razum ne miješa u strast i ne misli na kakve posljedice. Ovo sam čistilište nametnula sama sebi! Nečuveno! Tko bi, do vraga, propustio čaroban trenutak zbog nekakva gumenog umetka?

Mokra i mlohava, ležala sam nepomično i razočarano gutala suze.

— Žao mi je — rekoh.

— Nije to ništa. Baš ništa — prošapće on. Poljubi mi uho i nježno ukloni vlažnu kosu sa sljepoočica.

Tad klekne nad mene i, ispunjen novim poletom, pažnju posveti mom tijelu. Ležala sam nepomično, ne dajući ništa i dobivajući sve.

Podvuče mi jednu ruku pod leđa, a drugom mi poče milovati grudi. Zažmirila sam. Gdje god bi me dotaknula njegova šaka, slijedili bi je čvrsti, vlažni poljupci. Kad mu se jezik približio mojoj bradavici, zastade mi dah, kad je počeo milovati to nabreklo brdašce, ubrza mi se disanje.

— Nastavi, samo nastavi — prošaptah.

Sisao je i nježno grickao ukrućenu bradavicu, a kad mu se jezik i usta preseliše na drugu dojku i pozabaviše njenim vrškom, podigoh ruke iznad glave i trznuh zdjelicom.

On izvuče ruku ispod mene i poče mi trljati grudi i trbuh, još ljepljive od njegova sjemena, a ja raširih noge koliko god sam mogla i skvrčih ih tako da mi je mogao vidjeti bolno središte.

— Molim te — stenjala sam — molim te!

Dlanovi mu prijeđoše po unutrašnjoj strani mojih bedara i pogladiše vlažna usta na ulazu vrućeg otvora, u kojem se nakupila sva požuda. Stišćući mi i milujući nabrekli klitoris i vruće, sočne stidne usne, uzbudi me do ludila. Osjetih kako mu se tijelo naginje prema tom središtu mojih nijemih preklinjanja. Prsti mu raširiše usne i poluotvorena mu se usta spustiše na ta čeznutljivo razjapljena usta, pripiše se uz mene tako da sam zastenjala. Uhvatila sam mu glavu objema rukama i bojala se da će se on povući, no ukopavao se sve dublje u mene i sisao golicavo ispupčenje.

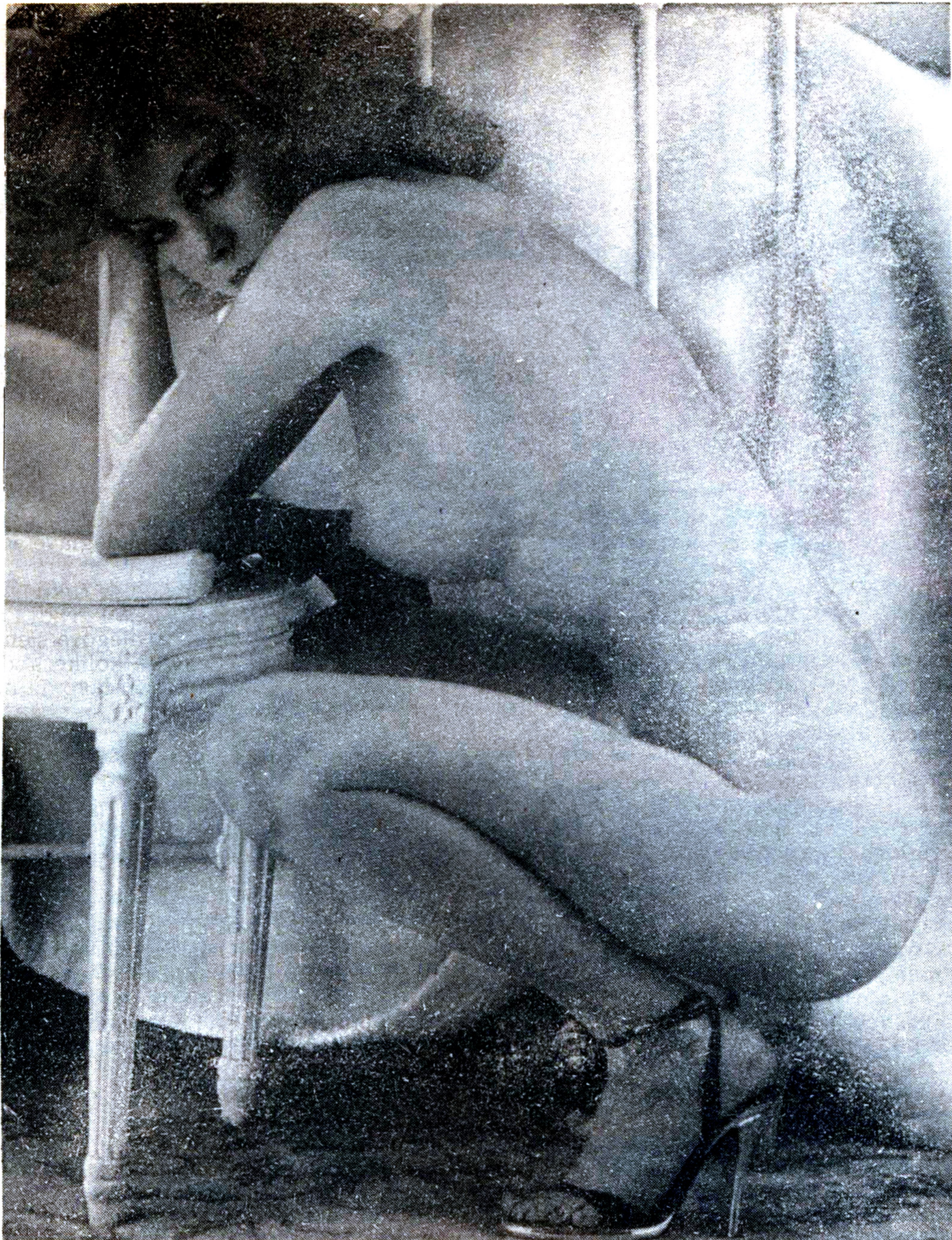
Bedreni mi se mišići počeše u divljem ritmu stezati oko njegove glave i opuštati, kružila sam bokovima i trljala se o njega kako bih još više mog!.. uživati u njegovu sisanju grickanju, lizanju, ljubljenju.

— Nemoj prestati! — preklinjala sam.

Njegove mi se šake zavukoše pod stražnjicu i čvrsto me uhvatiše dok mu je jezik istraživao i dubinu te sutjeske. Iznenada mi se leđa izviše prema njemu, ruke mi klonuše u stranu i mačkica mi se prepusti valovima divljih trzaja. Usne mu se nisu odvojile od mene i jezik nastavi prodirati u mene, te sam se ponovo propela, a srsi su mi se još dublje razlili trbuhom.

Napokon otvorih oči. Raskrečene noge su mi se opustile a između njih je kapala slast.

Nagnuvši se nad mene, Gil me gledao u lice. Prijeđe mi usnama po vratu i potom me poljubi u us-

ta. Zagrlili smo se i nekoliko trenutaka šutke udisali isparavanje i znoja i seksa.

A onda, kao na nekakav znak, pogledasmo se i nakesismo jedno drugom.

— Kiša čudno djeluje na tebe — reče on.

— Ni ja ne znam što mi je najednom.

Napisala sam za završni ispit radnju o logičnom pozitivizmu... na sto i pedeset tri stranice! Njegovala sam svoju djecu i izvela ih na put ozdravljenja kad su oboljela od nekog nepoznatog virusa! A pogledaj sad ovo! Nakon neprestane vaginalne suzdržljivosti drsko sam i nepristojno izložila tu smiješnu pukotinu prodornim očima, prstima, jeziku i svemu drugom ovog golog tipa kraj sebe, čiji duh... gdje li je u ovom trenutku?... istražuje daleke svemirske prostore!

Prasnuo je u smijeh... kao djeca. Taj smijeh mi donese olakšanje kao i orgazam. Još se nikad nisam osjećala ovako slobodnom. Smijeh, iznenadan i nesputan kao i moje prepuštanje seksu, izvirao je iz duboke nevinosti.

Migoljila sam se pod njim kada mi je poškakljao vrat usnama i zubima i podražio mi koljenom razuzdanu brazdu. Kad me napokon pustio, ustadosmo. Oprali smo lice i trbuh u kupaonici i uzajamno se obrisali toaletnim papirom. Našli smo ključ pod njegovim hlačama, a naočale pod mojom suknjom. Stavih mu naočale na nos. Malo su se iskrivile.

Dok smo se odijevali, nastojala sam se vratiti u svijet dosadašnjih obaveza, priviknuti se u mislima na večernji povratak kući i ulogu čedne žene. Čim smo se obukli, ponestalo nam je riječi.

Iziđosmo iz kuće kao prisni stranci, ne baš načistu sa svojim međuljudskim odnosom. Čim sam koraknula van, kiša i moj volkswagen podsjetiše me na to da sam, kao i prije, gospođa Hiller, te se pripremih za plimu osjećaja krivice koji će pobjeglu zvijer natjerati opet u kavez.

No, osjećaji krivice bijahu kratka daha. Iskusivši slobodu, zvijer se više nije htjela vratiti iza mrskih rešetaka. ●

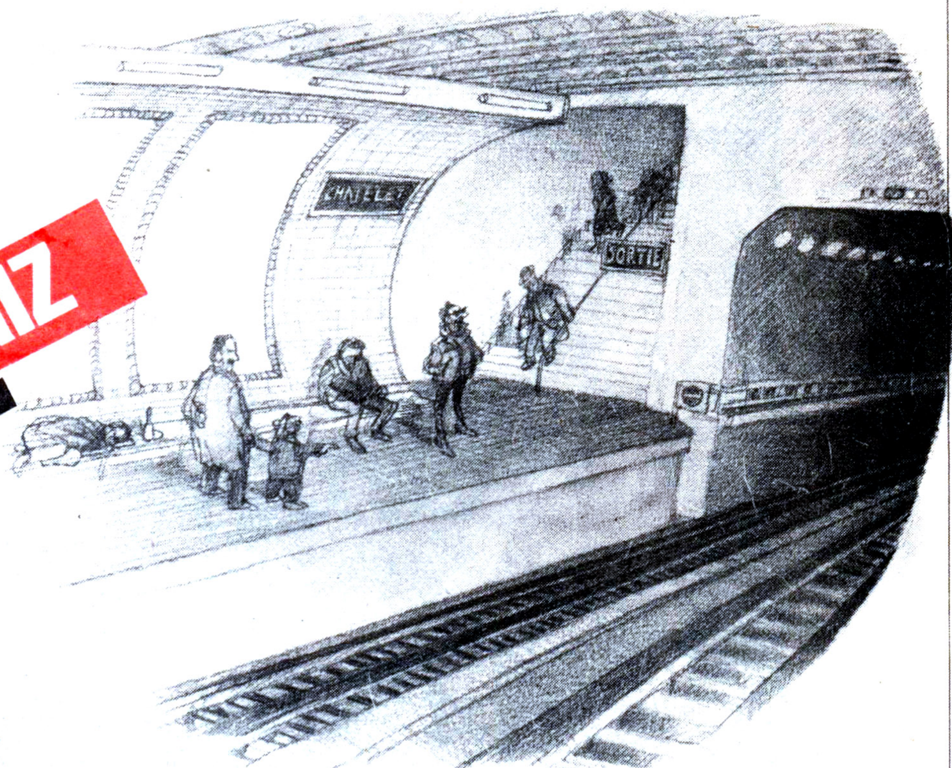
Preveo Tomislav Odlešić

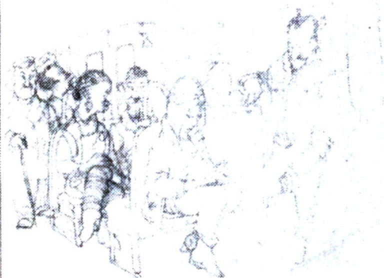

PARIZ, PARIZ

RICCARDO MANNELLI

Početak je sličan kraju: počinje se u podzemlju. No kažu da je to normalno. Prvo što Pariz nudi jest njegova utroba. Gusto naseljena. Bit će nas milijuni koji će se gegati tim crijevima s neonom. Užasna klima. Zrak se može rezati. Miris je takav da poželiš nos strpati u džep. Odmah je jesno da je jedini oblik društvenosti: pardon... ništa — nakon što si lakat stavio u usta svog susjeda. Što se ostalog tiče: tišina. Ovim Parižanima zamalo da zavidiš: Zacijelo imaju krasne pimpeke da na njih misle.

Prolazna crijevna fauna.

Stalna crijevna fauna.

Pigalle: prvi susret s gradom.

Potpuno tapecirana anatomskim materijalom koji reklamira predstave u lokalima (otvoreni od 11 ujutro).

Silazim niz mračno stubište. Unutra sam. Odmah me upeca jedna pica i, sva podatna, vuče me prema stolu. Mrkli mrak. Zovem se Bettsy, kaže. A predstava? — pitam. Ti najprije plati šampanjac, a Bettsy će se poslije svući. Kakva prijevara! Šampanjac stoji 20 franaka. Naručujem pivo. Plaćam novčanicom od sto franaka i odmah mi je jasno da nikad neću vidjeti ostatak (80 franaka).

Ispred svakog lokala stoji lovac na mušterije. Puštam da me odvuče jedan brkonja, koji mi za pet franaka obećaje raj.

Pred nama jedan drhtavi crnac dopušta da ga opelješi jedna plavuša — bježim.

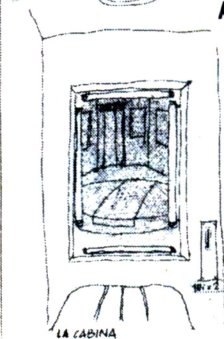

Pijana šetnja. Niz porno-dućana, kazališta, kina, klubova (homo, sado-mazo) lijevo-desno, desno-lijevo. U sredini luna-park — izmiješana djeca, gole sise, crnci (i bijelci) izgladnjeli, mame bake i svodnici sve do Trga Blanche i dalje...

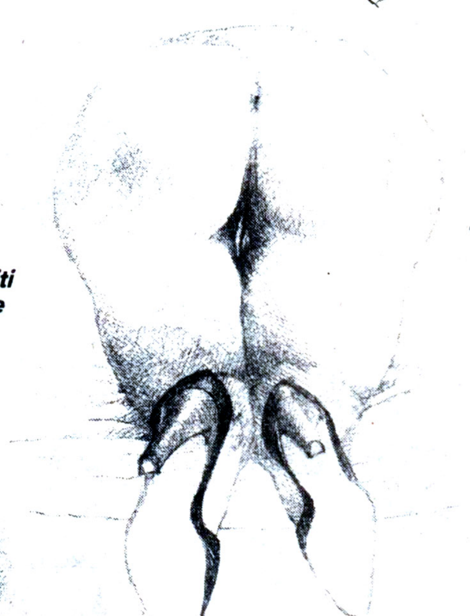

Najveća gomila stoji pred Peep showom. Poslednja novost pristigla iz Amerike za voajere drkadžije. Stajem uz jednog četrdesetogodišnjaka koji izgleda kao sociolog-koji diskutira-na-televiziji i ulazim.

Na blagajni neki sumnjivi Polukinez. Gorila u ray banu mi gunđajući pokazuje kabinu u koju mogu ući.

U kabini se mogu dobiti papirnati ručnici. Da se poslije očistiš.

Sjeo sam i ugurao 20 franaka u rupu. Ugasio se zasljepljujući neon na prozorčiću i evo

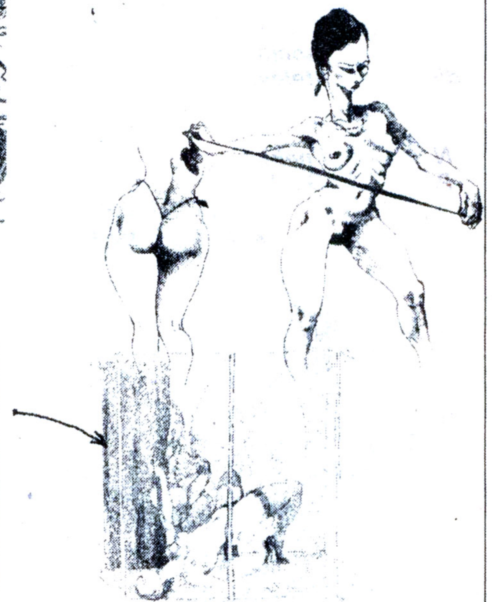

Mačka stoji na prostirci koja se okreće. Pipa se, gladi i grči s oduševljenjem radnice na montažnoj traci. Čak gleda i na sat da bi saznala kad joj završava šihta. Nakon 3 ili 4 minute pali se neon. A ti ili si svršio ili brzo stavljaš još 20 franaka u rupu.

Na ulici koja vodi na Montmartre kraj štandova za gađanje i druge sportove niz je baraka sa striptizom. Bijedne cijene. Za 5 franaka možeš tamo provesti poslijepodne.

Sjedi se na klupi. Na manje od pola metra od izvora. Lijevo od mene, desno od mene.

Ovdje jedna stara ofarbana oštrokonđa u mikrofon izvikuje atrakcije: Dvije Talijanke, dvije! Ulazim.

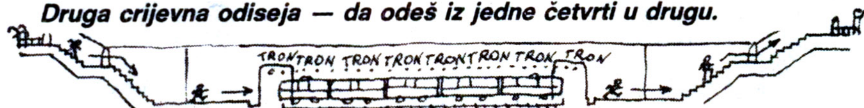

Dok se jedna svlači, druga sjedi i odijeva se. Druga izlazi s košaricom u ruci i prolazi kraj prisutnih. Pograbila se sa crncem koji je, čini se, unutra čitavu vječnost a da ništa nije priložio. Šalje ga u materinu. Budi se patriotizam. Dajem joj kompliment na talijanskom. Šalje u materinu i mene.

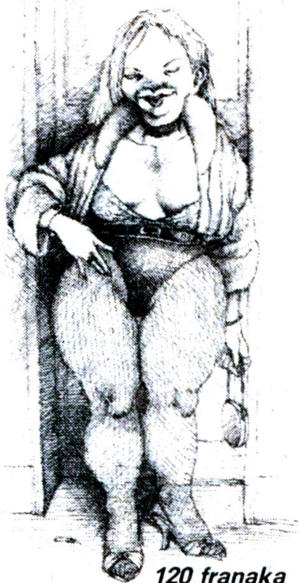
Druga crijevna odiseja — da odeš iz jedne četvrti u drugu.

U Ulici Saint-Denis ista kosturnica. Samo malo otmjenija. Bit će, jer je u samom centru, nekoliko koraka od Vijećnice i Beaubourga. Tu bedra i guzice ne moraju hodati okolo. Već su komotno naslonjeni na kućna vrata i čekaju da se mušterija zaustavi. Na svakom uglu mnoštvo svodnika, koje prepoznaješ po tomu kako ti gledaju u novčanik.

Svih cijena, svih dobi, svih rasa i stasa.

120 franaka

150 franaka

Café-Brasserie Royal-Reamur. Trenutak odmora ili način da se izbjegne nemilosrdnoj konkurenciji?

Koliko ima kurvi u Parizu? Neki kažu 40 tisuća, neki 60, a neki — mnogo više. Da napuniš stadion! Stanovništvo jedne pokrajine. Stanovništvo nad kojim neosporno caruje sifilis. Apsolutna monarhija (za inat Republici i ljevici na vlasti).

Svodnik s licem Sarda. Javljam mu se. I zaista je Sard. Budući da smo dobili Mundial, nudi mi jeftinije jednu crnkinju.

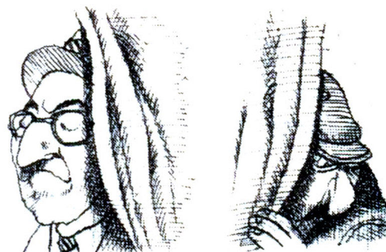

Stari se pogađa. Želi popust. Tu je dvadeset minuta i ne da se. Ženi će zacijelo reći da su ga pokrali fakini iz podzemne.

Grozna gužva. Lica liječnika, radnika, odvjetnika, svi oci obitelji i svinje — stari i mladi — ispadaju iza zavjesa koje pokrivaju ulaze u seksi dućane poput miševa kod Toma.

Neki ravnodušno. Neki kradomice. Poput lopova.

Lijepo izložena roba: voće, gaćice, košulje, knjige i meso. Trijumf potrošačkog.

S naivnim i pomalo rastresenim izražajem otvaram torbu i vadim polaroid. Nisam ga ni primaknuo oku kad me zaskoče dva Arapina: Nema slikanja! Nema slikanja! Pokušavam ih smiriti. Jedan izvlači nož i urla: Zvat ću policiju!

Krasno! On prijeti policijom. Bježim. Pravim se ravnodušnim.

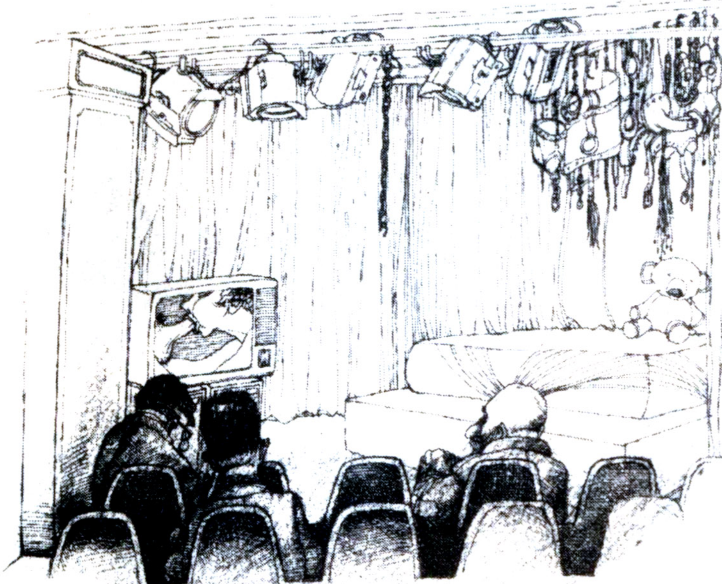

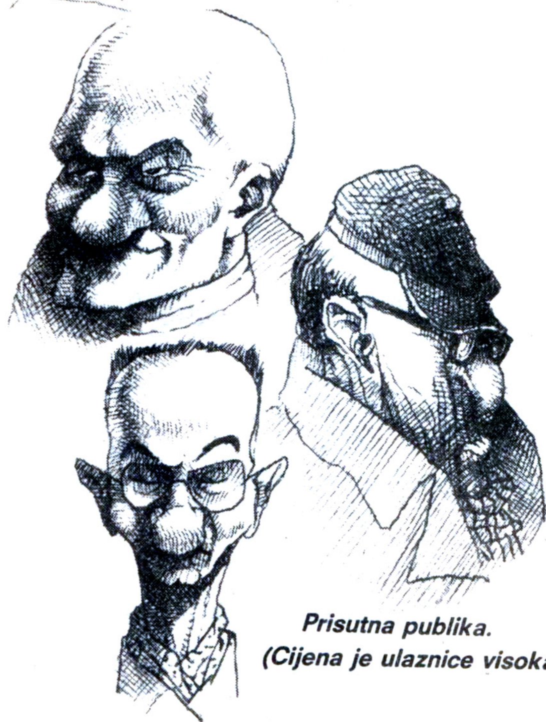
Gotovo svi polako prolaze ispred sisa, kao briga ih. Brkonja se zaustavlja. Izgleda kao moralist koji ne odobrava. Izbliza shvaćam da njuši. Spreman.

Ali najgora je tišina. Čuju se samo zvuci potplata. Šuškanje zavjesa. I groktanje suzbijenih želja.

Ova ulica siječe Saint-Denis. Diskretnije je i nema gužve. Tu je jedno od najžešćih kazališta. Na blagajni jedna gospođica. 120 franaka za sat programa.

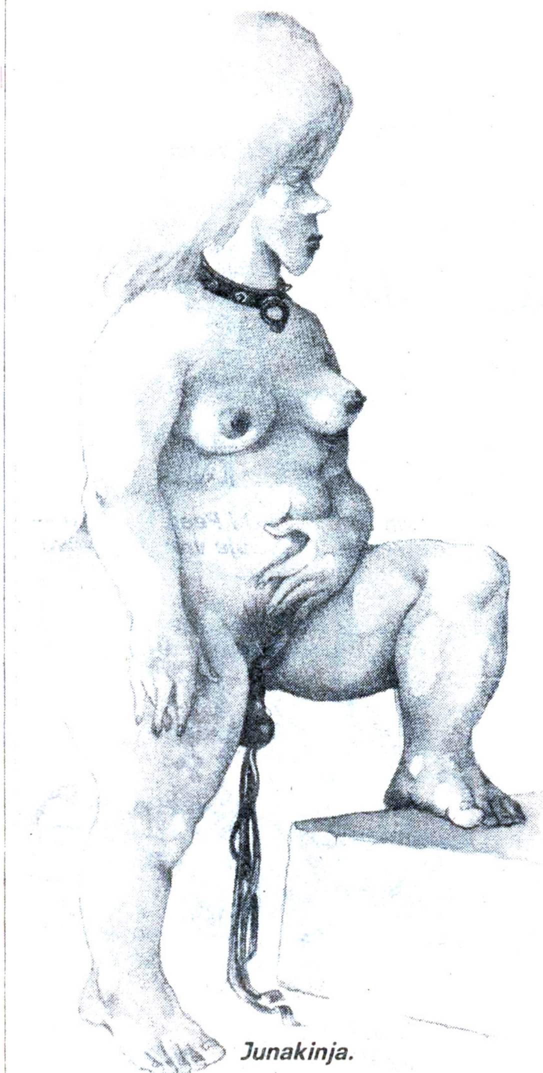

Druga me gospođica prati u dvoranu. Rupa s dvadesetak mjesta.

Prisutna publika. (Cijena je ulaznice visoka).

Junakinja.

Nakon pola sata televizije video-kasetama na engleskom (s poučnim totalima ševe sprijeda, straga i poprijeko) počinje živi program. Ulazi plavuša s debelom stražnjicom, u ciganskoj suknji i bluzi. Pjeva na plejbek, zatim se svlači. Scena je puna lanaca, kožnatih remena, bičeva i drugih sprava za mučenje. Plavuša glumi očaj. Tad ulazi krvnik u elastičnom trikou. Počinje kalvarija sirotice: bičuju je i premlaćuju na mrtvo.

Ispred mene sjedi vrlo uglađen gospodin sa svilenim šalom i rukavicama.

Ubrzo se počeo gnijezditi na stolici. Vidim da se znoji. Sve brže se kreće. Dašće. Mogao bi mi biti ujak. Izdužuje vrat amo-tamo gledajući predstavu. Trlja ruke (jezik mu visi niz bradu). Slini.

Kad je predstava bila gotova slinavac je brzo izašao i odgegao se Ulicom Saint-Denis. Sreće jednu kurvu, pogleda je poprijeko — vraća se... ponovo zagleda.

Odskakutao je trljajući rukama, Osvrće se amo-tamo, slini brk.

Ulazi u seks-dućan, odmah izlazi. Ulazi i Peep — izlazi — sve brže — sreće druge žene — izdužuje vrat — gotovo juri — gubim ga na ulazu u podzemnu.

Ponovo pod zemljom — tražim na planu put do kuće — penjem se u vagon.

Nakon takva dana nikad ne zatvarajte oči!

Žena u crvenom

Erotika je značajna filmska tema. Filmsko predstavljanje odnosa između muškaraca i žena staro je kao i sama sedma umjetnost. U posljednje vrijeme erotika i žene filmskih snova sve više osvajaju novi medij u ekspanziji — video. Kupcima video-kaseta nude se snimke filmova s mlađahnim zvijezdama filmske erotike, kao što su Brooke Shields, Tawny Kitean, Molly Ringwald i Jamie Lee Curtis. Zna se da one uz glumačku nadarenost izdašno pokazuju i ljepotu svojih tijela. Ne zaostaju u snimanju video-kaseta ni nešto zrelija godišta. Prije svega Sylvia Kristel, Marisa Mell i Gloria Guida.

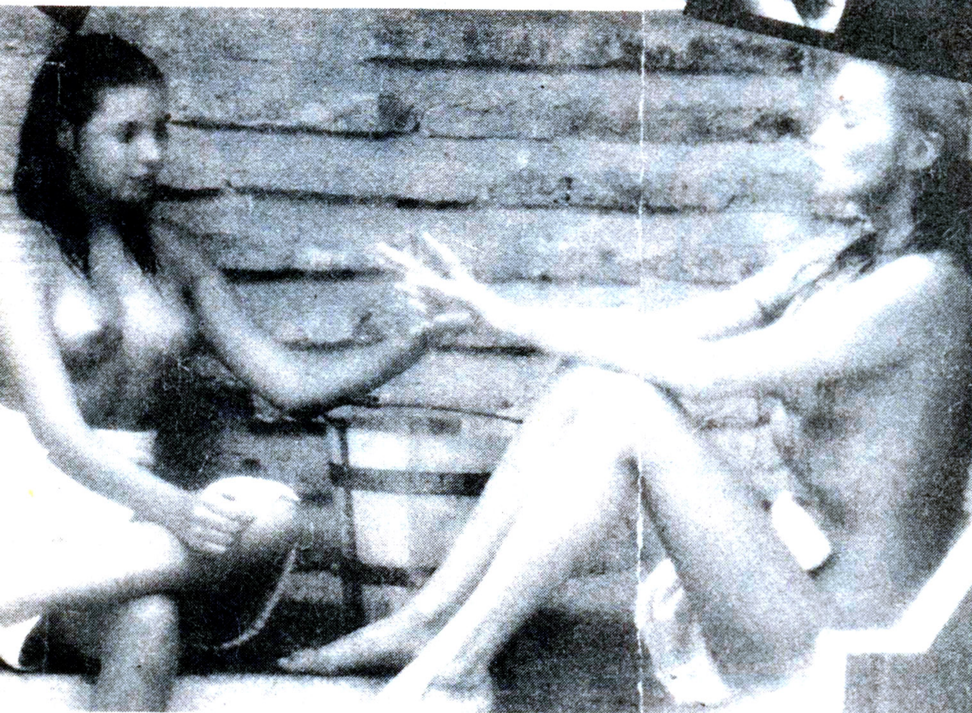
Anketa među video-fanovima pokazuje da se kasate s erotskim filmovima vrlo tražene jer su »najljepši pogled na svijet«. Takvim željama publike Bo Derek nastoji udovoljiti svojom interpretacijom u filmu »Ekstaza«. U toj svojoj ulozi ta »žena iz snova« kroči i jaše gola iz jedne scene u drugu i pri tom nastoji ukrotiti svog odabranika, nekog borca s bikovima. Ima i filmova s više ekstaze, ali »Ekstazu« s Bo svaki ljubitelj erotike mora pogledati.

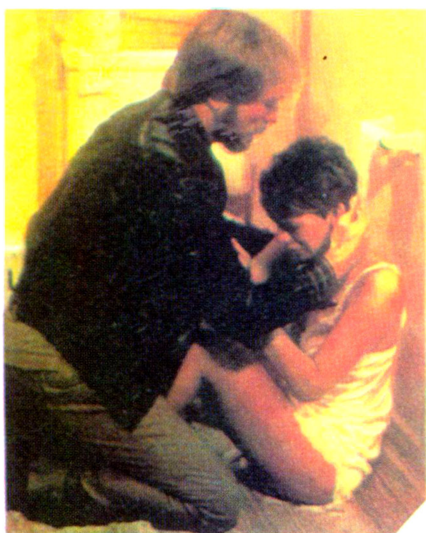
Također je na video-kasetu presnimljen i poznati film »Slatka mala« režisera Louisa Mallea. Vjerojatno vam je poznato, jer je film dugo prikazivan i u nas, da je tada deset godina mlada Brooke Shields uspješno interpretirala djevojčicu, koja, kao i njena majka, postaje prostitutka u jednom bordelu New Orleansa. U nju se zaljubljuje fotograf koji rado snima erotske scene. Tako počinje slatko-gorka ljubav fotografa i »slatke male«, puna erotike, ali bez sretnog završetka.

Erotski su filmovi često, osim ljubavi i strasti, puni radosti i smijeha. Jedan od takvih koji je presnimljen i na video jest »Momačka zabava« (»Bachelor Party«), u kojem američka erotska zvijezda Tawny Kitean igra razočaranu Debbie, čiji se zaručnik zabavlja s drugim djevojkama. Od erotskih filmova na video-kasetama zapažen je i »To smiju samo odrasli«. U njemu Molly Ringwald igra učenicu Samanthu koja otkriva ljubavne tajne. Na kasetama su i drugi poznati erotski filmovi u kojima igraju Sylvia Kristel, Gloria Guida i druge zvijezde toga žanra. Mnogo uspjeha i kao video-kaseta ima film »U pomoć, ja sam muška djevica«, erotska parodija Venecije iz Casanovina vremena s prsatom Marisom Mell u glavnoj ulozi. Valja svakako spomenuti i film Genea Wildera »Žena u crvenom«. Wilder u filmu ima i glavnu mušku ulogu, a partnerica mu je izazovna Kelly Lebrock. Dok se ovaj film premijerno prikazuje u našoj zemlji, u inozemstvu ga već prodaju na video-kasetama. Filmski producenti sve češće nakon premijernih prikazivanja prodaju licence proizvođačima videokaseta, pa je tako izbor za videofanove u inozemstvu sve veći, a ostalo je stvar novca i ukusa.

Bo Derek u »Ekstazi«

Romantično i dramatično: Scena iz filma »Podložan«

Erotska komedija: Prizor iz filma »Momačka zabava«

U vrtlogu strasti: »Žena u crvenom« Kelly Lebrock i njen obožavalac Gene Wilder (među nogama). On je režiser i glavni glumac ovog filma.

Čežnja slatko-gorke ljubavi: Brooke Shields u »Slatkoj maloj«

erotika